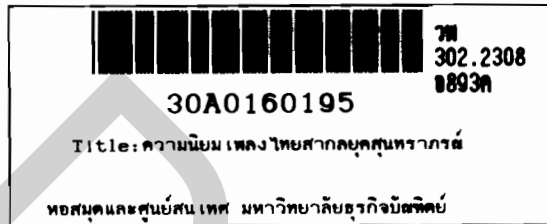

ความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ

เอนกนัน นันตะกุม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2546

ISBN : 974 - 281 - 661 - 1

THE POPULARITY OF THAI SONG OF SUNTHARAPORN PERIOD
AMONG BANGKOK CITIZENS

ANEKNAN NANTAKHUM

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Arts

Department of Business Communication Arts

Graduate School, Dhurakijpundit University

2003

ISBN : 974 – 281 – 661 – 1

เลขทะเบียน.....	0160195
วันลงทะเบียน.....	23 ก.ย. 2546
เลขเรียกหนังสือ.....	วท
	302.4304
	29930
	2004
	66

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพมหานคร

เสนอโดย น.ส.เอนกนัน นันตะคุม

สาขาวิชา นิเทศศาสตรัฐกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์อรุณ งามดี

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

ประธานกรรมการ

(ดร.อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว)

กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(อาจารย์อรุณ งามดี)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(รศ.อรนุช เลิศจรรยาภรณ์)

กรรมการผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัย

(รศ.อรรถัย ศรีสันติสุข)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รศ.ดร.สมพงษ์ อรพินท์)

วันที่ ๑๖/เดือน ๓

พ.ศ. ๒๕๕๖

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของท่านอาจารย์ อรุณ งามดี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้ความเป็นกันเอง ให้คำแนะนำ ตรวจสอบ แก้ไข ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร. อัสวิน เนตรโพธิ์แก้ว รองศาสตราจารย์ อรณูช เลิศจรธรรักษ์ และ รองศาสตราจารย์ อรทัย ศรีสันติสุข กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาตลอดเวลาให้คำปรึกษาแนะนำด้วยความเมตตาจากทุกท่าน ตลอดจนการตรวจทานปรับปรุงแก้ไขการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ห้องสมุดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ หอสมุดแห่งชาติ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยรวมทั้งสำนักงานวิจัยแห่งชาติ ที่กรุณาให้คำแนะนำรวมถึงข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาและเมตตาของ คุณแม่ และพี่ ๆ ด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของท่านที่สนับสนุนให้ได้ศึกษาเล่าเรียนจนกระทั่งจบการศึกษาในระดับนี้ รวมทั้งเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมา

เอนกนัน นันตะกุม

กุมภาพันธ์ 2546

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๘
กิตติกรรมประกาศ.....	๙
สารบัญตาราง.....	๑๑
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหำนำวิจัย.....	5
1.3 วัตถุประสงค์.....	5
1.4 สมมติฐานในการศึกษา.....	5
1.5 ขอบเขตของการศึกษา.....	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
1.7 นิยามศัพท์.....	6
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 แนวคิดลักษณะทางประชากร.....	9
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการเลือกเปิดรับและแสวงหาข่าวสาร.....	12
2.3 แนวคิดทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ.....	20
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับศิลปินเพลงและบทเพลง.....	23
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	33
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	35
3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	35
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	37
3.4 การรวบรวมข้อมูล.....	38
3.5 การวัดค่าตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนน.....	39
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	43

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการศึกษา.....	44
4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	44
4.2 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่ม ตัวอย่าง.....	49
4.3 ความพึงพอใจที่ได้รับจากเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์.....	54
4.4 การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์.....	58
4.5 การทดสอบสมมติฐาน.....	62
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	135
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	135
5.2 อภิปรายผล.....	141
5.3 ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	145
5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	145
บรรณานุกรม.....	146
ภาคผนวก.....	151
ประวัติผู้เขียน.....	155

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนและร้อยละของเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....	44
2 จำนวนและร้อยละของอายุของกลุ่มตัวอย่าง.....	45
3 จำนวนและร้อยละของอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง.....	46
4 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง.....	47
5 จำนวนและร้อยละของรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง.....	48
6 จำนวนและร้อยละของสื่อที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับ.....	49
7 จำนวนและร้อยละของความถี่ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิด.....	50
8 จำนวนและร้อยละของระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับ.....	51
9 จำนวนและร้อยละของลักษณะในการเปิดรับ.....	52
10 จำนวนและร้อยละของสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับ.....	53
11 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านข่าวสารความรู้.....	54
12 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ.....	55
13 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ.....	56
14 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ.....	57
15 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง.....	58
16 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลิน.....	59
17 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ.....	60
18 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสาร.....	61
19 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์.....	62
20 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.1 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	63
21 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.2 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	64
22 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.3 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	65

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
49	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.5 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	93
50	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.6 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	94
51	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.7 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	95
52	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.8 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	96
53	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.9 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	97
54	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.10 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	98
55	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.11 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	99
56	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.12 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	100
57	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.13 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	101
58	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.14 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	102
59	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.15 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	103
60	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.16 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	104
61	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.17 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	105
62	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.18 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	106
63	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.19 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	107
64	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.20 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	108
65	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.1 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	110
66	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.2 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	111
67	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.3 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	112
68	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.4 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	113
69	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.5 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	114
70	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.6 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	115
71	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.7 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	116
72	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.8 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	117
73	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.9 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	118
74	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.10 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	119

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
75	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.11 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	120
76	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.12 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	121
77	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.13 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	122
78	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.14 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	123
79	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.15 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	124
80	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.16 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	125
81	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.17 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	126
82	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.18 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	127
83	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.19 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	128
84	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.20 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	129
85	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.21 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	130
86	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.22 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	131
87	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.23 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	132
88	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.24 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	133
89	ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.25 โดยใช้สถิติไค-สแควร์.....	134

ชื่อวิทยานิพนธ์	ความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ
ชื่อนักศึกษา	นางสาว เอนกนัน นันตะกุม
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ อรุณ งามดี
สาขาวิชา	นิเทศศาสตร์ธุรกิจ
ปีการศึกษา	2545

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ และศึกษาการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ด้วยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจจากจำนวนแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 383 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ลักษณะทั่วไปของคนกรุงเทพฯ ที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ทั้งเพศชายและหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน มีอายุระหว่าง 31-50 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ จบการศึกษาระดับปริญญาตรี มีรายได้ 15,001-20,000 บาทต่อเดือน

2. พฤติกรรมกรเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์คนกรุงเทพฯ นิยมเปิดฟังทางวิทยุ ที่บ้าน/ที่พัก โดยมีระยะเวลาในการติดตามมาเป็นเวลามากกว่า 8 เดือน และความถี่ในการเปิดฟังนั้นจะไม่แน่นอน ลักษณะในการเปิดฟังจะเป็นการเปิดฟังไปเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง

3. ความพึงพอใจของคนกรุงเทพฯ ที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์แบ่งเป็น 4 ด้าน ตัวแปร ได้แก่ ด้านข่าวสารความรู้ ด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ รวมทั้งด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ผลการศึกษาพบว่า ทุกด้านล้วนแล้วแต่ส่งผลในทางบวก โดยเฉพาะเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ทำให้เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว มีความสามัคคีและเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินจึงทำให้ในบางครั้งคนกรุงเทพฯ ลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ

4. การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งชุดตัวแปร ออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้เวลาว่าง ด้านความเพลิดเพลิน ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ ด้านความรู้ข่าวสาร และด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ผลการศึกษาพบว่า การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ นั้นคละเคล้ากันไปในทุกด้าน

DPU

Thesis Title The Popularity of Thai Songs of “Suntharaporn” Era Among Bangkok Citizens.
Name Ms. Aneknan Nantakhum
Thesis Advisor Mr. Arun Ngamdee
Department Business Communication Arts
Academic Year 2002

ABSTRACT

The objectives of this research are to study the exposure behavior to Thai songs of “Suntharaporn” era among Bangkok citizens as well as the use and gratification obtained from such exposure. This study is basically a survey research, using questionnaires as tools for collecting data. The sample group consist of a total of 383 people living in Bangkok.

At the completion of the study, the findings are as follows.

1. As regards the demographic characteristics of Bangkok citizens who expose to Thai songs of “Suntharaporn” era, both male and female are equal in number. Their ages range from 31-50 years old. The majority of them are government officials/ state enterprise employees, holding bachelor’s degrees. Their income rates are 15,001-20,000 baht per month.
2. As regards their exposure behavior to Thai songs of “Suntharaporn” era, it is found that they enjoy listening to the music from the radio at home/residence. The duration of exposure is over 8 months on a continuous basis. The frequency of exposure is irregular. Sometimes they listen attentively to the music, and at other times they do not.
3. The gratification obtained from exposure to Thai songs of “Suntharaporn” era can be grouped into 4 variables, namely, knowledge, emotional experience relating to aesthetics/appreciation, credibility/confidence/security/acceptable status, and means of escapism. It is found that all variables have positive aspects. In particular, Thai songs of “Suntharaporn” era bring about unity, harmony and joy to members of the family. For a moment, Bangkok citizens can forget the hardship of their lives.

4. The use of exposure to Thai songs of “Suntharaporn” era can be grouped into 5 variables, namely, favorite pastime, amusement, recreation, knowledge and interaction with other people. It is found that the use of exposure to Thai songs of “Suntharaporn” era among Bangkok citizens is a combination of all 5 aspects.

D
P
U

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า สื่อมวลชนในกรุงเทพมหานครนั้นมีความก้าวหน้าและขยายตัวอย่างรวดเร็วมากในทุก ๆ ด้าน เทคโนโลยีสมัยใหม่ช่วยให้ การส่งสื่อและการรับสื่อเป็น ไปอย่างสะดวกและรวดเร็ว สื่อมวลชนเกือบทุกชนิดส่งถึงมือผู้รับในทุกส่วนของ กรุงเทพมหานคร ได้ในเวลาที่ไม่แตกต่างกันมากนักหรือพร้อมกันทั่วทั้งกรุงเทพมหานคร ในส่วนของประเภทและรูปแบบของสื่อมวลชนแต่ละชนิดนั้นก็ยังมีจำนวนมากมายหลาย ประเภทเปิดโอกาสให้ผู้รับสื่อเลือกเปิดรับได้ตามความพอใจ ซึ่งทำให้สื่อมวลชนใน กรุงเทพมหานคร กลายเป็นธุรกิจที่ต้องมีการแข่งขันกันอยู่ตลอดเวลาส่งผลให้สื่อมวลชน กลายเป็นสถาบันในสังคมที่สำคัญอีกสถาบันหนึ่งก็ว่าได้

สื่อมวลชน จึงเป็นสถาบันหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการเตรียมคนเข้าสู่ สังคม การอ่านหนังสือพิมพ์ การดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ ล้วนแต่มีส่วนเกี่ยวข้องในการ ปลูกฝังค่านิยม ความคิด ทักษะคิดต่าง ๆ ให้เราได้ทั้งสิ้น (เสรี วงษ์มณฑา, 2535: 29) โดยเฉพาะ ในโลกปัจจุบันที่เทคโนโลยีการสื่อสารเจริญรุดหน้าจนทำให้เกิดการเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ซึ่งจัดได้ว่าเป็นยุคของสังคมข่าวสาร การบริการที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล รวมทั้งความต้องการทางด้านสังคมของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เช่น กิจกรรม ความคิดเห็น ความสนใจ รวมทั้งความต้องการที่จะบริโภคเพลงและดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นด้วย

Carl E. Seashore (อ้างใน กรพินธุ์ จารูวร, 2541: 65) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัยไอโอวา กล่าวถึงสาเหตุที่มนุษย์ชอบฟังดนตรีไว้ในหนังสือชื่อ “Why we love music” ซึ่งสรุปความได้ดังนี้

1. คนตรีช่วยกระตุ้นมนุษย์ได้ทั้งทางร่างกายและจิตใจ พร้อมกันก็เปรียบเสมือนกลไกที่ไปกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางซึ่งคอยควบคุมกล้ามเนื้อและหน้าที่ต่างๆ ตามอวัยวะภายใน รวมถึงระบบประสาทอัตโนมัติด้วย
2. เสียงดนตรีทำให้รู้สึกเหมือนว่าได้อยู่ในอีกโลกหนึ่ง ซึ่งเรียกว่าการปลอมแปลงทางอารมณ์ (Disguise) เนื่องจากบางครั้งมนุษย์ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาบางอย่างที่กอดคั่นอยู่ จึงพยายามหาทางออกด้วยการสร้างทำเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งคนตรีช่วยได้ทางอ้อมเพราะเสียงเพลงทำให้เรานึกถึงอะไร ๆ ได้ในความฝันที่เราทอดอารมณ์ไปตามเสียงเพลง โดยให้ออกาสแสดงถึงความรู้สึก ความต้องการที่สภาพแวดล้อมในชีวิตจริงไม่อำนวยให้ทำเช่นนั้น เป็นการช่วยรักษาสุขภาพจิตของมนุษย์ให้สมดุล
3. จังหวะของเพลงเป็นแหล่งที่ทำให้เกิดความน่าสนใจที่จะฟัง ไม่ว่าจะฟังจังหวะ ซ้ำ-เร็ว ดัง-ค่อย สูง-ต่ำ หรือกระแทกกระทั้น
4. เป็นการแสดงออกอย่างหนึ่งของอารมณ์ซึ่งนักแต่งเพลงพยายามจะกระตุ้นออกมา ทั้งที่ต้องการจูงใจหรือเกิดจากประสบการณ์ของตนเอง เป็นสื่อภาษาทางอารมณ์ให้ผู้ฟังได้รับรู้
5. ระคับสติปัญญาที่สามารถรับรู้ เข้าใจ และเข้าถึงเพลงนั้น ๆ ได้ด้วยอารมณ์ของผู้ฟัง
6. การที่มีผู้ใดผู้หนึ่งแนะนำเพลงให้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ เพื่อน หรือสื่อมวลชนซึ่งกระตุ้นให้สนใจว่าดนตรีหรือเพลงนั้น ๆ ดีและไพเราะอย่างไร

เพลงและดนตรีไม่ได้เป็นเพียงสื่อชนิดหนึ่งที่เรabri โภคเท่านั้น แต่ยังเป็นสื่อ (media) ที่เปิดโอกาสให้เราสามารถแสดงและสร้างสรรค์วัฒนธรรมของตัวเองหรือกลุ่มเราได้อีกด้วย ซึ่งวิวัฒนาการเนื้อหาของบทรเพลงและดนตรีเป็นไปในรูปแบบใดก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของประชากรในภูมิภาคนั้น ๆ เป็นสำคัญ จึงเป็นที่มาของเพลงพื้นเมืองที่ทุก ๆ ประเทศจะมีลักษณะเฉพาะของตนเอง

จะเห็นได้ว่า เนื้อหาสาระของเพลงถูกจัดตามกลุ่มผู้ฟังและตามยุคสมัยของช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ เช่น ในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี จนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นั้น ดนตรีที่ในปัจจุบันเรียกว่า ดนตรีไทยเดิม นั้นจะพบว่า มีอยู่ในแวดวงเจ้านายคือ อยู่ในวัดเสียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นเพลงถวายแด่พระผู้เป็นเจ้า ถวายแด่

พระมหากษัตริย์ หรือเจ้านายในราชสำนัก งานศิลปะและดนตรีเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นเรื่อง ไกลตัว ไกลจากชีวิตจริง แต่ไม่ได้เป็นเรื่องของชีวิตของสามัญชนมากนัก เพราะสามัญชน เป็นทาสรับใช้ จึงไม่ได้สร้างงานขึ้นเพื่อตัวเอง ยังไม่กระจายสู่สังคมส่วนใหญ่ สำหรับ เพลงไทยมีวิวัฒนาการมาเป็นเวลายาวนานนับตั้งแต่เพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก เพลงพวง มาลัย เพลงสงฟาง เพลงเกี่ยวข้าว เพลงเดินกำรำเคียง เพลงลำตัด เพลงหมอลำ เพลงแคน เพลงบอก จนกระทั่งถึงเพลงลูกทุ่งสมัยใหม่หรือจากเพลงไทยเดิม จนกระทั่งถึงเพลงลูก กรุง (กิ่งแก้ว อรรถากร, 2519: 17) บทเพลงเหล่านี้ต่างมีเนื้อหาสาระและท่วงทำนองที่แตกต่างออกไปตามองค์ประกอบของสังคมและผู้สร้างสรรค์บทเพลงเหล่านั้นขึ้นมา

เพลงลูกกรุง (light music) จะเรียกว่า เป็นเพลงลูกกรุงเมื่อไรนั้น ไม่มีหลักฐานแน่ชัด แต่ก็สันนิษฐานได้ว่าน่าจะมีขึ้นพร้อม ๆ กับเพลงลูกทุ่ง เพราะก่อนนั้นเพลงไทยไม่ได้ แบ่งแยกว่าเป็นเพลงลูกกรุง หรือเพลงลูกทุ่ง แต่เรียกรวม ๆ กันว่า “เพลงไทยสากล”

เพลงไทยสากล ได้มีวิวัฒนาการมาโดยตลอด ทั้งในส่วนของรูปแบบและเนื้อหา โดยเพลงไทยสากลในยุคแรกเริ่มนั้น ส่วนใหญ่จะได้อิทธิพลมาจากเพลงพื้นบ้านและเพลง ไทยแท้ ซึ่งเนื้อหาสาระที่สะท้อนถึงชีวิตชาวบ้าน ลักษณะการประพันธ์ คำร้อง มักใช้คำ ธรรมดา ง่าย ๆ ฟังแล้วเข้าใจได้ทันที ไม่มีการเปรียบเทียบจนเกินความจริง หรือต้องขบ คิดให้เป็นปริศนา เพลงไทยสากลเหล่านี้จะใช้ประกอบในละครร้อง และภาพยนตร์ในสมัย แรกเริ่ม โดยดัดแปลงจากเพลงละครร้องทำนอง 2 ชั้นมาใส่เนื้อร้องแทนทำนองเอื้อน เรียก กันในสมัยนั้นว่า “เพลงเนื้อเต็ม” หรือ “เพลงเนื้อเฉพาะ” และมีการแต่งคำร้องหลายตอน เป็นเหตุให้คำร้องซ้ำไปซ้ำมา เนื่องจากทำนองสั้นมาก ในส่วนของการได้รับอิทธิพลจาก เพลงปฏิพากย์ คือ คำร้องโต้ตอบกันระหว่างหญิงกับชาย และอิทธิพลจากเพลงไทยเดิมที่ พบ คือ การคิดคำเอื้อนออก ให้จังหวะกระชับขึ้น ลักษณะคำร้องมักประพันธ์ด้วยกลอน สุภาพ ซึ่งส่งผลให้เป็นบทเพลงที่มีความไพเราะเป็นอย่างยิ่ง

บทบาทของเพลงไทยสากลเด่นชัดยิ่งขึ้น ในปี พ.ศ. 2473 เมื่อมีการบันทึกแผ่น เสียง และการเล่นแผ่นเสียงเข้ามาในเมืองไทย และ “พรานบูรพ์” ได้นำเอาดนตรีสากล ตะวันตกแบบแจ๊สมาประกอบละครร้องเรื่อง “โรสิตา” และออกอากาศผ่านสื่อมวลชน คือ สถานีวิทยุกระจายเสียง 7 พี.เจ. ศาลาแดง และบันทึกลงแผ่นเสียงออกจำหน่ายแก่ประชาชน

ทั่วไปด้วย โดยห้าง ค. เจ็กชวน เป็นบริษัทที่บันทึกแผ่นเสียงซึ่งถือว่าเป็นจุดกำเนิดของ “เพลงไทยสากล” (สมาคมนักแต่งเพลงแห่งประเทศไทย, 2526: 23)

สมกมล ลิ้มปิษฐ์ (2532) ได้กล่าวถึง การพัฒนารูปแบบ ท่วงทำนอง และกฎเกณฑ์ ไปตามทฤษฎีดนตรีสากล กล่าวคือ มีการแบ่งคำร้องตามลักษณะ ทำนอง จังหวะ และมีการแบ่งห้องของโน้ตดนตรีสากล ส่วนลักษณะการประพันธ์คำร้องยังนิยมการสัมผัสระหว่างวรรค โดยจะพยายามสื่ออารมณ์และทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังด้วยการใช้ถ้อยคำที่มีความหมาย และมีเสียงที่สื่อความรู้สึกให้ผู้ฟังสะท้อนใจไปกับความคิดและอารมณ์ของตน ถ้อยคำที่ใช้มักเป็นคำหรือสำนวนแปลกใหม่ที่สามารสรสร้างความรู้ใจมากกว่าจะมีลักษณะเป็นกลอนสุภาพ ดังเช่นในอดีต นอกจากนั้นมักจะใช้คำหรือวลีเดียวแต่ร้องบ่อยครั้งโดยปรับระดับเสียงไปตามตัวโน้ต หลังจากนั้นก็ได้รับการพัฒนามาเป็นลำดับจนเป็นเพลงไทยสากลภายใต้บริบททางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมในยุคโลกาภิวัตน์ในที่สุด และเมื่อมีการหลั่งไหลของข้อมูลข่าวสารจากตะวันตก ย่อมหลีกเลี่ยงการรับอิทธิพลทางดนตรีตะวันตกในการเข้ามามีบทบาทต่อเพลงไทยสากลมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากความเจริญของการสื่อสารมวลชน อันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ และสิ่งพิมพ์ ซึ่งได้มีส่วนสำคัญในการผลักดันและเผยแพร่บทเพลงไปสู่ผู้ฟัง อันเป็นผลให้ผู้ฟังหันมาให้ความสนใจ และนิยมฟังเพลงกันมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเนื้อหาสาระต่าง ๆ จากบทเพลงสร้างความรื่นรมย์ให้เกิดขึ้นแก่จิตใจของผู้ฟังอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม เพลงไทยสากลที่มีความไพเราะและมีคำร้องที่ฟังแล้วสุนทรีย์ ซึ่งได้รับการยกย่องเป็นแบบอย่างของเพลงไทยสากล ได้แก่ เพลงของคณะสุนทราภรณ์ ซึ่งส่วนใหญ่ครูเอื้อ สุนทรสนาน จะประพันธ์ทำนอง และครูแก้ว อัจฉริยะกุล จะเป็นผู้ประพันธ์คำร้องเป็นเพลงที่งดงาม ไม่ว่าจะพิจารณาจากคำที่ครูแก้วเลือกใช้ สาระที่ต่อเนื่องได้ใจความเหมาะสมกินใจ และสอดคล้องกับทำนองเพลงที่หวานซึ้งฟังได้ทุกกาลสมัย เช่น เพลงกรุงเทพฯ ราตรี พรานล่อเนื้อ นางฟ้าจำแลง ดาวจุฬาฯ ฟ้าคลุ้มฝน จุฬาตรีคูณ เป็นต้น

เพลงหรือดนตรีมีพัฒนาการไปตามกาลเวลา การตัดสินคุณค่าความงามของดนตรีก็แปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัยเช่นเดียวกัน สำหรับปัจจุบันสังคมไทยก้าวเข้าสู่ความเป็นสังคมผู้บริโภครวมถึงวิถีชีวิตของผู้บริโภคจะพบว่าความบันเทิงเป็นสิ่งที่ไม่ห่างหาย และมีความหลากหลายให้เลือกและเป็นยุคของ “การผลิตเพื่อมวลชน” ซึ่งดนตรีในสมัยใหม่นี้ค่อนข้างจะมีท่วงทำนองจังหวะที่กระแทกกระทั้น มีการผสมผสานกันของดนตรีที่หลากหลายมากขึ้น รวมถึงเนื้อหาสาระของบทเพลงที่มีการสร้างสรรค์โดยการแต่งเพลงเอง แปลงเนื้อเพลง ล้อเลียน หรือร้องเพลงในแบบของตนเองมากขึ้น

จึงอาจกล่าวได้ว่าเพลงไทยสากลในยุคของคณะสุนทราภรณ์นั้นมีความเป็นศิลปะวัฒนธรรมและมรดกของชาติไทยอย่างหนึ่งที่ทรงคุณค่าควรแก่การดำรงไว้ นั่นคือคนกรุงเทพฯ ยังคงให้ความสนใจเปิดรับมากน้อยอย่างไร ตลอดจนปัจจัยที่มีผลต่อการเปิดรับของคนกรุงเทพฯ นั้นประกอบไปด้วยปัจจัยใด

1.2 ปัญหาวิจัย

1. คนกรุงเทพฯ มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์อย่างไร
2. การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ เป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ
2. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์

1.4 สมมติฐานในการศึกษา

1. ลักษณะทางประชากรของผู้เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน
2. พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน
3. พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่แตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะทำการศึกษาเฉพาะคนกรุงเทพฯ ที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ จากการชมการแสดงคอนเสิร์ตในสถานที่จัดรายการ อาทิเช่น ศูนย์วัฒนธรรมฯ โรงหนังเฉลิมกรุง สวนลุมฯ เป็นต้น
2. ระยะเวลาที่ทำการศึกษา ระหว่าง มิถุนายน 2544 – กันยายน 2545

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- ✓ 1. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ
2. ทำให้ทราบถึงการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ
- ✓ 3. จะได้ประโยชน์ด้านการสร้างสรรค์งานเกี่ยวกับเพลงของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดรายการเพลงเป็นประโยชน์และเหมาะสมยิ่งขึ้น
- ✓ 4. การวิจัยนี้เป็นที่คาดหวังว่าจะเป็นประโยชน์ในการเป็นตัวอย่างของงานศึกษาเกี่ยวกับเพลงไทยในสังคมไทยที่กว้างขวางลึกซึ้งต่อไป

1.7 นิยามศัพท์

เพลงไทยสากล หมายถึง เพลงที่มีเนื้อร้องเป็นภาษาไทยและมีจังหวะทำนองเป็นสากล ได้แก่ เพลงในยุคสุนทราภรณ์ ซึ่งส่วนใหญ่ครูเอื้อ สุนทรสนาน จะประพันธ์ทำนองและครูแก้ว อัจฉริยะกุล จะเป็นผู้ประพันธ์คำร้อง

ความนิยม หมายถึง ความคิดเห็นและรู้สึกมีความสุขจากการเปิดรับที่ผู้เปิดรับได้รับจากการฟังหรือการดูการแสดงรายการเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์

ผู้เปิดรับ หมายถึง คนกรุงเทพฯ ที่ไปชมการแสดงคอนเสิร์ตเพลงสุนทราภรณ์ในสถานที่ต่าง ๆ ได้แก่ ศูนย์วัฒนธรรมฯ โรงหนังเฉลิมกรุง สวนลุมฯ

พฤติกรรมการเปิดรับ หมายถึง พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ ดังนี้

1. การเลือกเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ (Selective Exposure) เช่น คนกรุงเทพฯ เปิดรับจากสื่อใด และมีการเปิดรับมากน้อยแค่ไหนหรือมีความบ่อยครั้งในการเปิดรับเท่าใด

2. ความตั้งใจเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ (Attention) เช่น พฤติกรรมขณะเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ อาทิ คนกรุงเทพฯ ทำกิจกรรมอื่นในขณะที่เปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์หรือไม่ และคนกรุงเทพฯ มีการวิพากษ์วิจารณ์หรือพูดคุยเกี่ยวกับเพลงไทยสากลในขณะที่เปิดรับหรือไม่ และพฤติกรรมหลังการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ อาทิ การนำเรื่องราวที่ได้จากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ไปใช้ประโยชน์

การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ หมายถึง เหตุผลในการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ เพื่อตอบสนองและสร้างความพึงพอใจให้แก่ตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล ความพึงพอใจแบ่งได้ดังต่อไปนี้

1. เพื่อใช้เวลาว่าง (Rest Time) เช่น เพื่อใช้เวลาให้หมดไปหรือเพื่อฆ่าเวลา เพราะไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง
2. เพื่อความเพลิดเพลิน (Entertainment) เช่น เพื่อความสนุกสนาน เพื่อความบันเทิง เพื่อความสบายใจ เพื่อให้ได้อารมณ์ความรู้สึก
3. เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ (Relaxing) เช่น เพื่อพักผ่อน เพื่อผ่อนคลายหรือคลายเครียด
4. เพื่อต้องการข่าวสาร (Surveillance) เช่น เพื่อสำรวจความเป็นจริง เพื่อหาคำแนะนำในการดำเนินชีวิตและหาเอกลักษณ์ให้กับตัวเอง เพื่อหาความรู้
5. เพื่อนำไปปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น เพื่อให้มีเรื่องราวไปพูดคุยกับผู้อื่น เพื่อให้มีโอกาสใช้เวลาอยู่ร่วมกับครอบครัว

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. แนวคิดลักษณะทางประชากรศาสตร์
2. แนวคิดการเลือกเปิดรับสาร และการแสวงหาข่าวสาร
3. แนวคิดทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ
4. แนวคิดเกี่ยวกับศิลปินเพลงและบทเพลง
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดลักษณะทางประชากรศาสตร์

ปรมา สตะเวทิน (2533 : 47) กล่าวว่า โดยทั่วไปผู้รับสารแต่ละคนจะมีลักษณะที่แตกต่างกันไป โดยเฉพาะลักษณะทางประชากร อันได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ศาสนา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. อายุ (Age)

อายุเป็นลักษณะประการหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์ผู้รับสารซึ่งอายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม โดยทั่วไปแล้วคนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดแบบเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์ ใจร้อน มากกว่าคนที่มีอายุมากที่มักจะมีความคิดแบบอนุรักษนิยม ยึดถือการปฏิบัติ มีความระมัดระวัง และมองโลกในแง่ร้ายมากกว่าคนอายุน้อย ซึ่งลักษณะเหล่านี้มีสาเหตุมาจากประสบการณ์ชีวิต ผ่านยุคเช็ญต่างๆ ตลอดจนมีความผูกพันที่ยาวนาน และมีประโยชน์ในสังคมมากกว่าคนอายุน้อย

ซึ่งลักษณะของการใช้สื่อก็ต่างกันไป คนอายุน้อยมักจะใช้สื่อมวลชนเพื่อความบันเทิง ในขณะที่คนที่มีอายุมากมักจะใช้สื่อมวลชนเพื่อแสวงหาข่าวสารมากกว่าความบันเทิง

นอกจากนี้ อายุยังเป็นตัวกำหนดความแตกต่างในเรื่องความยากง่ายในการชักจูงใจด้วย กล่าวคือ คนที่มีอายุมากขึ้น โอกาสที่คนจะเปลี่ยนใจหรือถูกชักจูงใจจะน้อยลง

ข. เพศ (Sex)

จากการวิจัยทางจิตวิทยา แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงกับผู้ชายมีความแตกต่างกันอย่างมาก ทั้งในเรื่องความคิด ค่านิยม และทัศนคติ ทั้งนี้ เพราะวัฒนธรรมและสังคมกำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน ผู้หญิงมักจะเป็นคนที่มีจิตใจอ่อนไหวหรือเจ้าอารมณ์ โอนอ่อนผ่อนตาม และเป็นแม่บ้านแม่เรือน และยังพบอีกว่า ผู้หญิงจะถูกชักจูงใจได้ง่ายกว่าผู้ชาย

พฤติกรรมในการเปิดรับสื่อมวลชน เพศหญิงมักจะใช้เวลาในการดูโทรทัศน์และฟังวิทยุมากกว่าเพศชาย โดยนิยมดูรายการละครในขณะที่เพศชายนิยมอ่านหนังสือพิมพ์มากกว่า

ค. การศึกษา (Education)

การศึกษาหรือความรู้ (Knowledge) เป็นลักษณะอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ดังนั้นคนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกันย่อมมีความรู้สึกรู้คิด อุดมการณ์ และความต้องการที่ต่างกันไป คนที่มีการศึกษาสูง หรือมีความรู้ดีจะได้เปรียบในการที่จะเป็นผู้รับสารที่ดีเพราะมีความรู้กว้างขวาง เข้าใจมากกว่า ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ โดยทั่วไปคนที่มีการศึกษาสูงจะใช้สื่อมวลชนมากกว่าคนที่มีการศึกษาน้อยและคนที่มีการศึกษาสูงมักจะใช้สื่อประเภทสิ่งพิมพ์มากกว่าสื่อชนิดอื่น

ง. ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ

หมายรวมถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ภูมิหลังของครอบครัว จากการวิจัยพบว่า ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ทำให้คนมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน มีประสบการณ์ต่างกัน มีทัศนคติ ค่านิยมและเป้าหมายที่ต่างกัน งานวิจัยของ Schramm and White (1973 อ้างใน ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ, 2534: 22) ซึ่งศึกษาการเปิดรับสารของผู้รับสารในสังคมอเมริกา พบว่า ผู้ที่มีรายได้สูงมักเป็นผู้นิยมเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์และนิยมเนื้อหาที่ค่อนข้างหนัก ไม่ค่อยสนใจเนื้อหาด้านความบันเทิง McNelly and Others (1968 อ้างใน ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ, 2534: 22) พบว่า คนที่มีฐานะดีและมีการศึกษาสูงเป็นกลุ่มคนที่ได้รับข่าวสารที่มีเนื้อหาสาระจากสื่อมวลชนมากที่สุด ผลที่ได้จากการวิจัยในลักษณะเช่นนี้ก็สามารถอธิบายได้เช่นเดียวกับกรณีของการศึกษา คือผู้ที่มีรายได้สูงนั้นมักมีการศึกษาสูง มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี จึงมัก

ถูกผลักดันให้มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้หาข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ให้ทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอ การเปิดรับข่าวสารจึงจำเป็นสำหรับผู้รับสารกลุ่มนี้มากกว่ารายการโทรทัศน์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเน้นเนื้อหาด้านความบันเทิง

จ. ศาสนา

การนับถือศาสนา เป็นลักษณะอีกประการหนึ่งของผู้รับสารที่มีอิทธิพลต่อตัวผู้รับสารทั้งในด้านทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมของคน คนที่นับถือศาสนาต่างกันจะมีความคิด ความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมที่แตกต่างกันไป

ผู้รับสารแต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันในหลาย ๆ ด้านทั้งลักษณะภายนอกและลักษณะภายในจิตใจ เช่น อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ รายได้ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ศาสนา บุคลิกภาพ ทัศนคติ ทักษะ ประสบการณ์ แรงจูงใจ และรูปแบบการดำเนินชีวิต เป็นต้น คุณสมบัติเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อผู้รับสารในการสื่อสาร การวิเคราะห์ผู้รับสารโดยศึกษาตัวแปรที่มีความชัดเจน อันเป็นลักษณะส่วนตัวของบุคคล คือ อายุ เพศ การศึกษา รายได้ อาชีพ ภูมิฐานะ ศาสนา ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ฯลฯ ลักษณะตัวแปรกลุ่มนี้รวมเรียกว่า ตัวแปรทางประชากรศาสตร์ (Demographics Variables)

แนวคิดด้านประชากรศาสตร์นี้เป็นแนวทฤษฎีที่หลักการของความเป็นเหตุเป็นผล กล่าวคือ พฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เกิดขึ้นตามแรงบังคับจากภายนอกมากระตุ้น เป็นความเชื่อวามนุษย์ดำเนินชีวิตตามแบบฉบับที่สังคมวางเป็นแม่บทไว้ให้ พฤติกรรมของคนที่มีอายุในวัยเดียวกันจะเป็นเช่นเดียวกัน เนื่องจากสภาพสังคมได้วางแบบอย่างไว้ให้แล้ว สำหรับคนรุ่นนั้น ๆ สังคมทำให้ผู้หญิงมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมแตกต่างจากผู้ชาย คนที่มีการศึกษามีพฤติกรรมแตกต่างไปจากคนที่ด้อยการศึกษา กล่าวโดยสรุปคือ แนวคิดด้านประชากรศาสตร์เชื่อในความคิดที่ว่า คนที่มีคุณสมบัติทางประชากรที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไปด้วย

การสื่อสาร จัดเป็นพฤติกรรมสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์เมื่อบุคคลที่มีคุณสมบัติทางประชากรศาสตร์แตกต่างกัน มีพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปแตกต่างกัน ดังนั้น นักวิชาการสื่อสารบางกลุ่มจึงเชื่อว่าพฤติกรรมเกี่ยวกับการสื่อสารของบุคคลนั้น ๆ จึงน่าจะแตกต่างกันด้วย พฤติกรรมการสื่อสารดังกล่าวนอกจากจะหมายถึงการเลือกใช้ถ้อยคำในภาษาหรือการใช้วงเงินภาษาตลอดจนกลยุทธ์ในการสื่อสารให้สำเร็จตามประสงค์แล้ว ยังรวมไปถึงการ

เลือกใช้สื่อหรือการเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ตามที่ผู้รับสารต้องการ งานวิจัยที่ใช้แนวทฤษฎีประชากรศาสตร์มักจะมองหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านประชากรศาสตร์กับพฤติกรรมในการเปิดรับสารจากสื่อต่างๆ (ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ, 2534: 23)

2.2 แนวคิดการเลือกเปิดรับและแสวงหาข่าวสาร

ทฤษฎีนี้ปรับปรุงต่อมาจากทฤษฎีการเรียนรู้คือ แทนที่จะมองว่าสิ่งเร้าอันเดียวจะสามารถก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้แบบเดียวกันหมดในผู้รับสารทุกคน นักการสื่อสารเริ่มมองเห็นว่าคุณสมบัติต่าง ๆ ของผู้รับสารก็เป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะกำหนดรูปแบบของปฏิกิริยาตอบโต้ในผู้รับสารด้วย ตามทฤษฎีนี้การจะส่งข่าวสารใด ๆ ออกไปต้องมีการศึกษาวิเคราะห์ผู้รับสารคือ ประชาชนด้วยเพื่อเข้าใจความต้องการ แรงจูงใจ บุคลิกภาพ ค่านิยม ทักษะคติ โลกทัศน์ ประสบการณ์ อิทธิพลกลุ่ม อิทธิพลครอบครัว และสภาพวัฒนธรรมต่าง ๆ ของผู้รับสารก่อน จึงจะมาจัดวางยุทธวิธีของการสื่อสารคือ การเลือกผู้ส่งสาร สร้างสาร และการเลือกสื่อในการกระจายข่าวสาร เพราะตามทฤษฎีนี้เชื่อว่า ถ้าหากข่าวสารใดไม่สอดคล้องกับความรู้ ความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติหรืออุปนิสัยของกลุ่มแล้วข่าวสารนี้จะไม่ได้รับความสนใจ ประชาชนจะปิดรับข่าวสารดังกล่าว หรือถ้าเปิดรับก็จะไม่สนใจอย่างแท้จริง และสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการตีความข่าวสารที่ได้รับด้วย ดังนั้น การสร้างสารจะต้องกระทำกันอย่างพิถีพิถัน เพื่อไม่ให้เนื้อหาของข่าวสารขัดต่อความเชื่อ ความรู้สึก ค่านิยม และตัวแปรอื่น ๆ ที่มีอยู่ในตัวผู้รับสาร

Charles K. Alkin (1973) กล่าวถึง ความสำคัญของการเปิดรับข่าวสารไว้ว่า บุคคลที่เปิดรับข่าวสารมากยังมีหูตากว้างไกล มีความรู้ความเข้าใจสภาพแวดล้อม และเป็นคนที่ทันสมัยทันต่อเหตุการณ์มากกว่าบุคคลที่เปิดรับข่าวสารน้อย

Rogers and Svenning (1969) ให้ความหมายของการเปิดรับสื่อมวลชนว่า หมายถึง สื่อมวลชนที่ครอบคลุมสื่อ 5 ประเภท ได้แก่ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ นิตยสาร โทรทัศน์ ดังนั้น ตัวชี้วัดการเปิดรับสื่อมวลชนจึงต้องประกอบด้วยจำนวนครั้งในการรับฟัง รายการวิทยุต่อสัปดาห์ การอ่านหนังสือพิมพ์ต่อสัปดาห์หรือการดูภาพยนตร์ต่อปี เป็นต้น

วุฒิชัย จานง (2523 : 23) กล่าวว่า ข่าวสารเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างมากในชีวิตประจำวันของมนุษย์ จึงต้องมีการแลกเปลี่ยนข่าวสารซึ่งกันและกัน ข่าวสารนี้จะ

ปัจจัยหนึ่งที่จะกำหนดการตัดสินใจของมนุษย์ โดยเฉพาะเมื่อยามมนุษย์เกิดปัญหาและไม่แน่ใจในสิ่งใด ข่าวสารจะมีความสำคัญต่อมนุษย์เพิ่มมากขึ้น

แนวคิดและทฤษฎีการเปิดรับข่าวสารที่สำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการในการเลือกรับสาร (Selective Processes) ของ Klapper (1960) ซึ่งมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ก. การเลือกเปิดรับ (Selective Exposure) หมายถึง แนวโน้มที่ผู้รับสารจะเลือกสนใจหรือเปิดรับข่าวสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็น และความสนใจที่มีอยู่เดิมเพื่อนำมาใช้แก้ปัญหา หรือสนองความต้องการของตน

ข. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) ผู้รับสารนอกจากจะเลือกเปิดรับข่าวสารแล้วยังเลือกให้ความสนใจต่อข่าวสารที่สอดคล้องกับทัศนคติและความเชื่อดั้งเดิม ในขณะที่เดียวกันก็พยายามหลีกเลี่ยงการรับข่าวสารที่ขัดต่อทัศนคติหรือความเชื่อดั้งเดิมของตน

ค. การเลือกรับรู้ (Selective Perception) เมื่อเปิดรับข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่งแล้วผู้รับสารจะเลือกที่จะรับรู้และตีความ (Interpretation) สารที่ได้รับตามประสบการณ์ของแต่ละคน ซึ่งอาจมีการตีความข่าวสารที่ได้รับมาตามความเข้าใจของตนเอง หรือตามทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ และแรงจูงใจของคนในขณะนั้น

ง. การเลือกจดจำ (Selective Retention) นอกจากผู้รับสารจะเลือกเปิดรับเลือกให้ความสนใจ ตลอดจนเลือกรับรู้ และตีความหมายสาร ให้สอดคล้องกับทัศนคติและความเชื่อของตนแล้ว ผู้รับสารยังเลือกที่จะจดจำเนื้อหาสาระของสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของตนอีกด้วยและในขณะเดียวกัน ก็มักจะลืมข่าวสารที่ไม่ตรงกับความสนใจของตนเอง

Merril and Lowenstein (1971 อ้างใน รุ่งฤดี ห่อนาค, 2541: 67) กล่าวได้ว่า ผู้รับสารแต่ละคนจะมีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อและข่าวสารแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะและปัจจัยที่แตกต่างกัน ซึ่งเกิดจากปัจจัยพื้นฐานหลายประการคือ

ก. ความเหงา เป็นเหตุผลทางด้านจิตวิทยาที่ว่าโดยปกติคนเราจะไม่ชอบอยู่ตามลำพัง เนื่องจากจะทำให้เกิดความรู้สึกสับสน วิตกกังวล หวาดกลัว และการเมินเฉยจากสังคมจึงต้องพยายามที่จะรวมกลุ่ม หรือติดต่อกับบุคคลโดยตรง หรือการอยู่กับสื่อต่าง ๆ

ข. ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ โดยปกติความอยากรู้อยากเห็นจะเริ่มจากสิ่งใกล้ตัวก่อน ตลอดจนสิ่งที่อยู่ห่างตัวเอง ที่จะมีผลกระทบต่อตนเองทั้งทางตรงและทางอ้อมแล้ว มนุษย์ยังสนใจอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่เกิดขึ้นในแง่ต่าง ๆ ด้วย รวมทั้งผลกระทบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นกับตนเองหรือผู้อื่นด้วย

ค. ประโยชน์ใช้สอย โดยพื้นฐานมนุษย์มีความเห็นแก่ตัว ดังนั้นในฐานะที่เป็นผู้รับสารจึงต้องการแสวงหา และใช้ข่าวสารบางอย่างที่จะใช้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง

ง. ลักษณะเฉพาะของสื่อมวลชนโดยทั่วไป นอกจากองค์ประกอบเกี่ยวกับอายุ เพศ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนทัศนคติ ความเชื่อต่างๆ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเปิดรับสารแล้ว คุณสมบัติเฉพาะของผู้รับสารก็มีความต้องการที่แตกต่างกัน ดังนั้น ลักษณะเฉพาะของสื่อแต่ละชนิดมีส่วนทำให้ผู้รับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีจำนวนและองค์ประกอบที่แตกต่างกัน เพราะผู้รับสารจะเลือกรับข่าวสารเฉพาะอย่างที่สามารถสนองความต้องการและความพึงพอใจของตนเอง

De Fleur (1966) ได้กล่าวถึงตัวแปรแทรก (Intervening Variables) ที่มีอิทธิพลในกระบวนการสื่อสารมวลชนระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร โดยเน้นให้เห็นว่าข่าวสารมิได้ไหลผ่านจากสื่อมวลชนถึงผู้รับสารและเกิดผลโดยตรงทันที แต่มีปัจจัยบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้รับสารแต่ละคน เช่น ปัจจัยทางจิตวิทยาและสังคมที่จะมีอิทธิพลต่อการรับข่าวสารนั้น ทำให้เกิดผลไม่เหมือนกันหรือไม่เป็นไปตามเจตนาของผู้ส่งสาร ทฤษฎีที่สำคัญของเดอเฟลอร์เกี่ยวกับเรื่องนี้มีด้วยกัน 3 ทฤษฎีดังนี้

ก. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference Theory) เป็นทฤษฎีที่ชี้ให้เห็นว่าผู้รับสารแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกันในทางจิตวิทยา เช่น ทัศนคติ และความเชื่อทำให้ความสนใจในการเปิดรับข่าวสารหรือตีความหมายข่าวสารจากสื่อมวลชนแตกต่างกัน หลักการพื้นฐานเกี่ยวกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างปัจเจกบุคคลมีดังนี้

- มนุษย์เรามีความแตกต่างกันมากในองค์ประกอบทางจิตวิทยาส่วนบุคคล
- ความแตกต่างนี้มีบางส่วนมาจากลักษณะแตกต่างทางชีวภาพ หรือทางร่างกายของแต่ละบุคคล แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมาจากความแตกต่างที่เกิดจากการเรียนรู้
- มนุษย์ซึ่งถูกชุปเลี้ยงภายใต้สภาพการณ์ต่าง ๆ จะเปิดรับความคิดเห็นแตกต่างกันไป

- การเรียนรู้สิ่งแวดล้อมทำให้เกิดทัศนคติ ค่านิยม และความเชื่อที่รวมเป็นลักษณะทางจิตวิทยาส่วนบุคคลที่แตกต่างกันไป

ความแตกต่างเหล่านี้ได้กลายเป็นสภาวะเงื่อนไข (Conditioning) ที่กำหนดการรับรู้ข่าวสารจากสื่อมวลชน

ข. ทฤษฎีกลุ่มสังคม (Social Categories Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีลักษณะทางสังคมคล้ายกันจะแสดงพฤติกรรมการสื่อสารคล้ายคลึงกัน พฤติกรรมการสื่อสารนี้ได้แก่ การเปิดรับสื่อ ความพอใจในสื่อ และอุปนิสัยการใช้สื่อร่วมกัน เป็นต้น สำหรับลักษณะทางสังคมที่สำคัญนั้นได้แก่ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ ชาติพันธุ์ ศาสนา อายุ เพศ และภูมิฐานะ ซึ่งตามสมมติฐานนั้น ประชาชนที่มีลักษณะทางสังคมอยู่ในกลุ่มเดียวกันมักจะมี ความสนใจหรือพฤติกรรมในแนวทางเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า บุคคลจะเกิดพฤติกรรมการรับข่าวสารก็เพื่อสนองความพึงพอใจส่วนบุคคล โดยบุคคลจะเป็นผู้กำหนดว่าตนต้องการอะไรจากสื่อมวลชน ซึ่งจะพิจารณาจากความพึงพอใจ และประโยชน์ที่ได้รับจากการสื่อสารบนพื้นฐานความต้องการของตนเป็นหลักและการเลือกสรรหรือแสวงหาข่าวสารก็ยังคงอยู่บนพื้นฐานของคุณลักษณะทางประชากรของแต่ละบุคคลอีกด้วย

ค. ทฤษฎีความสัมพันธ์ทางสังคม (The Social Relations Theory) เป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้รับสารกับบุคคลอื่นในสังคมในลักษณะของกลุ่มปฐมภูมิหรือกลุ่มทุติยภูมิ โดยกลุ่มปฐมภูมิซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดในหมู่เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน หรือในครอบครัว และวงศาความญาติจะมียุทธิต่อผู้รับสารมากกว่ากลุ่มทุติยภูมิ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดน้อยกว่า ข่าวสารต่าง ๆ ที่ได้รับจากสื่อมวลชนมักจะถูกรับรู้หรือตีความโดยมียุทธิพลของกลุ่มหรือบุคคลในกลุ่มเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ เช่น การที่ปัจเจกบุคคลจะเชื่อข่าวสารจากโฆษณาใดหรือไม่นั้น มักจะได้รับอิทธิพลจากการปรึกษาหารือไต่สวนถามเพื่อนฝูงหรือผู้ใกล้ชิด อิทธิพลที่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารในลักษณะนี้เราเรียกว่า “อิทธิพลของบุคคล” (Personal Influence)

ขวัญเรือน กิตติวัฒน์ (2531: 23-26) กล่าวถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการเปิดรับสื่อ ดังนี้

ก. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพและจิตวิทยาส่วนบุคคล มีแนวคิดที่ว่าคนเราแต่ละคนมีความแตกต่างเฉพาะตัวอย่างมากในด้านโครงสร้างทางจิตวิทยาส่วนบุคคล ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน การดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อสติปัญญา ความคิด ทัศนคติ ตลอดจนกระบวนการของการรับรู้ การเรียนรู้ การสนใจ

ข. ปัจจัยด้านสภาพความสัมพันธ์ทางสังคม เนื่องจากคนเราจะยึดติดกับกลุ่มสังคมที่ตนสังกัดอยู่เป็นกลุ่มอ้างอิง (reference group) ในการตัดสินใจที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมใด ๆ ก็ตาม นั่นคือมักจะคล้อยตามกลุ่มในด้านความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม

ค. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมนอกระบบสื่อสาร เชื่อว่าลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ เพศ อาชีพ การศึกษา รายได้ ทำให้เกิดความคล้ายคลึงกันของการเปิดรับเนื้อหาของการสื่อสาร รวมถึงการตอบสนองต่อเนื้อหาดังกล่าวไม่แตกต่างกันด้วย

ศิริชัย ศิริกาเย และกาญจนา แก้วเทพ (2531: 110-112) ได้ศึกษาความต้องการของผู้รับสารต่อการใช้สื่อมวลชนดังนี้

ก. ความต้องการสารสนเทศ

- เพื่อทราบถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สภาพปัจจุบันที่อยู่รอบตัว และสภาพปัจจุบันของสังคมและโลก

- เป็นเครื่องมือในการแสวงหาข้อแนะนำในการปฏิบัติ หรือความคิดเห็นและการตัดสินใจ

- สนองความอยากรู้อยากเห็น และสนองความสนใจ

- ให้การเรียนรู้ เป็นการศึกษาด้วยตนเอง

- สร้างความรู้สึกที่มั่นคงโดยใช้ความรู้ที่ได้มาจากสื่อมวลชน

ข. ความต้องการสร้างความมีเอกลักษณ์ให้แก่บุคคล

- ให้แรงเสริมแก่ค่านิยมส่วนบุคคล

- ให้ตัวแบบทางพฤติกรรม

- แสดงออกร่วมกับค่านิยมของคนอื่น ๆ (ในสื่อมวลชน)
 - มองทะลุลึกเข้าไปภายในตนเอง
- ค. ความต้องการรวมตัว และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
- มองทะลุลึกเข้าไปในสภาพแวดล้อมของผู้อื่น
 - แสดงออกร่วมกับผู้อื่น และเกิดความรู้สึกในลักษณะที่เป็นเจ้าของ
 - นำไปใช้ในการสนทนา และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม
 - ใช้แทนเพื่อน
 - ช่วยในการดำเนินบทบาททางสังคม
 - สร้างสายสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน และสังคม
- ง. ความต้องการความบันเทิง
- การหลีกเลี่ยง หรือหลีกเลี่ยงจากปัญหาต่าง ๆ
 - การผ่อนคลาย
 - ได้วัฒนธรรมที่เป็นของแท้ ได้รับความสนุกสนานทางสุนทรียะ
 - ได้มีอะไรทำเพื่อใช้เวลาให้หมดไป
 - ปลดปล่อยอารมณ์
 - เป็นการกระตุ้นทางเพศ

ปัจจัยในการสื่อสารที่มักจะมีการกล่าวถึงบ่อย ๆ ว่าเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการส่งสาร ไปยังผู้รับสาร ก็คือกระบวนการเลือกสรร (Selective Processes) ของผู้รับสาร ข่าวสารต่าง ๆ แม้ว่าจะได้รับการเตรียมมาอย่างพิถีพิถัน ใช้ผู้ถ่ายทอดที่มีความสามารถและความน่าเชื่อถือสูง หรือใช้สื่อที่มีประสิทธิภาพมากก็ตาม แต่สิ่งเหล่านี้ก็มิได้ประกันความสำเร็จของการสื่อสาร ไปยังผู้รับตามที่ผู้ส่งต้องการได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ตามความต้องการ ตามความเชื่อ ตามทัศนคติ ตามความรู้สึกนึกคิดที่ไม่เหมือนกัน

Dominick (1990) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้รับสารมีสิทธิที่จะเลือกเปิดรับสื่อมวลชนตามที่ตนเองต้องการ ซึ่งเหตุผลในการเลือกเปิดรับของผู้รับสารแต่ละคนนั้นก็แตกต่างกันไป ซึ่งสามารถจำแนกได้ดังนี้

ก. เพื่อความรู้ (Cognition) หมายถึง การที่ผู้รับสารต้องการข่าวสารเพื่อสนองต่อความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ในด้านความอยากรู้ และความต้องการได้รับการยอมรับว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งในสังคม ดังนั้น จึงจำเป็นต้องเข้าใจส่วนประกอบของสังคม โดยการรับรู้ข่าวสารผ่านสื่อมวลชนในรูปแบบหลักต่าง ๆ คือ

- ข่าวสาร ไม่ว่าจะเป็นภายในหรือภายนอกสังคม
- ความรู้ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ทางวิชาการ หรือความรู้รอบตัว
- ความบันเทิง

ข. เพื่อความหลากหลาย (Diversions) ทั้งนี้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของมนุษย์ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป เช่น

- การกระตุ้นอารมณ์ (Stimulation) เป็นการเปิดรับสื่อเพื่อแสวงหาความเร้าใจ ความสนุกสนาน ความตื่นเต้น ทั้งนี้เพื่อต้องการลดความน่าเบื่อหน่ายในชีวิตประจำวัน
- การพักผ่อน (Relaxation) เป็นการเปิดรับสื่อเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดที่มากเกินไป หรือลดความเร้าในชีวิตประจำวันให้น้อยลง

ค. เพื่อประโยชน์ทางสังคม (Social Utility) หมายถึง ความจำเป็นของบุคคลที่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ดังนั้น การเปิดรับสื่ออาจเป็นการแสดงถึงการยอมรับการสมาคมในสังคม (Prosocial) และความผูกพันต่อผู้อื่น ซึ่งอาจแสดงออกได้ดังนี้

- การใช้ภาษาร่วมสมัย (Conversation Currency) ซึ่งผู้รับสารอาจเปิดรับสื่อเพื่อต้องการความทันสมัย โดยการแสดงออกถึงการใช้ภาษา เช่น คำพูดและความเข้าใจต่อคำนิยามใหม่ ๆ เพื่อแสดงความเป็นกลุ่มเดียวกัน โดยสื่อมวลชนจะเป็นสะพานเชื่อมของคนในกลุ่มเหล่านั้น การใช้ภาษาร่วมสมัยมักปรากฏได้ชัดเจนในกลุ่มวัยรุ่นกับการโฆษณา เป็นต้น

- สื่อมวลชนสัมพันธ์ (Parasocial Relationship) ในสังคมที่ก้าวหน้ามากขึ้นนี้ คนเรายังกลับมีความรู้สึกโดดเดี่ยว ทั้งนี้เนื่องจากเวลาที่มีอยู่จำกัด ได้ถูกนำไปใช้เพื่อการแข่งขัน และการประกอบอาชีพ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องการสังคม แต่การสมาคมกับมนุษย์ด้วยกันนั้นถูกจำกัดด้วยสังคมที่ก้าวหน้าแบบอุตสาหกรรม มนุษย์จึงมักมีสื่อมวลชนเป็นเพื่อนแทน หรืออย่างน้อยก็อาศัยสื่อมวลชนในการแสวงหามิตร เช่น สังคมในชุมชนเมืองอย่างกรุงเทพมหานคร เป็นต้น ที่ประชากรส่วนใหญ่ต้องอาศัยสิ่งพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์เป็นเพื่อนมากกว่าการคบกันกับเพื่อนบ้านด้วยกัน

ง. การผลจากสังคัม (Withdrawal) มีลักษณะที่ตรงกันข้ามกับเพื่อประโยชน์ทางสังคัม กล่าวคือในการเปิดรับสื่อหรือเข้าหาสื่อ นั้น ก็เป็นการหลีกเลี่ยงงานประจำที่สร้างความน่าเบื่อหน่ายให้แก่ชีวิต จึงทำให้คนรีบเร่งในการทำงาน และเพื่อจะเข้าหาสื่อเพื่อความบันเทิงใจ เช่นการเปิดรับชมรายการทางโทรทัศน์

โดยสรุปแล้ว การเลือกเปิดรับและแสวงหาข่าวสารนั้น นอกจากเพื่อสนับสนุนทัศนคติหรือความคิดและความเข้าใจที่มีอยู่เดิมแล้วยังเป็นการแสวงหาเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ทางอื่น ๆ เช่น เพื่อให้มีความรู้ ใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจแก้ปัญหา รวมทั้งเพื่อตอบสนองความสนใจส่วนบุคคล และเพื่อความบันเทิงใจด้วย

การสื่อสารเพื่อพัฒนาวัฒนธรรม

การสื่อสารกับวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ในแง่หนึ่งนั้น การสื่อสารเกิดขึ้นภายใต้ขอบเขตของวัฒนธรรม วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อการสื่อสารเพราะวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของสมาชิกของสังคัม ในขณะที่เดียวกันการสื่อสารก็เป็นเครื่องมือในการทำให้วัฒนธรรมดำรงอยู่ได้ ในช่วยของการใช้การสื่อสารเพื่อพัฒนาวัฒนธรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาประเทศนั้น การสื่อสารสามารถถูกนำมาใช้ได้ ในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารมวลชน ช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติในด้านต่าง ๆ ไปสู่ประชาชนที่อยู่ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศ ทำให้วัฒนธรรมของชาติแพร่หลายและคงความเป็นชาติไว้ได้

2. สื่อมวลชนนำวัฒนธรรมของท้องถิ่นมาสู่คนส่วนอื่นของประเทศก่อให้เกิดการรับรู้ ความเข้าใจ และสร้างความเป็นปึกแผ่นระหว่างคนในท้องถิ่นต่าง ๆ ในประเทศ ซึ่งเป็นอุดมการณ์อย่างหนึ่งของการพัฒนาประเทศ รวมทั้งยังทำให้วัฒนธรรมของคนเฉพาะกลุ่ม เฉพาะพื้นที่เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายจนกลายเป็นวัฒนธรรมของมวลชน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ การที่สื่อมวลชนเผยแพร่การแสดงของท้องถิ่นต่าง ๆ ในประเทศไทยจนเป็นที่รู้จักกันทั่วไป

3. สื่อมวลชนช่วยทำนุบำรุงรักษาส่งเสริมและถ่ายทอดวัฒนธรรมที่ดีงามจากคนรุ่นเก่ามาสู่คนรุ่นใหม่ เช่น กิริยามารยาท การเข้าสังคัม ศาสนา เอกลักษณ์ของชาติ ฯลฯ

เพื่อปลูกฝังให้สมาชิกใหม่ของสังคมสามารถปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับสภาพของสังคม เกิดความภูมิใจในวัฒนธรรมของชาติและไม่ทำลายล้างวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมของชาติ

4. ปัญหาประการหนึ่งของการพัฒนาวัฒนธรรมก็คือ การเปลี่ยนแปลงของ วัฒนธรรมซึ่งมีแหล่งที่มาจากทั้งภายในสังคมเองและทั้งจากอิทธิพลของต่างประเทศรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงบางส่วนของวัฒนธรรมเป็นผลมาจากการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาในด้านวัตถุ หน้าที่ของการสื่อสารในการเผชิญปัญหานี้ก็คือการทำให้เปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมเป็นไปอย่างเหมาะสมกับกาลเวลาและวิถีชีวิตของประชาชน ควบคุมให้การเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมเป็นวัฒนธรรมที่ทำให้วิถีชีวิตของประชาชนดีขึ้น ควบคุมและป้องกันไม่ให้วัฒนธรรมของต่างชาติซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่ไม่เหมาะสมกับสังคมกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของประชาชน

จากแนวคิดนี้จะเห็นได้ว่าเพลงไทยสากลก็จัดเป็นการสื่อสารเพื่อดำรงไว้ซึ่งสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของสังคมไทย ที่มีเอกลักษณ์ความเป็นอยู่ในขณะนั้น ๆ ให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจยิ่งขึ้น

2.3 แนวคิดทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ

ทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ (Uses and Gratifications Theory) เป็นทฤษฎีที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับหน้าที่ของสื่อสารมวลชน (Functional Model) ในการให้บริการแก่กลุ่มผู้รับสาร Elihu Katz (1974) เป็นคนแรกที่ชี้ให้เห็นว่าการวิจัยเพื่อตอบคำถามว่า “What do the media do to people?” กำลังเสื่อมความนิยม จึงควรหันไปศึกษาเพื่อตอบคำถาม “What do people do with the media?”

การศึกษาสื่อมวลชน โดยทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจเริ่มครั้งแรกเมื่อ Herzog (1974) ศึกษาเกี่ยวกับความพอใจที่แม่บ้านได้รับจากการฟังรายการละครวิทยุกลางวัน ในขณะที่เดียวกันการศึกษาผลกระทบของสื่อต่อผู้รับสารเริ่มต่อคำว่า สื่อมวลชนไม่ได้มีอิทธิพลต่อผู้รับสารมากดังที่นักวิชาการในยุคเริ่มแรกเคยตั้งสมมติฐานไว้ ตัวอย่างเช่น LaZarfeld (1974) พบว่า ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเมื่อปี 1948 นั้น การหาเสียงไม่ได้ทำให้ผู้ลงคะแนนเสียงเปลี่ยนใจในการเลือกผู้สมัครเลย เพียงแต่เป็นการย้ำให้ผู้ลงคะแนนเสียงมั่นใจในการเลือกของคนมากขึ้นเท่านั้น

การค้นพบครั้งนี้เป็นแนวทางที่ทำให้นักนิเทศศาสตร์มองเห็นว่า ผู้รับสารนั้นไม่ได้เป็นเพียงผู้รับเอาอิทธิพลจากสื่อมวลชนเท่านั้น หากแต่มีบทบาทมากขึ้นไปกว่านั้น จึงโยงไปสู่ความคิดที่ว่า ผู้รับสารเลือกใช้สื่อประเภทต่าง ๆ และเลือกรับเนื้อหาของสารเพื่อสนองความต้องการของตน ทำให้เกิดการวางแนวคิดใหม่ซึ่งถือว่าการสื่อสารนั้นผู้รับสารคือตัวจักรที่จะตัดสินใจโดยอาศัยพื้นฐานความต้องการของตนเองเป็นหลัก (พีระ จิรโสภณ, 2532 : 57)

Maxwell E. McCombs and Lee B. Becker (1979 อ้างใน จีรวรรณ กาญจนนันท์, 2540: 25) กล่าวว่า บุคคลใช้สื่อมวลชนเพื่อสนองความต้องการดังต่อไปนี้

1. ต้องการรู้เหตุการณ์ (surveillance) โดยการสังเกตการณ์และติดตามความเคลื่อนไหวต่าง ๆ จากสื่อมวลชนเพื่อให้รู้เท่าทันต่อเหตุการณ์ ให้ทันสมัยและรู้ว่าอะไรมีความสำคัญที่จะเรียนรู้
2. ต้องการช่วยตัดสินใจ (decision) โดยเฉพาะการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การรับสื่อมวลชนทำให้บุคคลสามารถกำหนดความเห็นของตนต่อสถานะหรือเหตุการณ์รอบ ๆ ตัว
3. ความต้องการข้อมูลเพื่อการพูดคุยสนทนา (discussions) การรับสื่อมวลชนทำให้บุคคลมีข้อมูลที่นำไปใช้ในการพูดคุยกับผู้อื่น
4. ความต้องการมีส่วนร่วม (participating) ในเหตุการณ์และความเป็นไปต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว
5. ความต้องการเสริมความคิดเห็น หรือการสนับสนุนการตัดสินใจที่ได้กระทำไปแล้ว (reinforcement)
6. ต้องการความบันเทิง (relaxing and entertainment) เพื่อความเพลิดเพลินและผ่อนคลายอารมณ์

นอกจาก Katz แล้ว Blumler, McQuail and Brow สร้างชุดตัวแปรความพึงพอใจซึ่งจำแนกออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. หลีกหนีจากสภาพไม่พึงพอใจ (Diversion) ซึ่งจะออกมาในรูปแบบของการใช้สื่อเพื่อหลบหนีปัญหา เพื่อหลีกหนีงานประจำและเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ เป็นต้น

2. มนุษย์สัมพันธ์ (Personal Relation) ใช้สื่อเพื่อให้มีเรื่องราวไปพูดคุยกับผู้อื่น หรือเพื่อให้มีโอกาใช้เวลาร่วมกับคนในครอบครัว เป็นต้น

3. เอกลักษณ์ของปัจเจกบุคคล (Personal Identity) ได้แก่ การอ้างอิงบุคคล การค้นหาความจริง และเพื่อให้ได้ข้อมูลมาเป็นแรงเสริมย้ำความเชื่อของตนเอง เป็นต้น

4. ติดตามข่าวสาร (Surveillance)

สำหรับประเทศไทย ศิริชัย ศิริกายะ และกาญจนา แก้วเทพ (2531 : 56) ศึกษาชุดตัวแปรความต้องการที่ผู้รับสารต้องการจากสื่อมวลชนที่ McQuail และคณะ สร้างไว้และปรับปรุงขึ้นใหม่เพื่อสอดคล้องกับการใช้สื่อมวลชน โดยผู้รับสาร ดังนี้

1. ความต้องการสารสนเทศ

1.1 เพื่อทราบถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สภาพปัจจุบันที่อยู่รอบตัว และสภาพปัจจุบันของสังคมและโลก

1.2 เป็นเครื่องมือในการแสวงหาข้อแนะนำในการปฏิบัติ หรือความคิดเห็นและการตัดสินใจ

1.3 สนองความต้องการอยากรู้อยากเห็น และสนองความสนใจ

1.4 ให้การเรียนรู้ เป็นการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

1.5 สร้างความรู้สึกมั่นคง โดยใช้ความรู้ที่ได้มาจากสื่อมวลชน

2. ความต้องการสร้างความมีเอกลักษณ์ให้แก่บุคคล

2.1 ให้แรงเสริมแก่ค่านิยมส่วนบุคคล

2.2 ให้ตัวแบบทางพฤติกรรม

2.3 แสดงออกร่วมกับค่านิยมของคนอื่น (ในสื่อมวลชน)

2.4 มองทะลุลึกเข้าไปภายในตนเอง

3. ความต้องการรวมตัวและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

3.1 มองทะลุเข้าไปในสภาพแวดล้อมของผู้อื่น

3.2 แสดงออกร่วมกับผู้อื่น และเกิดความรู้สึกในลักษณะที่เป็นเจ้าของ

3.3 นำไปใช้ในการสนทนาและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

3.4 ใช้แทนเพื่อน

3.5 ช่วยในการดำเนินตามบทบาททางสังคม

- 3.6 สร้างสายสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อน และสังคม
- 4. ความต้องการความบันเทิง
 - 4.1 การหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี่ยงจากปัญหาต่าง ๆ
 - 4.2 การผ่อนคลาย
 - 4.3 ได้รับวัฒนธรรมที่เป็นของแท้ ได้รับความสนุกสนานทางสุนทรียะ
 - 4.4 ได้มีอะไรทำเพื่อใช้เวลาให้หมดไป
 - 4.5 ปลดปล่อยอารมณ์
 - 4.6 เป็นการกระตุ้นทางเพศ

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับศิลปะเพลงและบทเพลง

บทเพลงและดนตรีคือผลจากความคิดของมนุษย์ในการที่จะถ่ายทอดอารมณ์ ความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นคำร้อง (words) และท่วงทำนอง (Melody) ซึ่งนับว่าบทเพลงและดนตรีนี้เป็นศิลปะประเภทวิจิตรศิลป์ (Fine Arts) ที่รับรู้ได้จากการฟังเป็นหลัก ทั้งนี้ตัวโน้ตดนตรีแต่ละตัวที่มาประกอบกันเข้าเป็นเสียงดนตรีจะสามารถมีอิทธิพลต่อผู้ฟังและทำให้ผู้ฟังมีอารมณ์ตอบสนองเพลงต่าง ๆ กันไป ทั้งที่เป็นเพลงเดียวกัน ซึ่งในการนำเสนอบทเพลงหนึ่งนั้นมียอดประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. กิตกวี (Composer) คือ ผู้เสนอความคิด จินตนาการ อารมณ์ และความรู้สึกออกมาเป็นเพลงที่ประกอบไปด้วยเนื้อร้องและทำนอง

2. บทเพลง (Song) คือ สิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากความคิด กลายมาเป็นเนื้อร้อง ทำนอง แล้วนำมาบรรเลงด้วยเครื่องดนตรี ซึ่งเป็นเครื่องมือทั้งที่เป็นเครื่องมือไฟฟ้าและที่ไม่ใช่เครื่องมือไฟฟ้า ที่ก่อให้เกิดเสียงดนตรีต่าง ๆ ได้โดยต้องอาศัยการเรียบเรียงเสียงดนตรี ซึ่งเป็นการประสานประสานเสียงดนตรีที่บรรเลงด้วยเครื่องดนตรีต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดความไพเราะเพราะพริ้งน่าฟัง

3. ผู้เผยแพร่บทเพลง (Publisher) ได้แก่ นักร้องและนักดนตรี นักร้อง หมายถึง ผู้ถ่ายทอดบทเพลงด้วยน้ำเสียง ท่วงทำ และอารมณ์ นักดนตรี หมายถึง ผู้ถ่ายทอดบทเพลงด้วยฝีมือในการบรรเลง ทั้งนักร้องและนักดนตรีจึงมีหน้าที่ในการถ่ายทอดผลงานเพลงที่

สร้างสรรค์แล้วไปสู่ผู้ฟัง โดยมีสื่อมวลชนต่าง ๆ เป็นตัวกลางในการเผยแพร่ผลงานเพลงไปสู่ผู้ฟัง เช่น สื่อวิทยุ สื่อโทรทัศน์ และสื่อสิ่งพิมพ์

4. ผู้ฟัง (Listener) คือ ผู้รับสารที่ได้รับการถ่ายทอดบทเพลงโดยการเปิดรับสื่อที่นำเสนอผลงาน

5. สื่อ (Medium) ได้แก่ สื่อกลางระหว่างนักร้อง นักดนตรี และผู้ฟัง สื่อ อาจได้แก่ เสียงร้องหรือเสียงดนตรี และอาจรวมไปถึงสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ แผ่นเสียง เครื่องบันทึกเสียง เทปคาสเซ็ท ฯลฯ ซึ่งช่วยในการถ่ายทอดบทเพลงไปสู่ผู้ฟัง

องค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้นเป็นองค์ประกอบโดยทั่วไปของเพลง แต่ถ้าพิจารณาถึงองค์ประกอบของเพลงที่ดีจำเป็นต้องมีคุณลักษณะ ดังนี้คือ (พูนพิศ อมาตยกุล, 2529: 45)

1. ท่วงทำนองต้องไพเราะเสนาะหู หมายความว่า จะต้องเป็นเพลงที่แต่งมาดี ทั้งการบรรเลงประสานเสียงที่ดี จังหวะ เนื้อร้อง เหมาะสมดีแล้ว

2. มีความหมายดี และเป็นความหมายที่ดึงดูดใจผู้ฟัง

3. มีนักร้อง นักดนตรีที่ดี สามารถถ่ายทอดความไพเราะของเพลงนั้นออกมาสู่โสตประสาทของผู้ฟังได้ดีและครบครัน หมายถึง การได้นักร้องเสียงดี ได้นักดนตรีฝีมือดี

4. เพลงนั้นเมื่อบรรเลงออกมาสู่ประชาชนจะต้องได้รับการฝึกซ้อม ปรับวง ปรับเสียง ต้องใช้ความสามัคคีร่วมแรงร่วมใจกันบรรเลง ต้องมีระเบียบในตัวของมันเอง กล่าวได้ว่าต้องเป็นผลงานที่เกิดจากความสามัคคีร่วมใจกันก่อให้เกิดขึ้น

5. เพลงนั้นจะต้องให้อารมณ์ สามารถรับใช้สังคมหรือบุคคลได้ เช่น เพลงปลุกใจมีพลังสำคัญทำให้คนฟังรู้สึกคึกคัก ให้รู้สึกรักชาติบ้านเมือง หรือเพลงรักให้อารมณ์รักละเมียดละไม ฟังแล้วเกิดอารมณ์คล้อยตามได้

จากแนวคิดทฤษฎีนี้จึงอาจสรุปได้ว่า ศิลปินเพลงและบทเพลงเป็นส่วนนำเสนอให้เห็นความคิดความรู้สึก เนื้อหาของเพลงไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรก็ตามก็จะสามารถสะท้อนผ่านบทเพลง ทำให้ผู้ฟังสามารถรับรู้เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ในสังคมแต่ละช่วงได้เป็นอย่างดี ถ้าเพลงมีองค์ประกอบที่ดีก็จะได้รับความนิยม เมื่อผู้ฟังนิยมก็จะเปิดดูอย่างมีความถี่สูง ทำให้จดจำได้และซึมซับเนื้อความได้เป็นอย่างดี

คุณค่าของคนตรีและเพลง

พลาโตและอริสโตเติลได้กล่าวถึงดนตรีและเพลงไว้ว่า “...คนตรีเสมือนหนึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความฉลาดและเป็นมรดกที่มีคุณค่าต่อสังคม... คนหนุ่มสาวจะเดินรำและร้องเพลงต่อพระเจ้า แม้กระทั่งการแก้บาปก็มีการใช้วิธีการเดินรำและร้องเพลง...” (กานท์นิรนาม, 2525 : 47) แม้ปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ของตะวันออกก็เช่นกัน ขงจื้อเคยกล่าวถึงดนตรีและเพลงว่า “...คนตรีนั่นมันมีอำนาจอยู่ในตัวของมันเอง สามารถที่จะโน้มน้าวใจของคนฟังได้...” (กานท์นิรนาม, 2525 : 47) มาถึงโลกปัจจุบันกล่าวกันว่าดนตรีแต่ละชนิดสร้างอิทธิพลต่อผู้ฟังได้หลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจังหวะ ทำนอง เนื้อร้อง และรวมทั้งแนวทางของเครื่องดนตรีแต่ละชนิด ดนตรีเป็นสิ่งสากล เป็นสิ่งที่สามารถสื่อความหมายกันได้ทั่วโลก เป็นเครื่องแสดงถึงอารยธรรมของความเป็นไปของชนชาติ ทุกชนชาติจะต้องมีบทเพลงไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และไม่จำเป็นว่าศิลปะแขนงนี้จะเป็นของชนชาติใด ต่างก็จะมีลักษณะเป็นตัวสะท้อนภาพที่เป็นไปของสังคม สะท้อนชีวิตผู้คน แสดงให้เห็นการยึดกุมยึดถือคุณค่าต่าง ๆ ของแต่ละยุค แต่ละสมัย นอกจากนี้ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ที่สำคัญแก่มนุษย์ได้อีกหลายอย่าง เช่น ก่อให้เกิดความรื่นเริงบันเทิงใจ ช่วยให้จิตใจผ่องใส เกิดความสามัคคีและช่วยเป็นสื่อถ่ายทอดความดีงามให้แก่สังคม (สุมนมาลย์, 2524 : 219)

บทกวีตอนหนึ่งของเชคเปียร์ได้บรรยายถึงความสำคัญของคนตรีและเพลงไว้ในหนังสือ *The Merchant of Venice* กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “...The man that hath no music in himself nor is not moved with concord of sweet sounds is fit for treasons, stragems and spoils, Shakespeare.....” ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลไว้ว่า “ชนใดไม่มีดนตรีการ ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก อีกใครฟังดนตรีไม่เห็นเพราะ เขานั้นเหมาะคิขบถอัปลักษณ์” (สุมนมาลย์, 2524 : 220)

จึงอาจสรุปได้ว่าบทเพลงและดนตรีนั้นมีคุณค่าและมีความสำคัญต่อมนุษย์ ก่อให้เกิดสุนทรียะทางจิตใจของคน ช่วยให้มีความสุขความเบิกบานใจ และในด้านของศิลปะก็ยังเป็นคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมด้วยส่วนหนึ่ง นอกจากนี้บทเพลงยังใช้สอนใจบุคคลและ

ให้คุณค่าในด้านการกล่อมเกลาคใจของบุคคลได้อย่างละเอียดอ่อน บางครั้งบทเพลงสามารถถ่ายทอดความดีงามรวมทั้งความเลวร้ายในบางโอกาสให้ผู้ฟังได้ด้วย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการนำเสนอบทเพลงนั้น ๆ เช่น บางโอกาสสามารถนำเพลงไปใช้เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ เช่น เพลงชาติ เพลงปลุกใจ บางโอกาสก็นำเพลงไปใช้ในการปลุกปั่นยุยงให้คนกระด้างกระเดื่องต่อระบบการปกครองหรือเพลงบางเพลงอาจมีเนื้อหาสาระที่เป็นการยั่วยุให้ผู้ฟังเกิดความหลงผิดหรือละเมิดต่อศีลธรรมอันดีงามของชาติโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้ประพันธ์เพลงก็อาจเป็นไปได้ (กิ่งแก้ว, 2519 : 224)

ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเพลงหลายท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับอิทธิพลของบทเพลงไว้หลายด้าน เช่น

สุเทพ โขศสกุล (2516 : 14) กล่าวถึงอิทธิพลของเพลงว่า...เสียงเพลงทำให้คนร้องไห้ คนรบก้น ทำให้เกิดความสุข บางครั้งทำให้เกิดความรำคาญ...และอ้างถึงนักวิทยาศาสตร์เคยทดลองเปิดเพลงให้วัวและต้นข้าวโพดฟัง ผลปรากฏว่าวัวให้น้ำนมมากขึ้น ข้าวโพดออกฝักออกเมล็ดได้ดี นอกจากนั้นยังเสริมว่าไม่ว่า นักการศึกษา นักการเมือง ตลอดจนนักจิตวิทยา ล้วนนำเพลงไปใช้ในกิจการงานของตนเองได้ผลดีทั้งสิ้น....

พจน์ บุญจินดา (2523 : 26) ได้กล่าวถึงเพลงในตอนหนึ่งของสูจิบัตรงานประกวดแผ่นเสียงทองคำ ปี พ.ศ. 2522 ว่า ...เสียงของเพลงนั้นได้ครอบคลุมไปทั่วทุกตรอกทุกซอย ทุกมุม ไม่ว่าจะนั่ง ยืน นอน เดิน เสียงที่สอดแทรกมีอิทธิพลที่จะซึมลึกเข้าไปในจิตใจของคนฟังทุกเมื่อเชิ้อวัน ถ้าจะสะท้อนสิ่งที่ดีงามออกไปคนฟังก็จะได้รับสิ่งที่ดีมีประโยชน์....

พิมพ์สวัสดิ์ สุขสวัสดิ์ (2521 : 4) กล่าวถึงอิทธิพลของเพลงว่า...บทเพลงเป็นส่วนประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพื่อความบันเทิงใจหรือผ่อนคลายอารมณ์ในขณะที่ทำงาน....บทเพลงจะสะท้อนให้เห็นแง่มุมต่าง ๆ ในชีวิตมนุษย์ด้วย...

เพลงเป็นศิลปะแขนงหนึ่งซึ่งมนุษย์เป็นผู้สร้างสรรค์ขึ้น มีภาษาที่ไพเราะสละสลวยทำให้ผู้ฟังเกิดความซาบซึ้งได้ ดังนั้นเพลงจึงต้องสัมพันธ์กับทำนองดนตรีและจังหวะ เช่น เพลงเกี่ยวกับความรัก ความเศร้า จังหวะของเพลงก็จะช้าเพื่อเพิ่มอารมณ์ในภาษาของเพลง เพลงในแต่ละยุคสมัยจะมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไปตามสภาพสังคม

เพลงจึงเปรียบได้กับกระจกเงาที่สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมและความเป็นอยู่ในขณะนั้น ๆ ได้อย่างดี ในส่วนของเนื้อหาที่ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ คนตรีเป็นเรื่องของศิลปะที่เกี่ยวกับเสียง ซึ่งมนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้นอาจจะเกิดจากการลอกเลียนเสียงธรรมชาติ หรือเสียงอะไรก็ตามแต่ มนุษย์นำเสียงนั้นมาเรียบเรียงให้มีระเบียบ มีระบบ และมีอารมณ์ ในการสื่อไปยังผู้ฟัง เพลงไทยเกิดขึ้นมาพร้อม ๆ กับมนุษย์โดยอาจจะเกิดจากตัวมนุษย์เอง ทุกครั้งที่มนุษย์มีการเปล่งเสียงออกมาจะเกิดทำนองอะไรก็ได้ หรืออาจจะเกิดจากสภาพแวดล้อม ความเป็นอยู่ตลอดจนการดำรงชีวิตของมนุษย์ สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงบันดาลใจ ส่วนหนึ่งให้เกิดเพลง โดยเสียงที่มนุษย์เปล่งออกมานั้นอาจมีความหมายหรือไม่มี ความหมายก็ได้ เมื่อนำเสียงที่เกิดจากมนุษย์ผสมผสานกับจังหวะท่วงทำนองที่เลียนเสียงธรรมชาติทำให้เกิดเสียงเพลงหรือเสียงดนตรีที่มีความไพเราะงดงามและมีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ (พูนพิศ อมาตยกุล, 2519 : 1)

เดิมเพลงไทยจะมีลักษณะเฉพาะซึ่งมีการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมกันมา โดยคู่ได้จากเพลงพื้นบ้าน เช่น เพลงพวงมาลัย เพลงเรือ นิยมเรียกกันว่า “เพลงไทยเดิม” และคนตรีตะวันตกได้เริ่มเข้าสู่ประเทศไทยอย่างจริงจังในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2394 – 2411) โดยที่ได้โปรดฯ ให้มีการจัดตั้งกองทหารฝึกแบบยุโรปขึ้น (มูลนิธิชิม โฟนี่กรุงเทพฯ, 2537 : 7) พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงจ้างชาวฝรั่งเศสและอังกฤษมาฝึกสอนวิชาดุริยางค์ฝรั่งแก่ทหารในกองทัพ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อารยธรรมตะวันตกเข้ามาผูกพันกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย เมื่อเพลงไทยได้รับอิทธิพลจากคนตรีตะวันตกและเพลงตะวันตกได้เข้าผสมผสานกับเพลงไทย เพลงไทยจึงได้ขยายตัวทำให้เกิดรูปแบบใหม่ขึ้น เรียกว่า “เพลงไทยสากล”

จุดกำเนิดของเพลงไทยสากลน่าจะมาจากการคลี่คลายของเพลงไทยเดิมมาเป็น เพลงไทยสากลในปัจจุบัน ในช่วงปลายรัชกาลที่ 5 การคลี่คลายอาจจะแบ่งแยกออกได้เป็น 2 ด้านคือ มาจากการละคร และมาจากภาพยนตร์

ก. มาจากละคร เพลงไทยสากลที่มีการสืบทอดจากการละครมีข้อมูลที่น่าสนใจดังนี้คือ

ในปี พ.ศ. 2451 ตอนปลายรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ได้มีละครแบบใหม่ เกิดขึ้นเรียกว่าละครร้อง ผู้ทรงให้กำเนิดละครร้องแบบนี้คือ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระ

นราธิปพันธุ์พงศ์... ทรงคิดแปลงการแสดงมาจากละครมาเลยที่เรียกว่า “บังสาววัน” หรือ มาเลยโอเปร่า..(วราวุธ สุมาวงศ์, 2526 : 52)

ละครร้องในยุคนี้ขณะร้องเพลงจะมีเสียงลูกคู่คอยรับและตีกรับกำกับจังหวะเพลง อยู่ด้านหลังฉาก

สมเด็จพระนราธิปประพันธ์พงศ์ได้ทรงตั้งชื่อคณะละครร้อง “ละครนฤมิตร” เมื่อโรงละครถูกวางเพลิงจึงได้ทรงสร้างโรงละครใหม่ให้ชื่อว่า “โรงละครปริคาลัย” ละครปริคาลัยนี้ได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นอย่างมาก บทละครที่พระองค์ทรงแต่งมีเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นพงศาวดารกล่าวถึงความรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์

ในปี พ.ศ. 2470 ได้มีบุคคลสำคัญต่อวงการเพลง คือ ประวัติ โคจกริก (แม่แก้ว) แห่ง ละครแม่บุญนาค หรือคณะละครนาครบรรเทิง จวงจันทร์ จันทร์คณา (พรานบุรพ์) แห่ง คณะศิลปินสำเร็จของแม่เลื่อน สมประสงค์ รัตนทัศนีย์ (เพชรรัตน์) แห่งคณะปราโมทย์ของ แม่เสงี่ยม บุคคลทั้งสามนี้ได้สร้างสรรค์เพลงสำหรับละครร้องขึ้น “...โดยคิดแปลงจาก เพลงไทยเดิม ทำนองสองชั้นมาใส่เนื้อร้องเต็มแทนทำนองเอื้อน ใช้คนตรีกลองพิงพันหูพัน ใจ.....ซึ่งเรียกกันว่า เพลงเนื้อเต็มหรือเนื้อเฉพา...” (วราวุธ สุมาวงศ์, 2526 : 53) เพลง ประเภทนี้ได้รับความนิยมจากประชาชนอย่างแพร่หลายเพราะใช้ปีพาทย์บรรเลงเหมือนเช่น เดิม ซึ่งคุ้นหูคนไทยอยู่มาก ดังนั้นจึงนับว่าเพลงไทยยุคนี้น่าจะเป็นแนวทางของเพลงไทย สากลในยุคต่อ ๆ มา

ในระหว่างปี พ.ศ. 2474 – 2475 คณะละครจันทโรภาสของ “พรานบุรพ์” ได้รับความนิยมอย่างสูงจากละคร 2 เรื่อง คือ โรสิตา และจันทร์เจ้าขา พรานบุรพ์และเพชรรัตน์ ได้นำคนตรีวงแจ๊สเข้ามาประกอบละครโรสิตา มีการใช้ทำนองเพลงไทยของเก่า รวมทั้งมีการประดิษฐ์ทำนองเพลงใหม่อีกด้วย เพลงในละครเรื่องนี้มีบทร้องโต้ตอบระหว่างพระเอก และนางเอกได้รับความนิยมจากวัยรุ่นสมัยนั้นมาก ส่วนละครเรื่องจันทร์เจ้าขามีเพลงเอกของเรื่องคือ เพลงจันทร์เจ้าขา เป็นเพลงที่นิยมอย่างสูงในสมัยนั้น

ผลงานของพรานบุรพ์ได้แต่งเพลงไว้เป็นจำนวนมากและแบ่งได้เป็น 4 ประเภท ใหญ่ ๆ ดังนี้ (จินตนา คำรงค์เลิศ, 2537 : 37)

1. เพลงไทยเนื้อเต็ม
2. เพลงทำนองฝรั่งหรือชาติอื่นใส่เนื้อร้องภาษาไทย
3. เพลงไทยเดิมคิดแปลงการร้องให้เหมาะสมกับละครร้อง

4. เพลงประเภทที่เรียกได้ว่าเป็นเพลงไทยสากลแท้ ๆ แบบของ “พรานบูรพ์” เช่น เพลงจันทร์เจ้าขา เพลงกระแจะจันทร์ เพลงขวัญของเรียม เพลงลอยคอ เพลงฝนสั่งฟ้า และเพลงอื่น ๆ

เพลงไทยได้วิวัฒนาการจากเพลงไทยเดิมมาเป็นเพลงไทยสากลใช้เครื่องดนตรีสากลบรรเลงและมีเนื้อร้องเต็มในยุคของพรานบูรพ์นี้เอง ยุคนี้จึงถือเป็นยุคทองของเพลงไทยสากลซึ่งต่อเนื่องมาจากสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าบริพัตรสุขุมพันธุ์ กรมพระนครสวรรค์วรพินิต เพลงในละครร้องของพรานบูรพ์ส่วนใหญ่จะนิยมให้พระเอกกับนางเอกเป็นผู้ขับร้องก่อนที่จะมีละครแสดง ทั้งนี้อาจจะต้องการให้ประชาชนรู้จักเพลงรูปแบบใหม่ซึ่งแตกต่างจากเพลงไทยเดิม อีกประการหนึ่งอาจจะต้องการให้เพลงคุ้นหูผู้ฟังก็อาจเป็นไปได้ อย่างไรก็ตามความนิยมละครร้องก็มีผู้นิยมลดน้อยลงไปตามลำดับ เพราะวามขณะนั้นมีสิ่งบันเทิงอย่างใหม่เข้ามาแทน ได้แก่ ภาพยนตร์พูดเสียงในฟิล์ม ซึ่งมีเพลงไทยสากลประกอบภาพยนตร์ ผู้ชมได้อรรถรสมากกว่าละครร้องความนิยมละครร้องจึงจางลงไปที่สุดในที่สุด

ข. มาจากภาพยนตร์ ปลายสมัยรัชกาลที่ 5 ประมาณปี พ.ศ. 2445 ผู้นำเข้ามาฉายก่อนเป็นชาวญี่ปุ่น เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นเรื่องเบ็ดเตล็ดสั้น ๆ คินหนึ่งฉาย 12 ชุด เช่น เรื่องคนขี้เมาตกน้ำ เรื่องตลกทำหน้าต่าง ๆ (กาญจนาคพันธุ์, 2520 : 54) แตรที่เล่นในโรงกลอไปกับหนังฉายเป็นเพลงฝรั่งถือเป็นเพลงทำนองฝรั่งที่เกิดจากหนัง บางทีมีเด็กหน้าโรงร้องคำไทยตามไปกับทำนองเพลง เพลงที่เด็กหน้าโรงหนังร้องนี้ต่างกับเพลงละครร้อง

สมัยรัชกาลที่ 7 ภาพยนตร์เจริญขึ้นมากจากหนังเจียบขาวคำกลายเป็นหนังสือ ปี พ.ศ. 2474 บริษัทภาพยนตร์ “ศรีกรุง” ได้สร้างภาพยนตร์เสียงในฟิล์มขึ้นเป็นเรื่องแรกคือ “หลงทาง” (กาญจนาคพันธุ์, 2520 : 57-58) โดยพี่น้องตระกูลสุวัต เพลงประกอบภาพยนตร์ตลอดเรื่องเป็นเพลงไทยสากลทำนองเพลงไทยเดิมบรรเลงทั้งหมด เช่น เพลงบัวบังใบ เพลงจันทร์ปลื้มผลา เพลงโยสะถัม เป็นต้น

ในปี พ.ศ. 2478 ได้เกิดเพลงไทยสากลของราชการขึ้นคือ เพลงชาติ และเพลงเถลิงรัฐธรรมนูญ (ประสพโชค เข็นแฆ, 2510 : 38) สำหรับเพลงชาตินั้นประพันธ์เพลงโดย หลวงสารานุประพันธ์ ได้เปลี่ยนแปลงเนื้อร้องกันมาถึงสามครั้งจนเป็นเนื้อร้องในปัจจุบัน ส่วน

ผู้ประพันธ์ทำนองคือ พระเจนดุริยางค์ เพลงชาติและเพลงเถลิงรัฐธรรมนูญจึงถือว่าเป็นเพลงไทยสากลของราชการในยุคต้น ๆ

ในขณะที่ประเทศไทยกำลังตื่นตัวในเรื่องความรักชาติบ้านเมืองได้เกิดเพลงที่มีเนื้อหาปลุกใจให้ประชาชนชาวไทยมีความรักชาติ ระยะเวลานี้มีเพลงของกองทัพทั้งกองทัพเรือและกองทัพอากาศ นักแต่งเพลงปลุกใจที่สำคัญคือ หลวงวิจิตรวาทการ ซึ่งดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมศิลปากรในขณะนั้น เช่น เพลงรักเมืองไทย เพลงแหลมทอง เพลงเลือกสุพรรณ เป็นต้น

ค่านิยมเปลี่ยนแปลงได้ตามสังคมของมนุษย์ที่มีความเชื่อและทัศนคติไม่คงที่ กาลสมัยมีส่วนอย่างมากที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในบางครั้งก็เกิดการเปลี่ยนแปลงแบบหมุนวนเวียนเป็นวัฏจักร งานศิลปะบางชิ้นมีค่านิยมสูงมากสำหรับกาลสมัยหนึ่ง อาจเสื่อมลงในกาลต่อมาและอาจกลับมีค่านิยมสูงขึ้นอีกครั้งนี้เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เพลงไทยสากลเกิดจากความชอบของบุคคลในยุคหนึ่งซึ่งอาจฟังแล้วไม่ชอบในอีกยุคหนึ่ง แม้บางครั้งในบุคคลคนเดียวกันบทเพลงบางเพลงครั้งหนึ่งฟังแล้วรู้สึกปวดคร้าวแต่อีกครั้งอารมณ์หนึ่งอาจฟังแล้วหวานซึ่ง

ในยุคของเทคโนโลยีที่มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์งานดนตรีต่าง ๆ เช่น คอมพิวเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ และวิดีโอ ทำให้งานศิลปะที่มีการผสมผสานกันมีการติดต่อภาพต่างๆ มีการประสมเสียงและจังหวะที่เร้าร้อนมากขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของคนรุ่นใหม่ในยุคปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

เพลงไทยสากลสมัยเริ่มแรก แบ่งออกเป็นสองประเภทคือ เพลงไทยสากลประเภทลูกกรุงและลูกทุ่ง ลักษณะของเพลงลูกกรุงคือ มีการเลือกใช้คำสละสลวย ไพเราะ มีความหมายดี เนื้อหาสาระเป็นเรื่องความรัก ธรรมชาติ เพลงประจำสถาบัน เพลงสอนใจ และเพลงสะท้อนสังคม ลักษณะทำนองจะเป็นไปตามทฤษฎีดนตรีและมีการร้องตามจังหวะทำนองที่กำหนด ส่วนเพลงไทยสากลประเภทลูกทุ่งมักจะได้รับอิทธิพลจากเพลงพื้นบ้าน และเพลงไทยเดิม คำร้องใช้คำง่าย ๆ ฟังเข้าใจทันที ใช้คำสื่อความตรง ๆ ไม่นิยมสำนวนโวหาร เนื้อหาสาระสะท้อนภาพชีวิตประจำวันของชาวบ้าน ทำนองดัดแปลงจากเพลงไทยเดิม หรือแต่งขึ้นใหม่ให้มีลักษณะทำนองง่ายๆ ซ้ำ ๆ กัน วิธีการร้องจะมีการเอื้อนเสียงและลงลูกคอ

โดยเหตุที่เนื้อเพลงไทยสากลเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง ดังนั้นจึงสามารถสื่อสารกับคนทุกกลุ่มได้ง่าย สาเหตุที่คนไทยรับรูปแบบแนวเพลงไทยสากลได้อย่างรวดเร็ว

อาจเป็นเพราะมีความงดงาม ความไพเราะของภาษาทางวรรณศิลป์ เนื้อหาสั้นกระชับเข้าใจง่าย และท่วงทำนองเพลงที่ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ผู้ฟังสามารถที่จะเลือกสรรเพลงตามอารมณ์และความรู้สึก เช่น รัก โกรธ เศร้า เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เพลงไทยสากลที่มีความไพเราะ และมีคำร้องที่ฟังแล้วสุนทรีย์ ซึ่งได้รับการยกย่องเป็นแบบอย่างของเพลงไทยสากล ได้แก่ เพลงของคณะสุนทราภรณ์ ซึ่งส่วนใหญ่ครูเอื้อ สุนทรสนาน จะประพันธ์ทำนอง และครูแก้ว อัจฉริยะกุล จะเป็นผู้ประพันธ์คำร้องเป็นเพลงที่งดงามไม่ว่าจะพิจารณาจากคำที่ครูแก้วเลือกใช้ สาระที่ต่อเนื่อง ได้ใจความเหมาะสมกินใจ และสอดคล้องกับทำนองเพลงที่หวานซึ่งฟังได้ทุกกาลสมัย เช่น เพลงกรุงเทพฯ ราตรี พรานล่อเนื้อ นางฟ้าจำแลง ดาวจุฬาฯ จุฬาทรีคุณ เป็นต้น

ผู้แต่งทำนองที่มีชื่อเสียงนอกจาก ครูเอื้อ สุนทรสนาน แล้วยังมี หลวงสุขุมมนัยประดิษฐ์ เช่น เพลงคนึงครวญ หรือ เวศ สุนทรจามร เช่น เพลงหงส์เหิร หรือ สง่า อารัมภีร์ เช่น เพลงหนึ่งนัยร้อย หรือหม่อมเจ้าจักรพันธ์ เพ็ญศิริ จักรพันธ์ เช่น เพลงฝากรัก หรือ นาด ถาวรบุตร เช่น เพลงลุ่มเจ้าพระยา หรือขุนวิจิตรมาตรา เช่น เพลงกล้วยไม้

ผู้แต่งคำร้องที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ได้แก่ คุณหญิงพวงร้อย อภัยวงศ์ เช่น เพลงบัวขาว หรือสุรพล โทณวนิก เช่น เพลงจนกว่าจะถึงวันนั้น หรือสุรัฐ พุกกะเวส เช่น เพลงปทุมมาลัย เป็นต้น

ในปี พ.ศ. 2512 วงดนตรีประเภทสตริงคอมโบได้รับความนิยมแทนที่วงดนตรีของสุนทราภรณ์ วงดนตรีดิอิมพอสซิเบิล ประกอบด้วย เศรษฐา ศิรีฉายา วินัย พันธุรักษ์ อนุสรณ์ พัฒนกุล สิทธิพร อมรพันธุ์ และแดนพิชัย ธรรมเนียม เป็นวงดนตรีประเภทสตริงคอมโบของไทยวงแรกที่สามารถสร้างความรู้สึกเป็นสากลและเป็นวงแรกที่ช่วยบุกเบิกให้วัยรุ่นหันมาฟังเพลงไทยแนวใหม่ (สูจิบัตรโครงการถนนดนตรี 2 : 2528) นับจากนั้นวงดนตรีสตริงคอมโบก็เป็นที่แพร่หลายในวงการเพลงไทยสากล

ในปี พ.ศ. 2522 วงแกรนด์เอ็กซ์ก็ได้นำเพลงไทยลูกทุ่งมาทำเป็นเพลงดิสโก้และสามารถทำให้ตลาดเพลงไทยสากลตื่นตัวขึ้นมา โดยเน้นเพลงไทยสากลที่มียอดสูง นับแสนม้วนเป็นชุดแรก (มีเดีย : 2527) และจากจุดนี้เองทำให้เกิดธุรกิจที่เรียกกันว่า “วงการเทป” ถัดจากชุดนี้แล้วก็ไม่มีเทปชุดใดขายได้ดีอีกในสมัยนั้น จนกระทั่งวงแกรนด์เอ็กซ์ผลิตผลงานชุดใหม่ว่า “แกรนด์เอ็กซ์โอ” ซึ่งเป็นการนำเพลงไทยสากลรุ่นเก่าที่เคยได้รับความนิยมเดิมมาเรียบเรียงดนตรีใหม่ ในปี พ.ศ. 2524 และสามารถจำหน่ายได้กว่าล้านฉบับ

ในปี พ.ศ. 2524 นับว่าเป็นช่วงสำคัญที่วงการเพลงไทยสากลเริ่มเติบโตและมั่นคงขึ้น เนื่องจากความตื่นตัวของวัยรุ่นที่หันมาฟังเพลงไทยแนวใหม่มากขึ้น ส่วนเพลงไทยสากลแนวเดิมที่มีลักษณะการขับร้องเดี่ยว เช่น สุเทพ วงศ์กำแหง ธานินทร์ อินทรเทพ สวลี ผกาพันธุ์ ดาวใจ ไพจิตร ฯลฯ นั้นก็เริ่มเสื่อมความนิยมลง (โลกดนตรี, 2530: 15)

หลังจากนั้นธุรกิจตลาดเพลงไทยสากลก็เริ่มเติบโตและมั่นคงขึ้นตามลำดับ นักดนตรี กลุ่มวัยรุ่นหน้าใหม่ ๆ หมุนเวียนกันเข้ามาในตลาด และคนฟังมากมายนับไม่ถ้วน เพลงไทยสมัยนิยมในช่วงเวลานี้ไม่สามารถแบ่งแยกเป็นเพลงประเภทลูกกรุงหรือลูกทุ่งได้อีกต่อไป แต่เกิดเป็นแนวเพลงแบบใหม่ที่เรียกว่า “เพลงป๊อป” หมายถึง เพลงแนวสตรีทที่มีท่วงทำนองอ่อนหวาน ฟังเข้าใจง่าย เนื้อหาสาระส่วนใหญ่เป็นเรื่องของความรัก ความผิดหวัง เพลงป๊อปยังสามารถแบ่งย่อยออกได้เป็น เพลงป๊อปรีดอก เพลงป๊อปลูกกรุง เพลงป๊อปลูกทุ่ง เพลงป๊อปเพื่อชีวิต และเพลงป๊อปแจ๊ส ซึ่งลักษณะที่สำคัญของเพลงป๊อปคือ การใช้ถ้อยคำร้องให้เข้ากับจังหวะเพลงสากลให้ความสำคัญแก่คำที่สะท้อนอารมณ์ คำร้องของเพลงเหล่านี้มีลักษณะเข้าใจง่ายถ่ายทอดอารมณ์ได้ทันทีเป็นเพลงนิยมชั่วคราว คำร้องจึงไม่คำนึงถึงถ้อยคำและสัมผัสทั้งยังไม่มีแบบฉบับแน่นอน

จะเห็นได้ว่าเพลงหรือดนตรีมีพัฒนาการไปตามกาลเวลา การตัดสินใจคุณค่าความงามของคนตรีก็แปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัย การพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีด้านการสื่อสารโทรคมนาคมต่าง ๆ ทำให้สภาพสังคมของประเทศไทยที่รับเอาวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามามากจนดูเหมือนว่าเพลงไทยสากลจะได้กลายเป็นเพลงที่ล้าสมัยไปแล้วสำหรับคนรุ่นใหม่ เนื่องจากสภาพสังคมปัจจุบันที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น มีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นประเทศไทยจึงจำเป็นต้องดำรงรักษาสภาพสังคมและวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ จึงต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการที่จะถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูลเรื่องราวต่าง ๆ ตลอดจนทัศนคติ ค่านิยม และความเป็นอยู่ของชนชาวไทยที่เป็นเจ้าของวัฒนธรรมประเพณีรวมทั้งเพลงต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่าเพลงมีอิทธิพลต่อผู้ฟังทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงก็คือความมีสุนทรียะทางอารมณ์ ทางอ้อมก็อาจเป็นได้ทั้งในแง่บวกและลบ ขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่ถูกสอดแทรกลงไปในบทเพลงนั้น ๆ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รุ่งฤดี ห่อนาค (2541 : บทคัดย่อ) ศึกษารูปแบบการดำเนินชีวิต การเปิดรับเพลงกับความพึงพอใจที่มีต่อเพลงไทยสากลของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางประชากรของเยาวชนที่มีเพศ อายุ การศึกษา รายได้ส่วนตัวต่อเดือน และรายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับรูปแบบการดำเนินชีวิต การเปิดรับเพลง และความพึงพอใจที่มีต่อเพลงไทยสากลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นตัวแปรสถานภาพทางการสมรส การนับถือศาสนา อาชีพ และสถานภาพทางครอบครัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมณณา ศักดิ์ชัยสมบูรณ์ (2540: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องเพลงไทยสากลตามนโยบายของจอมพล ป.พิบูลสงคราม พ.ศ. 2481-2487 พบว่า เพลงไทยสากล พ.ศ. 2481-2487 เกิดจากนโยบายการสร้างชาติ เพื่อเผยแพร่ลัทธิชาตินิยม และการปฏิวัติวัฒนธรรม แบ่งเป็นการปฏิวัติวัฒนธรรมแบบอ่อนและการปฏิวัติวัฒนธรรมแบบแข็ง ซึ่งวิธีเร้าใจให้ปฏิบัติตามนโยบายการสร้างชาติคือ บทละครประวัติศาสตร์และเพลง

นิโลบล โควาพิทักษ์เทศ (2534: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เพลงไทยสมัยนิยมตามทฤษฎีของสุนทรียศาสตร์ยุคหลังสมัยใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงลักษณะของสุนทรียศาสตร์ยุคหลังสมัยใหม่ที่ปรากฏในเพลงไทยสมัยนิยม ผลการศึกษาพบว่า โลกแห่งชีวิตประจำวันและวัฒนธรรมวัยรุ่นถูกนำมาเป็นเนื้อหาสาระของเพลงซึ่งแสดงถึงการเชื่อมโยงกันระหว่างศิลปะกับชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ผลงานเพลงไทยสมัยนิยมนี้จะต้องเน้นในด้านของอารมณ์และความรู้สึกของเนื้อเพลงที่สื่อออกมาให้ผู้ฟังได้

จินตนา คำรงค์เลิศ (2531: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม และการดำเนินชีวิตของชาวนบทยุคใหม่ที่ปรากฏในเพลงลูกทุ่งไทย ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 จนถึงปัจจุบัน พบว่า เพลงลูกทุ่งเป็นวรรณกรรมที่มีคุณค่าด้านสาระเกี่ยวกับสังคมและวิถีชีวิตของชาวนบทยุคใหม่อย่างกว้างขวาง ชาวนบทยุคใหม่เป็นผู้ยึดมั่นในพุทธศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณีและสถาบันหลักทั้ง 3 ได้แก่ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ค่านิยม

หลายประการของชาวชนบท เช่น ค่านิยมในวัตถุ อบายมุข การบริโภค ไสยศาสตร์ และ โหราศาสตร์ เพลงลูกทุ่งจำนวนมากสะท้อนให้เห็นว่าสังคมไทยยังขาดกลไกที่นำมาซึ่งความเสมอภาคและความยุติธรรม

DRPU

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์โดยอาศัยแนวคิด ทฤษฎี วิธีการทางสถิติรวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ดังนี้

3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

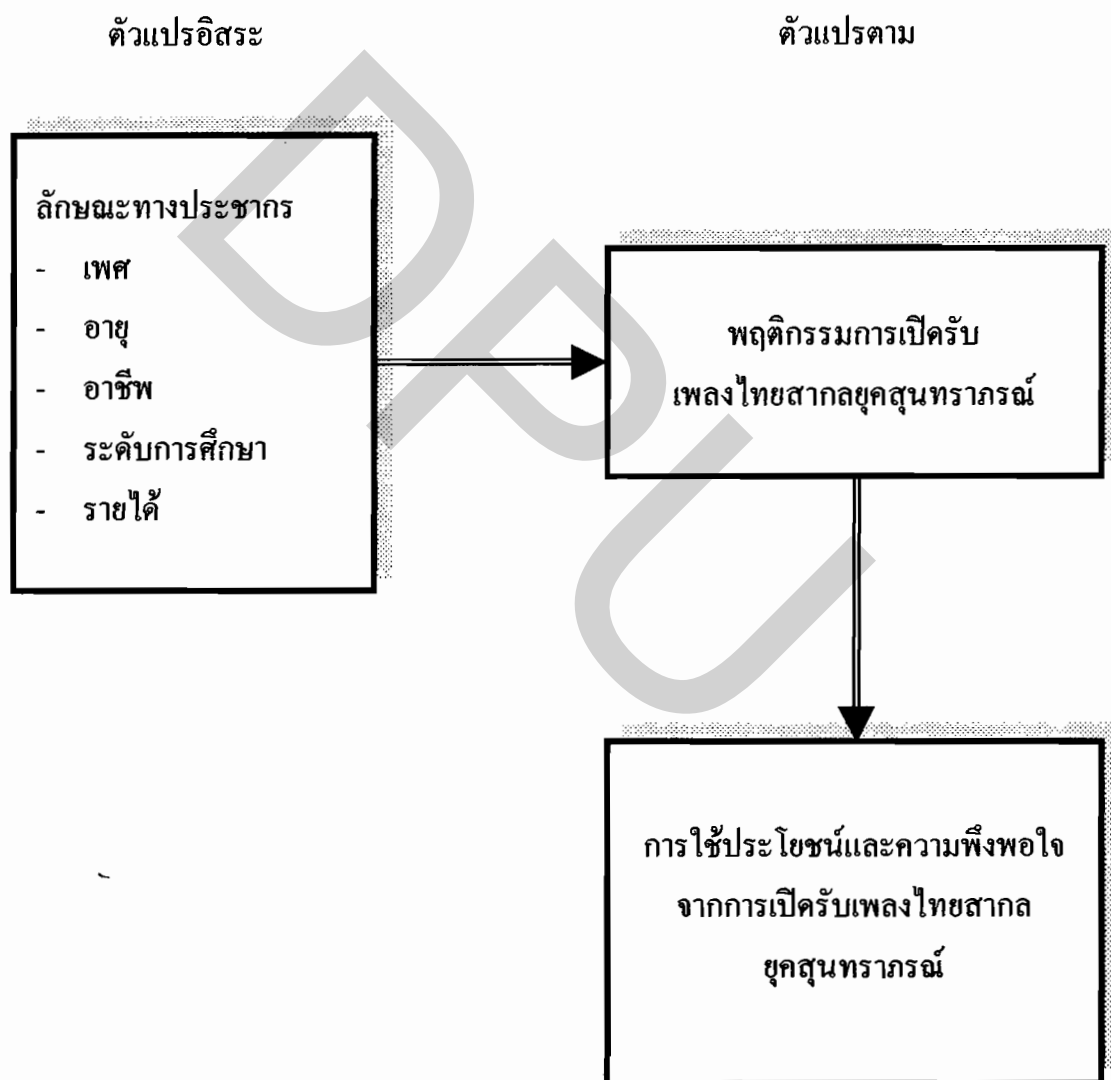
เพื่อให้การศึกษาตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จึงได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้คือ

1. ลักษณะทางประชากรของผู้เปิดรับที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมต่อการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน
ตัวแปรอิสระ คือ ลักษณะทางประชากร
ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์
2. พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน
ตัวแปรอิสระ คือ พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
ตัวแปรตาม คือ ความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
3. พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ที่แตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน
ตัวแปรอิสระ คือ พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
ตัวแปรตาม คือ การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

ดังนั้นจึงนำมาสรุปอธิบายถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตามได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนโดยทั่วไปที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีเปิดตารางสำเร็จของ Taro Yamane ซึ่งคำนวณจากประชากร 100,000 คนขึ้นไป มีระดับความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และกำหนดความผิดพลาดที่ยอมรับให้เกิดได้ไม่เกิน 5% (วิเชียร เกตุสิงห์, 2537 : 27) ได้จำนวนตัวอย่าง 400 คนจากตาราง

กลุ่มตัวอย่าง จะทำการสุ่มแบบเจาะจง (Specific Sampling) เฉพาะประชาชนที่ไปชมการแสดงคอนเสิร์ตเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ ตามสถานที่ต่าง ๆ อาทิเช่น หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศาลาเฉลิมกรุง ศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ สวนลุมฯ เป็นต้น

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้จะใช้แบบสอบถามแบบปลายปิดเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคนกรุงเทพฯที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ โดยผู้วิจัยจะให้กลุ่มเป้าหมายเป็นผู้ตอบแบบสอบถามเองและรอรับกลับ ซึ่งแบบสอบถามประกอบด้วยคำถามแบบมีตัวเลือก โดยแบ่งเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ได้แก่ สื่อ ความถี่ ระยะเวลา ลักษณะในการเปิดรับ และสถานที่จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจที่ได้รับจากเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ ได้แก่ ข่าวสารความรู้ ประสบการณ์ทางอารมณ์ ความน่าเชื่อถือ และการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ ได้แก่ การใช้เวลาว่าง ความเพลิดเพลิน การพักผ่อนหย่อนใจ ความรู้ข่าวสาร และการนำไปปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จำนวน 5 ข้อ

3.4 การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจะมีการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดสอบก่อน (Pre-test) กับกลุ่มทดสอบ ซึ่งมีวิธีการดังนี้

การทดสอบหาความเที่ยงตรง (Validity)

โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและกรรมการการสอบวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบถึงความครอบคลุมของเนื้อหา การใช้ภาษาและโครงสร้างของแบบสอบถามเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ก่อนนำไปใช้กับกลุ่มทดสอบ

การทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งในแต่ละข้อจะมีช่องให้ตอบ 5 ช่อง จำนวน 25 ข้อ ไปสัมภาษณ์ประชาชนโดยทั่วไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างคนละกลุ่มและมีความแตกต่างกัน ซึ่งเป็นกลุ่มที่เปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ และมีลักษณะทางประชากรตรงตามกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงในการวิจัย ทั้งนี้เพื่อนำผลการสัมภาษณ์มาทำการปรับปรุงเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่ตรงกับวัตถุประสงค์มากที่สุด โดยการคำนวณหาค่า Reliability Coefficient Alpha ด้วยวิธีของ Cronbach Alpha Formula ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.8607 ในส่วนของความพึงพอใจที่ได้จากการเปิดรับ สำหรับการใช่ประโยชน์จากการเปิดรับได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.7652 จากสูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{(k-1)} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ

α	แทน	ค่าความเชื่อมั่น
k	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
$\sum S_i^2$	แทน	ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

นั่นหมายความว่าข้อคำถามในแบบสอบถามสามารถวัดตัวแปรหลักในการวิจัย และค่าที่ได้อยู่ในระดับที่มีความเชื่อมั่นสูง จึงสามารถนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริงได้

3.5 การวัดค่าตัวแปรและเกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนและเกณฑ์การวัดค่าตัวแปร ดังต่อไปนี้

1. การวัดตัวแปรที่เป็นลักษณะทางประชากร แบ่งจำนวนกลุ่ม ดังนี้

1.1 เพศ ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

- 1) เพศชาย
- 2) เพศหญิง

1.2 อายุ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

- 1) ต่ำกว่า 20 ปี
- 2) 21 – 30 ปี
- 3) 31 – 40 ปี
- 4) 41 – 50 ปี
- 5) 51 ปีขึ้นไป

1.3 อาชีพ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

- 1) ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- 2) ธุรกิจส่วนตัว / อิสระ
- 3) ธุรกิจเอกชน / ลูกจ้าง
- 4) แม่บ้าน / ทำงานบ้าน
- 5) นิสิต / นักศึกษา

1.4 ระดับการศึกษา แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

- 1) ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย
- 2) ปวช./ปวส.
- 3) ปริญญาตรี
- 4) ปริญญาโท
- 5) ปริญญาเอก

1.5 รายได้ แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่

- 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท
- 2) 10,001 – 15,000 บาท
- 3) 15,001 – 20,000 บาท
- 4) 20,001 – 25,000 บาท
- 5) 25,001 บาทขึ้นไป

2. การวัดพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น

2.1 สื่อที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) วิทยุ
- 2) โทรทัศน์
- 3) เทป / ซีดี
- 4) คอนเสิร์ต

2.2 ความถี่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) เปิดรับทุกวัน (ไม่ได้เปิดรับเฉพาะวันที่ติดธุระ)
- 2) เปิดรับบ่อย ๆ (3-4 วันต่อสัปดาห์)
- 3) เปิดรับบ้างบางครั้ง (1-2 วันต่อสัปดาห์)
- 4) ไม่แน่นอน

2.3 ระยะเวลาที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) มากกว่า 8 เดือนขึ้นไป
- 2) 4 – 8 เดือน
- 3) 1 – 4 เดือน
- 4) น้อยกว่า 1 เดือน

2.4 ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนช่องเลย
- 2) ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง
- 3) เปิดรับเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง
- 4) เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน

2.5 สถานที่ที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) บ้าน/ที่พัก
- 2) ที่ทำงาน
- 3) ระหว่างเดินทาง
- 4) เวที/หอประชุม

3. ความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น

3.1 ความพึงพอใจด้านข่าวสารความรู้ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) เพื่อทันยุค ทันเหตุการณ์
- 2) เพิ่มความสามัคคีในครอบครัว
- 3) เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง
- 4) เพิ่มวิสัยทัศน์ใหม่ ๆ

3.2 ความพึงพอใจด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงามหรือศิลปะ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) เพื่อคลายเหงา
- 2) เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน
- 3) เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว
- 4) เพื่อเพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต

3.3 ความพึงพอใจด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานการณ์อันเป็นที่ยอมรับ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) เกิดความกล้าแสดงออก
- 2) เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว
- 3) เป็นที่ยอมรับของเพื่อน
- 4) เกิดความมั่นใจในชีวิต

3.4 ความพึงพอใจด้านการหลีกเลี่ยงหนีสภาพความเป็นจริงชั่วขณะแบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ
- 2) เพื่อบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
- 3) เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ
- 4) เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุ่มร่า

4. การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ แบ่งเป็น

4.1 การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

- 1) เพื่อใช้เวลาให้หมดไป (ฆ่าเวลา)
- 2) เพราะไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ
- 3) เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง

4.2 การใช้ประโยชน์ในด้านความเพลิดเพลิน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

- 1) เพื่อความบันเทิง
- 2) เพื่อให้ได้อารมณ์ความรู้สึก
- 3) เพื่อความสบายใจ

4.3 การใช้ประโยชน์ในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) เพื่อพักผ่อน
- 2) เพื่อผ่อนคลาย หรือคลายเครียด
- 3) รำลึกถึงวันเก่า ๆ
- 4) บทเพลงมีความหมายกินใจ

4.4 การใช้ประโยชน์ในด้านความรู้ข่าวสาร แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

- 1) การประสานเสียงของคนตรีดี
- 2) จังหวะและทำนองไพเราะ
- 3) นักร้องเสียงดีมีลูกเอื้อน
- 4) มรดกวัฒนธรรมที่ควรรักษาไว้

4.5 การใช้ประโยชน์ในการนำไปปฏิสัมพันธ์ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

- 1) เพื่อนำเนื้อหาของบทเพลงไปพูดคุย
- 2) เพื่อฝึกร้องตามจังหวะและทำนอง
- 3) เพื่อเข้าใจประเพณีและสังคม

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

จากประเด็นต่าง ๆ ที่สัมภาษณ์จะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for windows version 10 ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ค่าร้อยละ (Percentage) โดยแสดงในรูปตารางแจกแจงความถี่ ซึ่งการวิเคราะห์แยกเป็นตารางทางเดียว ได้แก่ การอธิบายข้อมูลลักษณะทางประชากร พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ค่าไค-สแควร์ (Chi-square) ในการทดสอบสมมติฐานตามความเหมาะสมของข้อมูล ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติขั้นสูงที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง ความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มุ่งเน้นกลุ่มประชากรที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์ จากการตอบแบบสอบถามทั้งหมด จำนวน 400 ชุด ปรากฏว่ามี ผู้ตอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 383 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.75 ผลการวิจัยที่ได้แบ่งเป็น 5 ตอนดังนี้

1. ลักษณะทั่วไป
2. พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
3. ความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
4. การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
5. การทดสอบสมมติฐาน

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	181	47.3
หญิง	202	52.7
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 1 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มตัวอย่างที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ทั้งหมด 383 คน พบว่า เพศหญิงมีมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เป็นเพศหญิงจำนวน 202 คนคิดเป็นร้อยละ 52.7 ในขณะที่เพศชาย 181 คนคิดเป็นร้อยละ 47.3

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	33	8.6
21 – 30 ปี	81	21.1
31 – 40 ปี	118	30.8
41 – 50 ปี	103	26.9
51 ปีขึ้นไป	48	12.5
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 2 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มากที่สุดมีอายุระหว่าง 31 - 40 ปีจำนวน 118 คนคิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 41 – 50 ปีจำนวน 103 คนคิดเป็นร้อยละ 26.9 อันดับที่ 3 คือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 21 – 30 ปีจำนวน 81 คนคิดเป็นร้อยละ 21.1 อันดับที่ 4 คือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 51 ปีขึ้นไปจำนวน 48 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5 และน้อยที่สุดคือกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีจำนวน 33 คนคิดเป็นร้อยละ 8.6

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	113	29.5
ธุรกิจเอกชน / ลูกจ้าง	68	17.8
ธุรกิจส่วนตัว / อิสระ	90	23.5
นิสิต / นักศึกษา	70	18.3
แม่บ้าน / ทำงานบ้าน	42	11.0
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 3 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มากที่สุด จำนวน 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว / อิสระ จำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 23.5 กลุ่มตัวอย่างที่เป็น นิสิต / นักศึกษา จำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 18.3 กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพธุรกิจเอกชน / ลูกจ้าง จำนวน 68 คนคิดเป็นร้อยละ 17.8 และน้อยที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นแม่บ้าน / ทำงานบ้าน จำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 11.0

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	29	7.6
ปวช. / ปวส.	97	25.3
ปริญญาตรี	173	45.2
ปริญญาโท	82	21.4
ปริญญาเอก	2	0.5
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 4 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีจำนวนมากที่สุด เท่ากับ 173 คนคิดเป็นร้อยละ 45.2 รองลงมาได้แก่ ปวช. / ปวส. จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 25.3 ปริญญาโทจำนวน 82 คนคิดเป็นร้อยละ 21.4 ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 29 คนคิดเป็นร้อยละ 7.6 และน้อยที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอกจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 0.5

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของรายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ต่อเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	64	16.7
10,001 – 15,000 บาท	113	29.5
15,001 – 20,000 บาท	162	42.3
20,001 – 25,000 บาท	32	8.4
25,001 บาทขึ้นไป	12	3.1
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 5 แสดงถึงจำนวน (ร้อยละ) ของรายได้ต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 15,001 – 20,000 บาทต่อเดือนมีจำนวนมากที่สุดคือ 162 คนคิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 10,001 – 15,000 บาทต่อเดือนจำนวน 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือนจำนวน 64 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 20,001 – 25,000 บาทจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 8.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุดคือ 12 คนคิดเป็นร้อยละ 3.1

4.2 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของประเภทสื่อที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับ

สื่อ	จำนวน	ร้อยละ
วิทยุ	198	41.51
โทรทัศน์	134	28.09
เทป / ซีดี	100	20.96
คอนเสิร์ต	45	9.44
รวม	477	100.0

จากตารางที่ 6 แสดงถึง จำนวน (ร้อยละ) ของประเภทสื่อที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง) พบว่า วิทยุ เป็นสื่อที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับมากที่สุดจำนวน 198 คนคิดเป็นร้อยละ 41.51 รองลงมาได้แก่ โทรทัศน์ จำนวน 134 คนคิดเป็นร้อยละ 28.09 เทป / ซีดี จำนวน 100 คนคิดเป็นร้อยละ 20.96 และน้อยที่สุดคือ คอนเสิร์ต จำนวน 45 คนคิดเป็นร้อยละ 9.44

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของความคิดที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

ความคิด	จำนวน	ร้อยละ
เปิดรับทุกวัน (ไม่เปิดเฉพาะวันที่ติดธุระ)	35	9.1
เปิดรับบ่อย ๆ (3 – 4 วันต่อสัปดาห์)	65	17.0
เปิดรับบ้าง (1 – 2 วันต่อสัปดาห์)	101	26.4
ไม่แน่นอน	182	47.5
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 7 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของความคิดที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ พบว่า ความคิดในการเปิดรับที่มีจำนวนมากที่สุดคือ ไม่แน่นอน 182 คนคิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมาได้แก่ เปิดรับบ้าง (1 - 2 วันต่อสัปดาห์) จำนวน 101 คนคิดเป็นร้อยละ 26.4 เปิดรับบ่อย ๆ (3 – 4 วันต่อสัปดาห์) จำนวน 65 คนคิดเป็นร้อยละ 17.0 และน้อยที่สุดคือ เปิดรับทุกวัน (ยกเว้นเฉพาะวันที่ติดธุระ) จำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 9.1

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของระยะเวลาที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

ระยะเวลา	จำนวน	ร้อยละ
มากกว่า 8 เดือน	112	29.2
4 – 8 เดือน	103	26.9
1 – 4 เดือน	98	25.6
น้อยกว่า 1 เดือน	70	18.3
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 8 แสดงถึงจำนวน (ร้อยละ) ของระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ พบว่า ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับมากที่สุดคือ มากกว่า 8 เดือนจำนวน 112 คนคิดเป็นร้อยละ 29.2 รองลงมาได้แก่ 4 – 8 เดือนจำนวน 103 คนคิดเป็นร้อยละ 26.9 , 1 – 4 เดือนจำนวน 98 คนคิดเป็นร้อยละ 25.6 และน้อยที่สุดคือ น้อยกว่า 1 เดือนจำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 18.3

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของลักษณะในการเปิดรับ

ลักษณะการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนช่องเลข	84	21.9
ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง	90	23.5
เปิดรับไปเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง	113	29.5
เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน	96	25.1
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 9 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะเปิดรับไปเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง มากที่สุดจำนวน 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาได้แก่ เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน จำนวน 96 คนคิดเป็นร้อยละ 25.1 ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง จำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 23.5 และน้อยที่สุดคือ ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนช่องเลข จำนวน 84 คนคิดเป็นร้อยละ 21.9

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของสถานที่ที่นิยมเปิดรับมากที่สุด

สถานที่	จำนวน	ร้อยละ
บ้าน / ที่พัก	198	51.7
ที่ทำงาน	24	6.3
ระหว่างเดินทาง	92	24.0
เวที / หอประชุม	69	18.0
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 10 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มากที่สุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับที่ บ้าน / ที่พัก เป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 198 คนคิดเป็นร้อยละ 51.7 รองลงมาได้แก่ ระหว่างเดินทาง จำนวน 92 คนคิดเป็นร้อยละ 24.0 เวที / หอประชุม จำนวน 69 คนคิดเป็นร้อยละ 18.0 และน้อยที่สุดคือ ที่ทำงาน จำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 6.3

4.3 ความพึงพอใจที่ได้รับจากเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านข่าวสารความรู้

ด้านข่าวสารความรู้	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อทันยุค ทันเหตุการณ์	114	27.60
เพิ่มความสามัคคีในครอบครัว	119	28.81
เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง	102	24.70
เพิ่มวิสัยทัศน์ใหม่ๆ	78	18.89
รวม	413	100.0

จากตารางที่ 11 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ในด้านข่าวสารความรู้ที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าเพิ่มความสามัคคีในครอบครัว จำนวน 119 คนคิดเป็นร้อยละ 28.81 เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เพื่อทันยุค ทันเหตุการณ์ จำนวน 114 คนคิดเป็นร้อยละ 27.60 เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง จำนวน 102 คนคิดเป็นร้อยละ 24.70 เพิ่มวิสัยทัศน์ใหม่ๆ จำนวน 78 คนคิดเป็นร้อยละ 18.89

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านประสบการณ์ทางอารมณ์
เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ

ด้านประสบการณ์ทางอารมณ์	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อคลายเหงา	154	34.76
เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน	147	33.18
เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว	74	16.70
เพื่อเพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต	68	15.36
รวม	443	100.0

จากตารางที่ 12 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงามหรือศิลปะต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพื่อคลายเหงา มีจำนวนมากที่สุด 154 คนคิดเป็นร้อยละ 34.76 รองลงมาได้แก่ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน จำนวน 147 คนคิดเป็นร้อยละ 33.18 เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว จำนวน 74 คนคิดเป็นร้อยละ 16.70 เพื่อเพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต 68 คนคิดเป็นร้อยละ 15.36 น้อยที่สุด

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ

ด้านความน่าเชื่อถือ	จำนวน	ร้อยละ
เกิดความกล้าแสดงออก	121	27.13
เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว	134	30.04
เป็นที่ยอมรับของเพื่อน	97	21.75
เกิดความมั่นใจในชีวิต	94	21.08
รวม	446	100.0

จากตารางที่ 13 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว มีจำนวนมากที่สุด 134 คนคิดเป็นร้อยละ 30.04 รองลงมาได้แก่ เกิดความกล้าแสดงออก จำนวน 121 คนคิดเป็นร้อยละ 27.13 เป็นที่ยอมรับของเพื่อน จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 21.75 และน้อยที่สุด เกิดความมั่นใจในชีวิต จำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 21.08

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของความพึงพอใจด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพ
ความเป็นจริงชั่วขณะ

ด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริง	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ	118	29.57
เพื่อบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น	109	27.32
เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ	78	19.55
เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุมเร้า	94	23.56
รวม	399	100.0

จากตารางที่ 14 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ มีจำนวนมากที่สุด 118 คนคิดเป็นร้อยละ 29.57 รองลงมาได้แก่ เพื่อบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จำนวน 109 คนคิดเป็นร้อยละ 27.32 เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุมเร้า จำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 23.56 และน้อยที่สุดคือ เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ จำนวน 78 คนคิดเป็นร้อยละ 19.55

4.4 การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง

ด้านการใช้เวลาว่าง	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อใช้เวลาให้หมดไป (ฆ่าเวลา)	153	39.9
เพราะไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ	34	8.9
เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	196	51.2
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 15 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง มีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 196 คนคิดเป็นร้อยละ 51.2 รองลงมาได้แก่ เพื่อใช้เวลาให้หมดไป (ฆ่าเวลา) จำนวน 153 คนคิดเป็นร้อยละ 39.9 และน้อยที่สุดคือ เพราะไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ จำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 8.9

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ในด้านความพึงพอใจ

ด้านความพึงพอใจ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อความบันเทิง	108	28.2
เพื่อให้ได้อารมณ์ความรู้สึก	142	37.1
เพื่อความสบายใจ	133	34.7
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 16 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในด้านความพึงพอใจ พบว่า เพื่อให้ได้อารมณ์ความรู้สึก มีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 142 คนคิดเป็นร้อยละ 37.1 รองลงมาได้แก่ เพื่อความสบายใจ จำนวน 133 คนคิดเป็นร้อยละ 34.7 และน้อยที่สุดคือ เพื่อความบันเทิง จำนวน 108 คนคิดเป็นร้อยละ 28.2

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ

ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อพักผ่อน	87	22.7
เพื่อผ่อนคลาย หรือคลายเครียด	121	31.6
รำลึกถึงวันเก่า ๆ	81	21.1
บทเพลงมีความหมายกินใจ	94	24.5
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 17 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ พบว่า เพื่อผ่อนคลาย หรือคลายเครียด มีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 121 คนคิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมาได้แก่ บทเพลงมีความหมายกินใจ จำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 24.5 เพื่อพักผ่อน จำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 22.7 และน้อยที่สุดคือ รำลึกถึงวันเก่า ๆ จำนวน 81 คนคิดเป็นร้อยละ 21.1

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ในด้านความรู้ข่าวสาร

ด้านความรู้ข่าวสาร	จำนวน	ร้อยละ
การประสานเสียงของคนตรีดี	86	22.5
จังหวัดและทำนองไพเราะ	125	32.6
นักร้องเสียงดีมีลูกเอื้อน	106	27.7
มรดกวัฒนธรรมที่ควรรักษาไว้	66	17.2
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 18 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในด้านความรู้ข่าวสาร พบว่า จังหวัดและทำนองไพเราะ มีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 125 คนคิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมาได้แก่ นักร้องเสียงดีมีลูกเอื้อน จำนวน 106 คนคิดเป็นร้อยละ 27.7 การประสานเสียงของคนตรีดี จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 22.5 และน้อยที่สุดคือ มรดกวัฒนธรรมที่ควรรักษาไว้ จำนวน 66 คนคิดเป็นร้อยละ 17.2

ตารางที่ 19 จำนวนและร้อยละของการใช้ประโยชน์ในด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์

การนำไปปฏิสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
เพื่อนำเนื้อหาของบทเพลงไปพูดคุย	97	25.3
เพื่อฝึกร้องตามจังหวะและทำนอง	163	42.6
เพื่อเข้าใจประเพณีและสังคม	123	32.1
รวม	383	100.0

จากตารางที่ 19 แสดงจำนวน (ร้อยละ) ของการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น พบว่า เพื่อฝึกร้องตามจังหวะและทำนองเดิม มีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 163 คนคิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมาได้แก่ เพื่อเข้าใจประเพณีและสังคมในสมัยนั้น ๆ มากขึ้น จำนวน 123 คนคิดเป็นร้อยละ 32.1 และน้อยที่สุดคือ เพื่อนำเนื้อหาของบทเพลงไปพูดคุยกับผู้อื่น จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 25.3

4.5 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทางประชากร ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ ที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะทางประชากรที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะทางประชากรที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 1.1

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : เพศ ต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ จากสื่อที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : เพศ ต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน

ตารางที่ 20 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.1 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

เพศ	สื่อ				รวม
	วิทยุ	โทรทัศน์	เทป / ซีดี	คอนเสิร์ต	
ชาย	102 (43.9)	58 (25.1)	49 (21.1)	23 (9.9)	232 (100.0)
หญิง	96 (39.2)	76 (31.1)	51 (20.8)	22 (8.9)	245 (100.0)
$\chi^2 = 4.717$	df = 3	Sig = .453			

จากตารางที่ 20 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.1 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .453 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ 0.05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ เพศต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.2

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : เพศต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุค
สุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : เพศต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุค
สุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 21 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.2 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

เพศ	ความถี่				รวม
	ทุกวัน	บ่อย ๆ	เปิดบ้าง	ไม่แน่นอน	
ชาย	20 (11.0)	30 (16.6)	41 (22.7)	90 (49.7)	181 (100.0)
หญิง	15 (7.4)	35 (17.3)	60 (29.7)	92 (45.5)	202 (100.0)
$\chi^2 = 3.554$	df = 3	Sig = .314			

จากตารางที่ 21 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.2 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้
คือ .314 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติ
ที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ เพศต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับ
เพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.3

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : เพศต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : เพศต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน

ตารางที่ 22 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.3 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

เพศ	ระยะเวลา				รวม
	มากกว่า 8 เดือน	4 – 8 เดือน	1 – 4 เดือน	น้อยกว่า 1 เดือน	
ชาย	58 (32.0)	55 (30.4)	34 (18.8)	34 (18.8)	181 (100.0)
หญิง	54 (26.7)	48 (23.8)	64 (31.7)	36 (17.8)	202 (100.0)
$\chi^2 = 8.734$	df = 3	Sig = .033*			

จากตารางที่ 22 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.3 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .033 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ เพศต่างกัน มีระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.4

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : เพศต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : เพศต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 23 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.4 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

เพศ	ลักษณะการเปิดรับ				รวม
	ตั้งใจ	เปลี่ยน ช่องบ้าง	เปิดไป เรื่อย ๆ	เปิดเป็น เพื่อน	
ชาย	40 (22.1)	41 (22.7)	53 (29.3)	47 (26.0)	181 (100.0)
หญิง	44 (21.8)	49 (24.3)	60 (29.7)	49 (24.3)	202 (100.0)
$\chi^2 = 0.226$	df = 3	Sig = .973			

จากตารางที่ 23 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.4 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .973 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ เพศต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.5

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : เพศต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : เพศต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ต่างกัน

ตารางที่ 24 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.5 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

เพศ	สถานที่				รวม
	บ้าน / ที่พัก	ที่ทำงาน	ระหว่าง เดินทาง	เวที / หอประชุม	
ชาย	89 (49.2)	12 (6.6)	40 (22.1)	40 (22.1)	181 (100.0)
หญิง	109 (54.0)	12 (5.9)	52 (25.7)	29 (14.4)	202 (100.0)
$\chi^2 = 4.200$	df = 3	Sig = .241			

จากตารางที่ 24 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.5 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .241 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ เพศต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.6

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อายุต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อายุต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน

ตารางที่ 25 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.6 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อายุ	สื่อ				รวม
	วิทยุ	โทรทัศน์	เทป / ซีดี	คอนเสิร์ต	
ต่ำกว่า 20 ปี	16 (40.0)	10 (2.5)	11 (27.5)	3 (7.5)	40 (100.0)
21 – 30 ปี	38 (39.2)	25 (25.8)	23 (23.7)	11 (11.3)	97 (100.0)
31 – 40 ปี	63 (42.3)	40 (26.8)	32 (21.5)	14 (9.4)	149 (100.0)
41 – 50 ปี	58 (45.7)	40 (31.5)	20 (15.7)	9 (7.1)	127 (100.0)
51 ปีขึ้นไป	23 (35.9)	19 (29.7)	14 (21.9)	8 (12.5)	64 (100.0)
$\chi^2 = 21.973$	df = 12	Sig = .342			

จากตารางที่ 25 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.6 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .342 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อายุต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.7

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อายุต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อายุต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 26 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.7 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อายุ	ความถี่				รวม
	ทุกวัน	บ่อย ๆ	เปิดบ้าง	ไม่แน่นอน	
ต่ำกว่า 20 ปี	4 (12.1)	4 (12.1)	6 (18.2)	19 (57.0)	33 (100.0)
21 – 30 ปี	5 (6.2)	16 (19.8)	19 (23.5)	41 (50.6)	81 (100.0)
31 – 40 ปี	9 (7.6)	15 (12.7)	34 (28.8)	60 (50.8)	118 (100.0)
41 – 50 ปี	10 (9.7)	21 (20.4)	26 (25.2)	46 (44.7)	103 (100.0)
51 ปีขึ้นไป	7 (14.6)	9 (18.8)	16 (33.3)	16 (33.3)	48 (100.0)
$\chi^2 = 11.526$	df = 12	Sig = .484			

จากตารางที่ 26 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.7 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .484 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อายุต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.8

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อายุต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัย H_1 : อายุต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 27 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.8 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อายุ	ระยะเวลา				รวม
	มากกว่า 8 เดือน	4 – 8 เดือน	1 – 4 เดือน	น้อยกว่า 1 เดือน	
ต่ำกว่า 20 ปี	8 (24.2)	13 (39.4)	7 (25.2)	5 (15.2)	33 (100.0)
21 – 30 ปี	23 (28.4)	25 (30.9)	19 (23.5)	14 (17.3)	81 (100.0)
31 – 40 ปี	38 (32.2)	26 (22.0)	27 (22.9)	27 (22.9)	118 (100.0)
41 – 50 ปี	27 (26.2)	30 (29.1)	29 (28.2)	17 (16.5)	103 (100.0)
51 ปีขึ้นไป	16 (33.3)	9 (18.8)	16 (33.3)	7 (14.6)	48 (100.0)
$\chi^2 = 10.300$	df = 12	Sig = .590			

จากตารางที่ 27 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.8 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .590 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อายุต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.9

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อายุต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อายุต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 28 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.9 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อายุ	ลักษณะการเปิดรับ				รวม
	ตั้งใจ	เปลี่ยน ช่องทาง	เปิดไป เรื่อยๆ	เปิด เป็นเพื่อน	
ต่ำกว่า 20 ปี	8 (24.2)	11 (33.3)	7 (21.2)	7 (21.2)	33 (100.0)
21 – 30 ปี	14 (17.3)	14 (17.3)	24 (29.6)	29 (35.8)	81 (100.0)
31 – 40 ปี	24 (20.3)	25 (21.2)	42 (35.6)	27 (22.9)	118 (100.0)
41 – 50 ปี	28 (27.2)	31 (30.1)	26 (25.2)	18 (17.5)	103 (100.0)
51 ปีขึ้นไป	10 (21.9)	9 (23.5)	14 (29.5)	15 (25.1)	48 (100.0)
$\chi^2 = 17.797$	df = 12	Sig = .122			

จากตารางที่ 28 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.9 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .122 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย H_0 และปฏิเสธ H_1 นั่นคือ อายุต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.10

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อายุต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
ในสถานที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อายุต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทรา
ภรณ์ในสถานที่ต่างกัน

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.10 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อายุ	สถานที่				รวม
	บ้าน / ที่พัก	ที่ทำงาน	ระหว่าง เดินทาง	เวที / หอประชุม	
ต่ำกว่า 20 ปี	19 (57.6)	3 (9.1)	6 (18.2)	5 (15.2)	33 (100.0)
21 – 30 ปี	44 (54.3)	3 (3.7)	11 (13.6)	23 (28.4)	81 (100.0)
31 – 40 ปี	56 (47.5)	7 (5.9)	36 (30.5)	19 (16.1)	118 (100.0)
41 – 50 ปี	53 (51.5)	9 (8.7)	28 (27.2)	13 (12.6)	103 (100.0)
51 ปีขึ้นไป	26 (51.7)	2 (6.3)	11 (24.0)	9 (18.0)	48 (100.0)
$\chi^2 = 17.005$	df = 12	Sig = .149			

จากตารางที่ 29 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.10 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้
คือ .149 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่
 H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อายุต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากล
ยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.11

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อาชีพต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อาชีพต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน

ตารางที่ 30 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.11 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อาชีพ	สื่อ				รวม
	วิทยุ	โทรทัศน์	เทป / ซีดี	คอนเสิร์ต	
ข้าราชการ	68 (44.4)	36 (23.5)	33 (21.6)	16 (10.5)	153 (100.0)
เอกชน	29 (39.2)	22 (29.7)	19 (25.7)	4 (5.4)	74 (100.0)
ส่วนตัว	43 (40.2)	34 (31.8)	20 (18.7)	10 (9.3)	107 (100.0)
นักศึกษา	32 (37.6)	25 (29.4)	18 (21.2)	10 (11.8)	85 (100.0)
แม่บ้าน	26 (44.8)	17 (29.3)	10 (17.2)	5 (8.6)	58 (100.0)
$\chi^2 = 31.057$	df = 12	Sig = .054			

จากตารางที่ 30 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.11 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .054 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อาชีพต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.12

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อาชีพต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อาชีพต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 31 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.12 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อาชีพ	ความถี่				รวม
	ทุกวัน	บ่อย ๆ	เปิดบ้าง	ไม่แน่นอน	
ข้าราชการ	10 (8.8)	17 (15.0)	27 (23.9)	59 (52.2)	113 (100.0)
เอกชน	5 (7.4)	14 (20.6)	23 (33.8)	26 (38.2)	68 (100.0)
ส่วนตัว	9 (10.0)	17 (18.9)	23 (25.6)	41 (45.6)	90 (100.0)
นักศึกษา	6 (8.6)	8 (11.4)	15 (21.4)	41 (58.6)	70 (100.0)
แม่บ้าน	5 (9.1)	9 (17.0)	13 (26.4)	15 (47.5)	42 (100.0)
$\chi^2 = 10.984$	df = 12	Sig = .530			

จากตารางที่ 31 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.12 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .530 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อาชีพต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.13

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อาชีพต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุค
สุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อาชีพต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากล
ยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 32 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.13 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อาชีพ	ระยะเวลา				รวม
	มากกว่า 8 เดือน	4 – 8 เดือน	1 – 4 เดือน	น้อยกว่า 1 เดือน	
ข้าราชการ	34 (30.1)	41 (36.3)	25 (22.1)	13 (11.5)	113 (100.0)
เอกชน	21 (30.9)	10 (14.7)	23 (33.8)	14 (20.6)	68 (100.0)
ส่วนตัว	33 (36.7)	20 (22.2)	20 (22.2)	17 (18.9)	90 (100.0)
นักศึกษา	14 (20.0)	20 (28.6)	20 (28.6)	16 (22.9)	70 (100.0)
แม่บ้าน	10 (23.8)	12 (28.6)	10 (23.8)	10 (23.8)	42 (100.0)
$\chi^2 = 20.149$	df = 12	Sig = .064			

จากตารางที่ 32 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.13 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้
คือ .064 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่
 H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อาชีพต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับ
เพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.14

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อาชีพต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อาชีพต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 33 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.14 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อาชีพ	ลักษณะการเปิดรับ				รวม
	ตั้งใจ	เปลี่ยน ห้องบ้าง	เปิด ไปเรื่อยๆ	เปิด เป็นเพื่อน	
ข้าราชการ	28 (24.8)	28 (24.8)	28 (24.8)	29 (25.7)	113 (100.0)
เอกชน	16 (23.5)	9 (13.2)	24 (35.3)	19 (27.9)	68 (100.0)
ส่วนตัว	15 (16.7)	29 (32.2)	27 (30.0)	19 (21.1)	90 (100.0)
นักศึกษา	15 (21.4)	18 (25.7)	18 (25.7)	19 (27.1)	70 (100.0)
แม่บ้าน	10 (23.8)	6 (14.3)	16 (38.1)	10 (23.8)	42 (100.0)
$\chi^2 = 13.391$	df = 12	Sig = .341			

จากตารางที่ 33 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.14 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .341 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อาชีพต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.15

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : อาชีพต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : อาชีพต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ต่างกัน

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.15 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

อาชีพ	สถานที่				รวม
	บ้าน / ที่พัก	ที่ทำงาน	ระหว่าง เดินทาง	เวที / หอประชุม	
ข้าราชการ	58 (51.3)	6 (5.3)	23 (20.4)	26 (23.0)	113 (100.0)
เอกชน	37 (54.4)	9 (13.2)	14 (20.6)	8 (11.8)	68 (100.0)
ส่วนตัว	40 (44.4)	6 (6.7)	30 (33.3)	14 (15.6)	90 (100.0)
นักศึกษา	41 (58.6)	0 (0.0)	15 (21.4)	14 (20.0)	70 (100.0)
แม่บ้าน	22 (52.4)	3 (7.1)	10 (23.8)	7 (16.7)	42 (100.0)
$\chi^2 = 19.504$	df = 12	Sig = .077			

จากตารางที่ 34 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.15 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .077 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ อาชีพต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.16

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : การศึกษาค่าต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : การศึกษาค่าต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน

ตารางที่ 35 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.16 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

การศึกษา	สื่อ				รวม
	วิทยุ	โทรทัศน์	เทป / ซีดี	คอนเสิร์ต	
ต่ำกว่ามัธยม	14 (41.2)	11 (32.4)	5 (14.7)	4 (11.8)	34 (100.0)
ปวช. / ปวส.	48 (39.7)	39 (32.2)	23 (19.0)	11 (9.1)	121 (100.0)
ปริญญาตรี	89 (40.1)	60 (27.0)	51 (22.9)	22 (10.0)	222 (100.0)
ปริญญาโท	46 (47.4)	24 (24.7)	19 (19.6)	8 (8.2)	97 (100.0)
ปริญญาเอก	1 (33.3)	0 (0.0)	2 (66.7)	0 (0.0)	3 (100.0)
$\chi^2 = 19.436$	df = 12	Sig = .494			

จากตารางที่ 35 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.16 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .421 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ การศึกษาค่าต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.17

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : การศึกษาต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากล
ยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : การศึกษาต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทย
สากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 36 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.17 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

การศึกษา	ความถี่				รวม
	ทุกวัน	บ่อย ๆ	เปิดบ้าง	ไม่แน่นอน	
ต่ำกว่ามัธยม	5 (17.2)	6 (20.7)	3 (10.3)	15 (51.7)	29 (100.0)
ปวช. / ปวส.	3 (3.1)	19 (19.6)	20 (20.6)	55 (56.7)	97 (100.0)
ปริญญาตรี	13 (15.9)	22 (22.0)	55 (31.8)	83 (48.0)	173 (100.0)
ปริญญาโท	13 (15.9)	18 (22.0)	22 (26.8)	29 (35.4)	82 (100.0)
ปริญญาเอก	1 (50.0)	0 (0.0)	1 (50.0)	0 (0.0)	2 (100.0)
$\chi^2 = 29.908$	df = 12	Sig = .003*			

จากตารางที่ 36 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.17 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ การศึกษาต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.18

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : การศึกษาต่างกัน มีระยะเวลาเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : การศึกษาต่างกัน มีระยะเวลาเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 37 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.18 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

การศึกษา	ระยะเวลา				รวม
	มากกว่า 8 เดือน	4 – 8 เดือน	1 – 4 เดือน	น้อยกว่า 1 เดือน	
ต่ำกว่ามัธยม	10 (34.5)	8 (27.6)	5 (17.2)	6 (20.7)	29 (100.0)
ปวช. / ปวส.	26 (26.8)	35 (36.1)	20 (20.6)	16 (16.5)	97 (100.0)
ปริญญาตรี	48 (27.7)	47 (27.2)	50 (28.9)	28 (16.2)	173 (100.0)
ปริญญาโท	27 (32.9)	13 (15.9)	22 (26.8)	20 (24.4)	82 (100.0)
ปริญญาเอก	1 (50.0)	0 (0.0)	1 (50.0)	0 (0.0)	2 (100.0)
$\chi^2 = 14.288$	df = 12	Sig = .283			

จากตารางที่ 37 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.18 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .283 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ การศึกษาต่างกัน มีระยะเวลาเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.19

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : การศึกษาต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : การศึกษาต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 38 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.19 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

การศึกษา	ลักษณะการเปิดรับ				รวม
	ตั้งใจ	เปลี่ยน ช่องบ้าง	เปิดไปเรื่อย ๆ	เปิดไว้ เป็นเพื่อน	
ต่ำกว่ามัธยม	2 (6.9)	7 (24.1)	14 (48.3)	6 (20.7)	29 (100.0)
ปวช. / ปวส.	28 (28.9)	22 (22.7)	22 (22.7)	25 (25.8)	97 (100.0)
ปริญญาตรี	39 (22.5)	45 (26.0)	54 (31.2)	35 (20.2)	173 (100.0)
ปริญญาโท	14 (17.1)	16 (19.5)	23 (28.0)	29 (35.4)	82 (100.0)
ปริญญาเอก	1 (50.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	1 (50.0)	2 (100.0)
$\chi^2 = 19.904$	df = 12	Sig = .069			

จากตารางที่ 38 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.19 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .069 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ การศึกษาต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.20

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : การศึกษาต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์สถานที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : การศึกษาต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์สถานที่ต่างกัน

ตารางที่ 39 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.20 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

การศึกษา	สถานที่				รวม
	บ้าน / ที่พัก	ที่ทำงาน	ระหว่าง เดินทาง	เวที / หอประชุม	
ต่ำกว่ามัธยม	16 (55.2)	4 (13.8)	7 (24.1)	2 (6.9)	29 (100.0)
ปวช. / ปวส.	53 (54.6)	4 (4.1)	19 (19.6)	21 (21.6)	97 (100.0)
ปริญญาตรี	87 (50.3)	11 (6.4)	48 (27.7)	27 (15.6)	173 (100.0)
ปริญญาโท	41 (50.0)	5 (6.1)	17 (20.7)	19 (23.2)	82 (100.0)
ปริญญาเอก	1 (50.0)	0 (0.0)	1 (50.0)	0 (0.0)	2 (100.0)
$\chi^2 = 11.360$	df = 12	Sig = .498			

จากตารางที่ 39 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.20 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .498 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ การศึกษาต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์สถานที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.21

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : รายได้ต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : รายได้ต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน

ตารางที่ 40 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.21 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

รายได้	สื่อ				รวม
	วิทยุ	โทรทัศน์	เทป / ซีดี	คอนเสิร์ต	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	89 (43.6)	54 (26.5)	40 (19.6)	21 (10.3)	204 (100.0)
10,001-15,000 บาท	47 (36.2)	39 (30.0)	33 (25.4)	11 (8.5)	130 (100.0)
15,001-20,000 บาท	37 (43.5)	26 (30.6)	16 (18.8)	6 (7.1)	85 (100.0)
20,001-25,000 บาท	19 (40.4)	14 (29.8)	8 (17.0)	6 (12.8)	47 (100.0)
25,001 บาทขึ้นไป	6 (54.5)	1 (9.1)	3 (27.3)	1 (9.1)	11 (100.0)
$\chi^2 = 21.060$	df = 12	Sig = .394			

จากตารางที่ 40 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.21 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .394 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ รายได้ต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.22

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : รายได้ต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : รายได้ต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 41 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.22 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

รายได้	ความถี่				รวม
	ทุกวัน	บ่อย ๆ	เปิดบ้าง	ไม่ แน่นอน	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	12 (7.4)	27 (16.7)	36 (22.2)	87 (53.7)	162 (100.0)
10,001-15,000 บาท	13 (11.5)	12 (10.6)	33 (29.2)	55 (48.7)	113 (100.0)
15,001-20,000 บาท	5 (7.8)	17 (26.6)	18 (28.1)	24 (37.5)	64 (100.0)
20,001-25,000 บาท	4 (12.5)	7 (21.9)	8 (25.0)	13 (40.6)	32 (100.0)
25,001 บาทขึ้นไป	1 (8.3)	2 (16.7)	6 (50.0)	3 (25.0)	12 (100.0)
$\chi^2 = 16.697$	df = 12	Sig = .161			

จากตารางที่ 41 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.22 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .161 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ รายได้ต่างกัน มีความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.23

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : รายได้ต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุค
สุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : รายได้ต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากล
ยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 42 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.23 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

รายได้	ระยะเวลา				รวม
	มากกว่า 8 เดือน	4-8 เดือน	1-4 เดือน	น้อยกว่า 1 เดือน	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	39 (24.1)	54 (33.3)	38 (23.5)	31 (19.1)	162 (100.0)
10,001-15,000 บาท	38 (33.6)	26 (23.0)	28 (24.8)	21 (18.6)	113 (100.0)
15,001-20,000 บาท	22 (34.4)	15 (23.4)	18 (28.1)	9 (14.1)	64 (100.0)
20,001-25,000 บาท	10 (31.3)	4 (12.5)	11 (34.4)	7 (21.9)	32 (100.0)
25,001 บาทขึ้นไป	3 (25.0)	4 (33.3)	3 (25.0)	2 (16.7)	12 (100.0)
$\chi^2 = 11.366$	df = 12	Sig = .498			

จากตารางที่ 42 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.23 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้
คือ .498 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่
 H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ รายได้ต่างกัน มีระยะเวลาการเปิดรับ
เพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.24

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : รายได้ต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : รายได้ต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

ตารางที่ 43 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.24 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

รายได้	ลักษณะการเปิดรับ				รวม
	ตั้งใจ	เปลี่ยน ช่องบ้าง	เปิดไป เรื่อยๆ	เปิดเป็น เพื่อน	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	33 (20.4)	29 (17.9)	55 (34.0)	45 (27.8)	162 (100.0)
10,001-15,000 บาท	23 (20.4)	34 (30.1)	25 (22.1)	31 (27.4)	113 (100.0)
15,001-20,000 บาท	17 (26.6)	16 (25.0)	20 (31.3)	11 (17.2)	64 (100.0)
20,001-25,000 บาท	10 (31.3)	9 (28.1)	9 (28.1)	4 (12.5)	32 (100.0)
25,001 บาทขึ้นไป	1 (8.3)	2 (16.7)	4 (33.3)	5 (41.7)	12 (100.0)
$\chi^2 = 17.018$	df = 12	Sig = .149			

จากตารางที่ 43 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.24 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .149 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นคือ รายได้ต่างกัน มีลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 1.25

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : รายได้ต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : รายได้ต่างกัน เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ต่างกัน

ตารางที่ 44 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.25 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

รายได้	สถานที่				รวม
	บ้าน / ที่พัก	ที่ทำงาน	ระหว่าง เดินทาง	เวที / หอ ประชุม	
ต่ำกว่า 10,000 บาท	80 (49.4)	11 (6.8)	36 (22.2)	35 (21.6)	162 (100.0)
10,001-15,000 บาท	67 (59.3)	3 (2.7)	24 (21.2)	19 (16.8)	113 (100.0)
15,001-20,000 บาท	31 (48.4)	5 (7.8)	20 (31.3)	8 (12.5)	64 (100.0)
20,001-25,000 บาท	15 (46.9)	4 (12.5)	8 (25.0)	5 (15.6)	32 (100.0)
25,001 บาทขึ้นไป	5 (41.7)	1 (8.3)	4 (33.3)	2 (16.7)	12 (100.0)
$\chi^2 = 11.535$	df = 12	Sig = .484			

จากตารางที่ 44 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 1.25 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .484 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า รายได้ต่างกัน นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในสถานที่ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 2.1

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ต่างกัน

ตารางที่ 45 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.1 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้				รวม
	เพื่อทันยุค ทันเหตุการณ์	เพิ่มความ สามัคคีใน ครอบครัว	เพื่อการ สนทนากับ เพื่อนฝูง	เพิ่มวิสัย ทัศน์ใหม่ ๆ	
วิทยุ	61 (28.8)	69 (32.5)	52 (24.5)	30 (14.2)	212 (100.0)
โทรทัศน์	45 (30.4)	42 (28.4)	39 (26.4)	22 (14.9)	148 (100.0)
เทป/ซีดี	20 (20.6)	28 (28.9)	24 (24.7)	25 (25.8)	97 (100.0)
คอนเสิร์ต	12 (23.1)	13 (25.0)	15 (28.8)	12 (23.1)	52 (100.0)
$\chi^2 = 19.554$	df = 9	Sig = .007*			

จากตารางที่ 45 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.1 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .007 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทรภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทรภรณ์จากวิทยุและเทป/ซีดี มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้เพื่อเพิ่มความสามัคคีในครอบครัว ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เปิดรับจากโทรทัศน์ มีความพึงพอใจด้านข่าวสารความรู้เพื่อเป็นคนทันยุค ทันเหตุการณ์ และกลุ่มตัวอย่างที่เปิดรับจากคอนเสิร์ต มีความพึงพอใจด้านข่าวสารความรู้เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง

สมมติฐานย่อยที่ 2.2

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ต่างกัน

ตารางที่ 46 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.2 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ความพึงพอใจในด้านข่าวสาร ความรู้				รวม
	เพื่อทันท่วงที ทันเหตุการณ์	เพิ่มความ สามัคคีใน ครอบครัว	เพื่อการ สนทนากับ เพื่อนฝูง	เพิ่มวิสัย ทัศน์ใหม่ ๆ	
ทุกวัน	9 (23.1)	13 (33.3)	11 (28.2)	6 (15.4)	39 (100.0)
เปิดบ่อย	16 (23.2)	13 (18.8)	27 (39.1)	13 (18.8)	69 (100.0)
เปิดบ้าง	32 (28.8)	35 (31.5)	24 (21.6)	20 (18.0)	111 (100.0)
ไม่แน่นอน	57 (29.4)	58 (29.9)	40 (20.6)	39 (20.1)	194 (100.0)
$\chi^2 = 10.616$	df = 9	Sig = .779			

จากตารางที่ 46 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.2 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .779 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.3

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ต่างกัน

ตารางที่ 47 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.3 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ความพึงพอใจในด้านข่าวสาร ความรู้				รวม
	เพื่อทันท่วงที ทันเหตุการณ์	เพิ่มความ สามัคคีใน ครอบครัว	เพื่อการ สนทนากับ เพื่อนฝูง	เพิ่มวิสัย ทัศน์ใหม่ ๆ	
มากกว่า 8 เดือน	28 (23.1)	46 (38.0)	25 (20.7)	22 (18.2)	121 (100.0)
4 – 8 เดือน	28 (25.0)	33 (29.5)	30 (26.8)	21 (18.8)	112 (100.0)
1 – 4 เดือน	31 (30.1)	24 (23.3)	24 (23.3)	24 (23.3)	103 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	27 (35.1)	16 (20.8)	23 (29.9)	11 (14.3)	77 (100.0)
$\chi^2 = 19.680$	df = 9	Sig = .185			

จากตารางที่ 47 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.3 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .185 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.4

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ต่างกัน

ตารางที่ 48 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.4 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะการเปิดรับ	ความพึงพอใจในด้านข่าวสาร ความรู้				รวม
	เพื่อทันยุคทันเหตุการณ์	เพิ่มความสามัคคีในครอบครัว	เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง	เพิ่มวิสัยทัศน์ใหม่ๆ	
ตั้งใจ ไม่เปลี่ยน- ช่องเลข	27 (27.8)	30 (30.9)	25 (25.8)	15 (15.5)	97 (100.0)
ตั้งใจ แต่เปลี่ยน- ช่องบ้าง	28 (28.6)	26 (26.5)	26 (26.5)	18 (18.4)	98 (100.0)
เปิดรับไปเรื่อย ๆ- ตั้งใจบ้างบางครั้ง	36 (30.3)	31 (26.1)	30 (25.2)	22 (18.5)	119 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็น- เพื่อน	23 (23.2)	32 (32.3)	21 (21.2)	23 (23.2)	99 (100.0)
$\chi^2 = 8.277$	df = 9	Sig = .432			

จากตารางที่ 48 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.4 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .432 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.5

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ต่างกัน

ตารางที่ 49 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.5 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ความพึงพอใจในด้านข่าวสาร ความรู้				รวม
	เพื่อทักทาย ทักทาย ทักทาย	เพิ่มความ สามัคคีใน ครอบครัว	เพื่อการ สนทนากับ เพื่อนฝูง	เพิ่มวิสัย ทัศน์ใหม่ ๆ	
บ้าน/ที่พัก	61 (28.4)	61 (28.4)	50 (23.3)	43 (20.0)	215 (100.0)
ที่ทำงาน	11 (39.3)	6 (21.4)	10 (35.7)	1 (3.6)	28 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	26 (26.5)	31 (31.6)	23 (23.5)	18 (18.4)	98 (100.0)
เวที/หอประชุม	16 (22.2)	21 (29.2)	19 (26.4)	16 (22.2)	72 (100.0)
$\chi^2 = 7.380$	df = 9	Sig = .946			

จากตารางที่ 49 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.5 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .946 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.6

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน

ตารางที่ 50 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.6 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ				รวม
	เพื่อคลายเหงา	เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน	เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว	เพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต	
วิทยุ	101 (44.7)	66 (29.2)	28 (12.4)	31 (13.7)	226 (100.0)
โทรทัศน์	53 (34.0)	52 (33.3)	26 (16.7)	25 (16.0)	156 (100.0)
เทป/ซีดี	41 (35.7)	37 (32.2)	19 (16.5)	18 (15.7)	115 (100.0)
คอนเสิร์ต	17 (32.7)	18 (34.6)	9 (17.3)	8 (15.4)	52 (100.0)
$\chi^2 = 19.462$	df = 9	Sig = .774			

จากตารางที่ 50 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.6 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .774 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.7

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน

ตารางที่ 51 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.7 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ				รวม
	เพื่อคลายเหงา	เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน	เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว	เพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต	
ทุกวัน	15 (38.5)	10 (25.6)	10 (25.6)	4 (10.3)	39 (100.0)
เปิดบ่อย	23 (31.5)	35 (47.9)	5 (6.8)	10 (13.7)	73 (100.0)
เปิดบ้าง	51 (41.8)	37 (30.3)	12 (9.8)	22 (18.0)	122 (100.0)
ไม่แน่นอน	65 (31.1)	65 (31.1)	47 (22.5)	32 (15.3)	209 (100.0)
$\chi^2 = 34.381$	df = 9	Sig = .003*			

จากตารางที่ 51 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.7 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .003 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.8

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน

ตารางที่ 52 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.8 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ				รวม
	เพื่อคลายเหงา	เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน	เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว	เพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต	
มากกว่า 8 เดือน	57 (43.5)	35 (26.7)	18 (13.7)	21 (16.0)	131 (100.0)
4 – 8 เดือน	40 (34.5)	36 (31.0)	24 (20.7)	16 (13.8)	116 (100.0)
1 – 4 เดือน	31 (27.9)	46 (41.4)	19 (17.1)	15 (13.5)	111 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	26 (30.6)	30 (35.3)	13 (15.3)	16 (18.8)	85 (100.0)
$\chi^2 = 19.095$	df = 9	Sig = .209			

จากตารางที่ 52 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.8 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .209 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.9

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน

ตารางที่ 53 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.9 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะ การเปิดรับ	ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์ เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ				รวม
	เพื่อคลาย เหงา	เพื่อความ สนุกสนาน เพลิดเพลิน	เพื่อความ อบอุ่นใน ครอบครัว	เพิ่มสีสัน ทางศิลปะ ให้ชีวิต	
ตั้งใจ ไม่เปลี่ยน- ช่องเลข	34 (36.6)	31 (33.3)	17 (18.3)	11 (11.8)	93 (100.0)
ตั้งใจ แต่เปลี่ยน- ช่องบ้าง	41 (43.2)	31 (32.6)	13 (13.7)	10 (10.5)	95 (100.0)
เปิดรับไปเรื่อย ๆ- ตั้งใจบ้างบางครั้ง	54 (42.9)	38 (30.2)	21 (16.7)	13 (10.3)	126 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็น- เพื่อน	25 (19.4)	47 (36.4)	23 (17.8)	34 (26.4)	129 (100.0)
$\chi^2 = 46.890$	df = 9	Sig = .000*			

จากตารางที่ 53 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.9 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.10

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน

ตารางที่ 54 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.10 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ				รวม
	เพื่อคลายเหงา	เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน	เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว	เพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต	
บ้าน/ที่พัก	85 (38.6)	64 (29.1)	45 (20.5)	26 (11.8)	220 (100.0)
ที่ทำงาน	13 (48.1)	8 (29.6)	2 (7.4)	4 (14.8)	27 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	37 (36.6)	43 (42.6)	10 (9.9)	11 (10.9)	101 (100.0)
เวที/หอประชุม	19 (20.0)	32 (33.7)	17 (17.9)	27 (28.4)	95 (100.0)
$\chi^2 = 53.297$	df = 9	Sig = .000*			

จากตารางที่ 54 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.10 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.11

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ต่างกัน

ตารางที่ 55 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.11 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ				รวม
	เกิดความกล้าแสดงออก	เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว	เป็นที่ยอมรับของเพื่อน	เกิดความมั่นใจในชีวิต	
วิทยุ	58 (24.8)	77 (32.9)	48 (20.5)	51 (21.8)	234 (100.0)
โทรทัศน์	52 (33.8)	36 (23.4)	35 (22.7)	31 (20.1)	154 (100.0)
เทป/ซีดี	27 (23.7)	44 (38.6)	27 (23.7)	16 (14.0)	114 (100.0)
คอนเสิร์ต	17 (27.0)	18 (28.6)	9 (14.3)	19 (30.2)	63 (100.0)
$\chi^2 = 47.319$	df = 9	Sig = .080			

จากตารางที่ 55 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.11 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .080 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.12

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ต่างกัน

ตารางที่ 56 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.12 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ				รวม
	เกิดความกล้าแสดงออก	เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว	เป็นที่ยอมรับของเพื่อน	เกิดความมั่นใจในชีวิต	
ทุกวัน	13 (36.1)	8 (22.2)	9 (25.0)	6 (16.7)	36 (100.0)
เปิดบ่อย	22 (26.5)	26 (31.3)	16 (19.3)	19 (22.9)	83 (100.0)
เปิดบ้าง	34 (26.4)	36 (27.9)	32 (24.8)	27 (20.9)	129 (100.0)
ไม่แน่นอน	52 (26.3)	64 (32.3)	40 (20.2)	42 (21.2)	198 (100.0)
$\chi^2 = 12.979$	df = 9	Sig = .909			

จากตารางที่ 56 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.12 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .909 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.13

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ต่างกัน

ตารางที่ 57 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.13 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ				รวม
	เกิดความกล้าแสดงออก	เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว	เป็นที่ยอมรับของเพื่อน	เกิดความมั่นใจในชีวิต	
มากกว่า 8 เดือน	36 (25.7)	44 (31.4)	32 (22.9)	28 (20.0)	140 (100.0)
4 – 8 เดือน	33 (26.4)	37 (29.6)	28 (22.4)	27 (21.6)	125 (100.0)
1 – 4 เดือน	32 (29.1)	30 (27.3)	23 (20.9)	25 (22.7)	110 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	20 (28.2)	23 (32.4)	14 (19.7)	14 (19.7)	71 (100.0)
$\chi^2 = 12.706$	df = 9	Sig = .919			

จากตารางที่ 57 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.13 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .919 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.14

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ต่างกัน

ตารางที่ 58 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.14 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะ การเปิดรับ	ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ				รวม
	เกิดความ กล้าแสดง ออก	เกิดความ กลมเกลียว ในครอบครัว	เป็นที่ยอม รับของ เพื่อน	เกิดความ มั่นใจใน ชีวิต	
ตั้งใจ ไม่เปลี่ยน- ช่องเลข	24 (23.5)	30 (29.4)	25 (24.5)	23 (22.5)	102 (100.0)
ตั้งใจ แต่เปลี่ยน- ช่องบ้าง	28 (25.0)	36 (32.1)	21 (18.8)	27 (24.1)	112 (100.0)
เปิดรับไปเรื่อย ๆ- ตั้งใจบ้างบางครั้ง	37 (30.1)	34 (27.6)	29 (23.6)	23 (18.7)	123 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็น- เพื่อน	32 (29.4)	34 (31.2)	22 (20.2)	21 (19.3)	109 (100.0)
$\chi^2 = 13.641$	df = 9	Sig = .885			

จากตารางที่ 58 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.14 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .885 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.15

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ต่างกัน

ตารางที่ 59 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.15 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ				รวม
	เกิดความกล้าแสดงออก	เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว	เป็นที่ยอมรับของเพื่อน	เกิดความมั่นใจในชีวิต	
บ้าน/ที่พัก	62 (27.2)	70 (30.7)	55 (24.1)	41 (18.0)	228 (100.0)
ที่ทำงาน	10 (43.5)	5 (21.7)	1 (4.3)	7 (30.4)	23 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	27 (25.2)	32 (29.9)	22 (20.6)	26 (24.3)	107 (100.0)
เวที/หอประชุม	22 (25.0)	27 (30.7)	19 (21.6)	20 (22.7)	88 (100.0)
$\chi^2 = 20.204$	df = 9	Sig = .508			

จากตารางที่ 59 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.15 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .508 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคงและสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.16

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจ
ในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน ความพึงพอใจ
ในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ต่างกัน

ตารางที่ 60 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.16 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจาก สภาพความเป็นจริงชั่วขณะ				รวม
	เพื่อลืม ความทุกข์ ได้ชั่วขณะ	เพื่อบรรเทา ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น	เพื่อขจัด ความขัด แย้งในใจ	เพื่อคลี่คลาย ปัญหาสังคม ที่รุ่มร่า	
วิทยุ	57 (28.5)	50 (25.0)	38 (19.0)	55 (27.5)	200 (100.0)
โทรทัศน์	34 (23.6)	49 (34.0)	31 (21.5)	30 (20.8)	144 (100.0)
เทป/ซีดี	35 (34.0)	24 (23.3)	17 (16.5)	27 (26.2)	103 (100.0)
คอนเสิร์ต	15 (30.0)	11 (22.0)	10 (20.0)	14 (28.0)	50 (100.0)
$\chi^2 = 50.374$	df = 9	Sig = .045*			

จากตารางที่ 60 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.16 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้
คือ .045 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่
 H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทย
สากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความ
เป็นจริงชั่วขณะ ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.17

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ต่างกัน

ตารางที่ 61 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.17 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ				รวม
	เพื่อลืมความทุกข์ชั่วขณะ	เพื่อบรรเทาปัญหาต่างๆ	เพื่อลดความขัดแย้งต่าง ๆ	เพื่อผ่อนคลายความเครียด	
ทุกวัน	8 (24.2)	10 (30.3)	6 (18.2)	9 (27.3)	33 (100.0)
เปิดบ่อย	23 (32.4)	15 (21.1)	15 (21.1)	18 (25.4)	71 (100.0)
เปิดบ้าง	31 (30.1)	32 (31.1)	22 (21.4)	18 (17.5)	103 (100.0)
ไม่แน่นอน	56 (29.2)	52 (27.1)	35 (18.2)	49 (25.5)	192 (100.0)
$\chi^2 = 13.659$	df = 9	Sig = .884			

จากตารางที่ 61 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.17 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .884 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.18

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ต่างกัน

ตารางที่ 62 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.18 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ				รวม
	เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ	เพื่อบรรเทาปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น	เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ	เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุมเร้า	
มากกว่า 8 เดือน	31 (27.7)	32 (28.6)	24 (21.4)	25 (22.3)	112 (100.0)
4 – 8 เดือน	32 (29.1)	32 (29.1)	21 (19.1)	25 (22.7)	110 (100.0)
1 – 4 เดือน	31 (29.2)	30 (28.3)	19 (17.9)	26 (24.5)	106 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	24 (33.8)	15 (21.1)	14 (19.7)	18 (25.4)	71 (100.0)
$\chi^2 = 11.265$	df = 9	Sig = .957			

จากตารางที่ 62 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.18 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .957 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.19

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ต่างกัน

ตารางที่ 63 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.19 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะ การเปิดรับ	ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจาก สภาพความเป็นจริงชั่วขณะ				รวม
	เพื่อลืม ความทุกข์ ได้ชั่วขณะ	เพื่อบรรเทา ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น	เพื่อขจัด ความขัด แย้งในใจ	เพื่อคลี่คลาย ปัญหาสังคม ที่รุ่มร่า	
ตั้งใจ ไม่เปลี่ยน- ช่องเลข	28 (30.8)	24 (26.4)	19 (20.9)	20 (22.0)	91 (100.0)
ตั้งใจ แต่เปลี่ยน- ช่องบ้าง	26 (28.0)	29 (31.2)	17 (18.3)	21 (22.6)	93 (100.0)
เปิดรับไปเรื่อย ๆ- ตั้งใจบ้างบางครั้ง	32 (26.4)	35 (28.9)	22 (18.2)	32 (26.4)	121 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็น- เพื่อน	32 (34.0)	21 (22.3)	20 (21.3)	21 (22.3)	94 (100.0)
$\chi^2 = 15.377$	df = 9	Sig = .804			

จากตารางที่ 63 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.19 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .804 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 2.20

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ต่างกัน

ตารางที่ 64 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.20 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ				รวม
	เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ	เพื่อบรรเทาปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น	เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ	เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุ่มร่า	
บ้าน/ที่พัก	61 (29.0)	57 (27.1)	44 (21.0)	48 (22.9)	210 (100.0)
ที่ทำงาน	9 (34.6)	9 (34.6)	4 (15.4)	4 (15.4)	26 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	24 (26.4)	26 (28.6)	18 (19.8)	23 (25.3)	91 (100.0)
เวที/หอประชุม	24 (33.3)	17 (23.6)	12 (16.7)	19 (26.4)	72 (100.0)
$\chi^2 = 13.636$	df = 9	Sig = .885			

จากตารางที่ 64 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 2.20 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .885 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 3.1

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างต่างกัน

ตารางที่ 65 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.1 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ด้านการใช้เวลาว่าง			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	ไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
วิทยุ	61 (30.8)	22 (11.1)	115 (58.1)	198 (100.0)
โทรทัศน์	54 (40.3)	9 (6.7)	71 (53.0)	134 (100.0)
เทป/ซีดี	35 (35.0)	11 (11.0)	54 (54.0)	100 (100.0)
คอนเสิร์ต	21 (46.7)	4 (8.9)	20 (44.4)	45 (100.0)
$\chi^2 = 12.060$	df = 6	Sig. = .281		

จากตารางที่ 65 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.1 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .281 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.2

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างต่างกัน

ตารางที่ 66 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.2 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ด้านการใช้เวลาว่าง			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	ไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
ทุกวัน	8 (22.9)	7 (20.0)	20 (57.1)	35 (100.0)
เปิดบ่อย	35 (53.8)	10 (15.4)	20 (30.8)	65 (100.0)
เปิดบ้าง	40 (39.6)	8 (7.9)	53 (52.5)	101 (100.0)
ไม่แน่นอน	70 (38.5)	9 (4.9)	103 (56.6)	182 (100.0)
$\chi^2 = 23.668$	df = 6	Sig. = .001*		

จากตารางที่ 66 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.2 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.3

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างต่างกัน

ตารางที่ 67 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.3 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ด้านการใช้เวลาว่าง			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	ไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
มากกว่า 8 เดือน	49 (43.8)	9 (8.0)	54 (48.2)	112 (100.0)
4 – 8 เดือน	32 (31.1)	11 (10.7)	60 (58.3)	103 (100.0)
1 – 4 เดือน	41 (41.8)	6 (6.1)	51 (52.0)	98 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	31 (44.3)	8 (11.4)	31 (44.3)	70 (100.0)
$\chi^2 = 6.537$	df = 6	Sig. = .366		

จากตารางที่ 67 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.3 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .366 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.4

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างต่างกัน

ตารางที่ 68 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.4 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะ การเปิดรับ	ด้านการใช้เวลาว่าง			รวม
	เพื่อมาเวลา	ไม่มีรายการ อื่นให้เปิดรับ	เพื่อให้มีอะไร ทำในช่วงเวลา ว่าง	
ตั้งใจเปิดรับ ไม่- เปลี่ยนช่องเลย	35 (41.7)	9 (10.7)	40 (47.6)	84 (100.0)
ตั้งใจเปิดรับ แต่- เปลี่ยนช่องบ้าง	33 (36.7)	9 (10.0)	48 (53.3)	90 (100.0)
ตั้งใจบ้างใน- ครั้ง	40 (35.4)	10 (8.8)	63 (55.8)	113 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็น- เพื่อน	45 (46.9)	6 (6.3)	45 (46.9)	96 (100.0)
$\chi^2 = 4.336$	df = 6	Sig. = .631		

จากตารางที่ 68 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.4 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .631 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.5

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างต่างกัน

ตารางที่ 69 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.5 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ด้านการใช้เวลาว่าง			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	ไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
บ้าน/ที่พัก	74 (37.4)	21 (10.6)	103 (52.0)	198 (100.0)
ที่ทำงาน	8 (33.3)	5 (20.8)	11 (45.8)	24 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	39 (42.4)	5 (5.4)	48 (52.2)	92 (100.0)
เวที/หอประชุม	32 (46.4)	3 (4.3)	34 (49.3)	69 (100.0)
$\chi^2 = 9.025$	df = 6	Sig. = .172		

จากตารางที่ 69 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.5 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .631 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่างไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.6

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน

ตารางที่ 70 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.6 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ด้านความเพลิดเพลิน			รวม
	เพื่อความบันเทิง	เพื่อให้ได้ อารมณ์ ความรู้สึก	เพื่อความ สบายใจ	
วิทยุ	43 (21.7)	80 (40.4)	75 (37.9)	198 (100.0)
โทรทัศน์	33 (24.6)	60 (44.8)	41 (30.6)	134 (100.0)
เทป/ซีดี	26 (26.0)	36 (36.0)	38 (38.0)	100 (100.0)
คอนเสิร์ต	17 (37.8)	11 (24.4)	17 (37.8)	45 (100.0)
$\chi^2 = 13.251$	df = 6	Sig. = .210		

จากตารางที่ 70 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.6 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .210 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินไม่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.7

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน

ตารางที่ 71 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.7 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ด้านความเพลิดเพลิน			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	เพื่อความบันเทิง	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
ทุกวัน	6 (17.1)	14 (40.0)	15 (42.9)	35 (100.0)
เปิดบ่อย	17 (26.2)	33 (50.8)	15 (23.1)	65 (100.0)
เปิดบ้าง	22 (21.8)	28 (27.7)	51 (50.5)	101 (100.0)
ไม่แน่นอน	63 (34.6)	67 (36.8)	52 (28.6)	182 (100.0)
$\chi^2 = 23.924$	df = 6	Sig. = .001*		

จากตารางที่ 71 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.7 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทรภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.8

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน

ตารางที่ 72 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.8 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ด้านความเพลิดเพลิน			รวม
	เพื่อมาเวลา	เพื่อความบันเทิง	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
มากกว่า 8 เดือน	30 (26.8)	24 (21.4)	58 (51.8)	112 (100.0)
4 – 8 เดือน	25 (24.3)	50 (48.5)	28 (27.2)	103 (100.0)
1 – 4 เดือน	29 (29.6)	41 (41.8)	28 (28.6)	98 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	24 (34.3)	27 (38.6)	19 (27.1)	70 (100.0)
$\chi^2 = 26.622$	df = 6	Sig. = .000*		

จากตารางที่ 72 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.8 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.9

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน

ตารางที่ 73 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.9 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะการเปิดรับ	ด้านความเพลิดเพลิน			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	เพื่อความบันเทิง	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนช่องเลย	23 (27.4)	28 (33.3)	33 (39.3)	84 (100.0)
ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง	25 (27.8)	37 (41.1)	28 (31.1)	90 (100.0)
ตั้งใจบ้างในครั้ง	32 (28.3)	53 (46.9)	28 (24.8)	113 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน	28 (29.2)	24 (25.0)	44 (45.8)	96 (100.0)
$\chi^2 = 14.962$	df = 6	Sig. = .021*		

จากตารางที่ 73 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.9 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .021 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทรภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.10

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน

ตารางที่ 74 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.10 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ด้านความเพลิดเพลิน			รวม
	เพื่อฆ่าเวลา	เพื่อความบันเทิง	เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง	
บ้านที่พัก	62 (31.3)	88 (44.4)	48 (24.2)	198 (100.0)
ที่ทำงาน	5 (20.8)	10 (41.7)	9 (37.5)	24 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	29 (31.5)	29 (31.5)	34 (37.0)	92 (100.0)
เวทียุค/หอประชุม	12 (17.4)	15 (21.7)	42 (60.9)	69 (100.0)
$\chi^2 = 32.573$	df = 6	Sig. = .006*		

จากตารางที่ 74 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.10 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .006 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลินต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.11

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน

ตารางที่ 75 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.11 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ				รวม
	เพื่อพักผ่อน	เพื่อคลายเครียด	เพื่อรำลึกถึงวันเก่า ๆ	เพลงมี ความหมาย กินใจ	
วิทยุ	42 (21.2)	63 (31.8)	39 (19.7)	54 (27.3)	198 (100.0)
โทรทัศน์	31 (23.1)	36 (26.9)	32 (23.9)	35 (26.1)	134 (100.0)
เทป/ซีดี	18 (18.0)	37 (37.0)	20 (20.0)	25 (25.0)	100 (100.0)
คอนเสิร์ต	11 (24.4)	18 (40.0)	10 (22.2)	6 (13.3)	45 (100.0)
$\chi^2 = 12.475$	df = 9	Sig. = .643			

จากตารางที่ 75 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.11 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .643 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.12

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน

ตารางที่ 76 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.12 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ				รวม
	เพื่อพักผ่อน	เพื่อคลายเครียด	เพื่อรำลึกถึงวันเก่า ๆ	เพลงมีความหมายกินใจ	
ทุกวัน	6 (17.1)	9 (25.7)	12 (34.3)	8 (22.9)	35 (100.0)
เปิดบ่อย	16 (24.6)	26 (40.0)	16 (24.6)	7 (10.8)	65 (100.0)
เปิดบ้าง	27 (26.7)	19 (18.8)	25 (24.8)	30 (29.7)	101 (100.0)
ไม่แน่นอน	38 (20.9)	67 (36.8)	28 (15.4)	49 (26.9)	182 (100.0)
$\chi^2 = 23.484$	df = 9	Sig. = .005*			

จากตารางที่ 76 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.12 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .005 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.13

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้าน
การพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์
ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน

ตารางที่ 77 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.13 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ				รวม
	เพื่อพักผ่อน	เพื่อคลายเครียด	เพื่อรำลึกถึงวันเก่า ๆ	เพลงมี ความหมาย กินใจ	
มากกว่า 8 เดือน	32 (28.6)	23 (20.5)	27 (24.1)	30 (26.8)	112 (100.0)
4 – 8 เดือน	21 (20.4)	30 (29.1)	20 (19.4)	32 (31.1)	103 (100.0)
1 – 4 เดือน	19 (19.4)	41 (41.8)	22 (22.4)	16 (16.3)	98 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	15 (21.4)	27 (38.6)	12 (17.1)	16 (22.9)	70 (100.0)
$\chi^2 = 17.344$	df = 9	Sig. = .044*			

จากตารางที่ 77 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.13 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .044 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.14

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน

ตารางที่ 78 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.14 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะการเปิดรับ	ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ				รวม
	เพื่อพักผ่อน	เพื่อคลายเครียด	เพื่อรำลึกถึงวันเก่า ๆ	เพลงมีคามหมายกินใจ	
ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนแปลงช่องเลย	14 (16.7)	25 (29.8)	26 (31.0)	19 (22.6)	84 (100.0)
ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนแปลงช่องบ้าง	21 (23.3)	25 (27.8)	21 (23.3)	23 (25.6)	90 (100.0)
ตั้งใจบ้างในครั้ง	28 (24.8)	38 (33.6)	22 (19.5)	25 (22.1)	113 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน	24 (25.0)	33 (34.4)	12 (12.5)	27 (28.1)	96 (100.0)
$\chi^2 = 11.190$	df = 9	Sig. = .263			

จากตารางที่ 78 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.14 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .263 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.15

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน

ตารางที่ 79 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.15 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ				รวม
	เพื่อพักผ่อน	เพื่อคลายเครียด	เพื่อรำลึกถึงวันเก่า ๆ	เพลงมีความหมายกินใจ	
บ้าน/ที่พัก	49 (24.7)	66 (33.3)	39 (19.7)	44 (22.2)	198 (100.0)
ที่ทำงาน	11 (45.8)	7 (29.2)	5 (20.8)	1 (4.2)	24 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	15 (16.3)	36 (39.1)	20 (21.7)	21 (22.8)	92 (100.0)
เวที/หอประชุม	12 (17.4)	12 (17.4)	17 (24.6)	28 (40.6)	69 (100.0)
$\chi^2 = 27.272$	df = 9	Sig. = .001*			

จากตารางที่ 79 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.15 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.16

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน

ตารางที่ 80 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.16 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ด้านความรู้ข่าวสาร				รวม
	การ ประสาน เสียงดนตรี ดี	จังหวะและ ทำนอง ไพเราะ	นักร้อง เสียงดีมีลูก เอื้อน	มรดก วัฒนธรรม ที่ควรรักษา ไว้	
วิทยุ	48 (24.2)	64 (32.3)	47 (23.7)	39 (19.7)	198 (100.0)
โทรทัศน์	31 (23.1)	36 (26.9)	43 (32.1)	24 (17.9)	134 (100.0)
เทป/ซีดี	18 (18.0)	35 (35.0)	26 (26.0)	21 (21.0)	100 (100.0)
คอนเสิร์ต	13 (28.9)	13 (28.9)	11 (24.4)	8 (17.8)	45 (100.0)
$\chi^2 = 14.256$	df = 9	Sig. = .506			

จากตารางที่ 80 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.16 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .506 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.17

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน

ตารางที่ 81 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.17 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ด้านความรู้ข่าวสาร				รวม
	การ ประสาน เสียงดนตรี ดี	จังหวัดและ ทำนอง ไพเราะ	นักร้อง เสียงดีมีลูก เอื้อน	มรดก วัฒนธรรม ที่ควรรักษา ไว้	
ทุกวัน	5 (14.3)	15 (42.9)	12 (34.3)	3 (8.6)	35 (100.0)
เปิดบ่อย	17 (26.2)	23 (35.4)	16 (24.6)	9 (13.8)	65 (100.0)
เปิดบ้าง	21 (20.8)	29 (28.7)	24 (23.8)	27 (26.7)	101 (100.0)
ไม่แน่นอน	43 (23.6)	58 (31.9)	54 (29.7)	27 (14.8)	182 (100.0)
$\chi^2 = 12.898$	df = 9	Sig. = .167			

จากตารางที่ 81 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.17 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .167 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.18

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้าน
ความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์
ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน

ตารางที่ 82 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.18 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ด้านความรู้ข่าวสาร				รวม
	การ ประสาน เสียงดนตรี ดี	จังหวะและ ทำนอง ไพเราะ	นักร้อง เสียงดีมีลูก เอื้อน	มรดก วัฒนธรรม ที่ควรรักษา ไว้	
มากกว่า 8 เดือน	36 (32.1)	25 (22.3)	40 (35.7)	11 (9.8)	112 (100.0)
4 – 8 เดือน	25 (24.3)	32 (31.1)	29 (28.2)	17 (16.5)	103 (100.0)
1 – 4 เดือน	16 (16.3)	39 (39.8)	22 (22.4)	21 (21.4)	98 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	9 (12.9)	29 (41.4)	15 (21.4)	17 (24.3)	70 (100.0)
$\chi^2 = 27.471$	df = 9	Sig. = .001*			

จากตารางที่ 82 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.18 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้
คือ .001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่
 H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั้นแสดงว่า ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทย
สากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.19

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน

ตารางที่ 83 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.19 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะการเปิดรับ	ด้านความรู้ข่าวสาร				รวม
	การประสานเสียงดนตรีดี	จังหวะและทำนองไพเราะ	นักร้องเสียงดีมีลูกเอื้อน	มรดกวัฒนธรรมที่ควรรักษาไว้	
ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนช่องเลย	29 (34.5)	16 (19.0)	28 (33.3)	11 (13.1)	84 (100.0)
ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง	27 (30.0)	21 (23.3)	28 (31.1)	14 (15.6)	90 (100.0)
ตั้งใจบ้างในครั้ง	18 (15.9)	45 (39.8)	25 (22.1)	25 (22.1)	113 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน	12 (12.5)	43 (44.8)	25 (26.0)	16 (16.7)	96 (100.0)
$\chi^2 = 32.658$	df = 9	Sig. = .000*			

จากตารางที่ 83 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.19 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.20

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารต่างกัน

ตารางที่ 84 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.20 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ด้านความรู้ข่าวสาร				รวม
	การ ประสาน เสียงดนตรี ดี	จังหวะและ ทำนอง ไพเราะ	นักร้อง เสียงดีมีลูก เอื้อน	มรดก วัฒนธรรม ที่ควรรักษา ไว้	
บ้าน/ที่พัก	56 (28.3)	67 (33.8)	45 (22.7)	30 (15.2)	198 (100.0)
ที่ทำงาน	2 (8.3)	9 (37.5)	8 (33.3)	5 (20.8)	24 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	17 (18.5)	30 (32.6)	29 (31.5)	16 (17.4)	92 (100.0)
เวที/หอประชุม	11 (15.9)	19 (27.5)	24 (34.8)	15 (21.7)	69 (100.0)
$\chi^2 = 13.162$	df = 9	Sig. = .155			

จากตารางที่ 84 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.20 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .155 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสารไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.21

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : พฤติกรรมการเปิดรับจากสื่อที่ต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน

ตารางที่ 85 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.21 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ประเภทสื่อ	ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์			รวม
	เพื่อนำเนื้อหา ของบทเพลง ไปพูดคุย	เพื่อฝึกร้อง ตามจังหวะ และทำนอง	เพื่อเข้าใจ ประเพณีและ สังคม	
วิทยุ	50 (25.3)	76 (38.4)	72 (36.4)	198 (100.0)
โทรทัศน์	36 (26.9)	58 (43.3)	40 (29.9)	134 (100.0)
เทป/ซีดี	18 (24.0)	37 (49.3)	20 (26.7)	75 (100.0)
คอนเสิร์ต	11 (28.2)	18 (46.2)	10 (25.6)	39 (100.0)
$\chi^2 = 6.052$	df = 6	Sig. = .811		

จากตารางที่ 85 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.21 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .811 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.22

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ความถี่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน

ตารางที่ 86 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.22 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ความถี่	ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์			รวม
	เพื่อนำเนื้อหา ของบทเพลง ไปพูดคุย	เพื่อฝึกร้อง ตามจังหวะ และทำนอง	เพื่อเข้าใจ ประเพณีและ สังคม	
ทุกวัน	9 (25.7)	13 (37.1)	13 (37.1)	35 (100.0)
เปิดบ่อย	21 (32.3)	32 (49.2)	12 (18.5)	65 (100.0)
เปิดบ้าง	25 42	34 84	42 56	101 (100.0)
ไม่แน่นอน	42 (23.1)	84 (46.2)	56 (30.8)	182 (100.0)
$\chi^2 = 11.953$	df = 6	Sig. = .063		

จากตารางที่ 86 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.22 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .063 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และปฏิเสธสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.23

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ระยะเวลาในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน

ตารางที่ 87 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.23 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ระยะเวลา	ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์			รวม
	เพื่อนำเนื้อหา ของบทเพลง ไปพูดคุย	เพื่อฝึกร้อง ตามจังหวะ และทำนอง	เพื่อเข้าใจ ประเพณีและ สังคม	
มากกว่า 8 เดือน	36 (32.1)	28 (25.0)	48 (42.9)	112 (100.0)
4 – 8 เดือน	38 (36.9)	42 (40.8)	23 (22.3)	103 (100.0)
1 – 4 เดือน	14 42	61 84	23 56	98 (100.0)
น้อยกว่า 1 เดือน	9 (12.9)	32 (45.7)	29 (41.4)	70 (100.0)
$\chi^2 = 45.055$	df = 6	Sig. = .000*		

จากตารางที่ 87 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.23 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั้นแสดงว่า ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.24

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : ลักษณะในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน

ตารางที่ 88 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.24 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

ลักษณะ การเปิดรับ	ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์			รวม
	เพื่อนำเนื้อหา ของบทเพลง ไปพูดคุย	เพื่อฝึกร้อง ตามจังหวะ และทำนอง	เพื่อเข้าใจ ประเพณีและ สังคม	
ตั้งใจเปิดรับ ไม่- เปลี่ยนช่องเลย	19 (22.6)	31 (36.9)	34 (40.5)	84 (100.0)
ตั้งใจเปิดรับ แต่- เปลี่ยนช่องบ้าง	38 (42.2)	32 (35.6)	20 (22.2)	90 (100.0)
ตั้งใจบ้างใน- ครั้ง	29 42	58 84	26 56	113 (100.0)
เปิดทิ้งไว้เป็น- เพื่อน	11 (11.5)	42 (43.8)	43 (44.8)	96 (100.0)
$\chi^2 = 33.717$	df = 6	Sig. = .000*		

จากตารางที่ 88 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.24 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานย่อยที่ 3.25

สมมติฐานทางสถิติที่ H_0 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ไม่ต่างกัน

สมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 : สถานที่ในการเปิดรับต่างกัน การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน

ตารางที่ 89 ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.25 โดยใช้สถิติไค-สแควร์

สถานที่	ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์			รวม
	เพื่อนำเนื้อหา ของบทเพลง ไปพูดคุย	เพื่อฝึกร้อง ตามจังหวะ และทำนอง	เพื่อเข้าใจ ประเพณีและ สังคม	
บ้าน/ที่พัก	69 (34.8)	73 (36.9)	56 (28.3)	198 (100.0)
ที่ทำงาน	7 (29.2)	13 (54.2)	4 (16.7)	24 (100.0)
ระหว่างเดินทาง	14 (15.2)	54 (58.7)	24 (26.1)	92 (100.0)
เวที/หอประชุม	7 (10.1)	23 (33.3)	39 (56.5)	69 (100.0)
$\chi^2 = 43.023$	df = 6	Sig. = .000*		

จากตารางที่ 89 ในการทดสอบสมมติฐานย่อยที่ 3.25 ปรากฏผลว่า ค่า Sig. ที่ได้คือ .000 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่า α ที่กำหนดไว้คือ .05 ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ H_0 และยอมรับสมมติฐานทางการวิจัยที่ H_1 นั่นแสดงว่า สถานที่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

เพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์จะมีความแตกต่างจากเพลงไทยสากลในยุคปัจจุบันในด้านของทำนอง จังหวะดนตรี เนื้อร้อง รวมทั้งลักษณะการแต่งกายของนักร้อง ซึ่งส่วนใหญ่ที่ขับร้องเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์นั้นจะมีความสามารถในการเอื้อนลูกกลอน หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นสัญลักษณ์ของสุนทราภรณ์ก็ว่าได้

การศึกษานิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ และศึกษาการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีรูปแบบการสำรวจ (Survey Method) จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่ไปชมการแสดงสด (คอนเสิร์ต) โดยการแจกให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบแล้วส่งกลับในทันที ตามสัดส่วนที่กำหนดทั้งหมด 400 คน ปรากฏว่ามีแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ 17 คน ดังนั้นจำนวนแบบสอบถามที่สามารถนำมาใช้เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล จึงมีทั้งหมด 383 คน คิดเป็นร้อยละ 95.75

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ (percentage) โดยแสดงในรูปแบบตาราง เพื่อใช้ในการอธิบายลักษณะทางประชากร พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในกรุงเทพฯ สำหรับการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ การทดสอบความเป็นอิสระของตัวแปรสองลักษณะ (Chi-square) ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังนี้

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นคนกรุงเทพฯ ที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากล ยุคสุนทราภรณ์ทั้งหมด 383 คน พบว่า เพศหญิงมากกว่าเพศชายเล็กน้อย กล่าวคือ เพศหญิงจำนวน 202 คนคิดเป็นร้อยละ 52.7 ในขณะที่เพศชายมีจำนวน 181 คนคิดเป็นร้อยละ 47.3

อายุของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปีมากที่สุดจำนวน 118 คนคิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 41 – 50 ปีจำนวน 103 คนคิดเป็นร้อยละ 26.9 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีจำนวน 33 คนคิดเป็นร้อยละ 8.6

อาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ จำนวน 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว / อิสระ จำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 23.5 อันดับที่ 3 คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต / นักศึกษา จำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 18.3 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นแม่บ้าน / ทำงานบ้าน จำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 11.0

ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 173 คนคิดเป็นร้อยละ 45.2 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับ ปวช. / ปวส. จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 25.3 อันดับที่ 3 คือกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทจำนวน 82 คนคิดเป็นร้อยละ 21.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาเอก เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดเท่ากับ 2 คนคิดเป็นร้อยละ 0.5

รายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ 15,001 – 20,000 บาทต่อเดือนเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุดคือ 162 คนคิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงไปได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาทจำนวน 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาทต่อเดือนจำนวน 64 คนคิดเป็นร้อยละ 16.7 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 20,001 – 25,000 บาทจำนวน 32 คนคิดเป็นร้อยละ 8.4 และกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 12 คนคิดเป็นร้อยละ 3.1

สรุปโดยรวม ลักษณะทั่วไปของคนกรุงเทพฯ ที่นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์นั้น เพศหญิงและชายมีจำนวนใกล้เคียงกัน มีอายุระหว่าง 31 – 50 ปี เป็นข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี รายได้ 15,001 – 20,000 บาทต่อเดือน

พฤติกรรมในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะเปิดรับชมทางวิทยุ เป็นสื่อที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับมากที่สุดจำนวน 198 คนคิดเป็นร้อยละ 41.51 รองลงมาได้แก่ โทรทัศน์ จำนวน 134 คนคิดเป็นร้อยละ 28.09 เทป / ซีดี จำนวน 100 คนคิดเป็นร้อยละ 20.96 และน้อยที่สุดคือ คอนเสิร์ต จำนวน 45 คนคิดเป็นร้อยละ 9.44

ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะมีความถี่ในการเปิดรับที่ไม่แน่นอนเป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 182 คนคิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมาได้แก่ เปิดรับบ้าง (1 – 2 วันต่อสัปดาห์) จำนวน 101 คนคิดเป็นร้อยละ 26.4 เปิดรับบ่อย ๆ (3 – 4 วันต่อสัปดาห์) จำนวน 65 คนคิดเป็นร้อยละ 17.0 และน้อยที่สุดคือ เปิดรับทุกวัน (ไม่เปิดเฉพาะวันที่ติดธุระ) จำนวน 35 คนคิดเป็นร้อยละ 9.1

ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์โดยไม่จำกัดสื่อนั้น พบว่า มากกว่า 8 เดือนเป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 112 คนคิดเป็นร้อยละ 29.2 รองลงมาได้แก่ 4 – 8 เดือนจำนวน 103 คนคิดเป็นร้อยละ 26.9 และ 1 – 4 เดือนจำนวน 98 คนคิดเป็นร้อยละ 25.6 รวมทั้งน้อยกว่า 1 เดือนจำนวน 70 คนคิดเป็นร้อยละ 18.3 เป็นจำนวนน้อยที่สุด

ลักษณะการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะเปิดรับไปเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง เป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 113 คนคิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมาได้แก่ เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน จำนวน 96 คนคิดเป็นร้อยละ 25.1 ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง จำนวน 90 คนคิดเป็นร้อยละ 23.5 และน้อยที่สุดคือ ตั้งใจเปิดรับ โดยไม่เปลี่ยนช่องเลย จำนวน 84 คนคิดเป็นร้อยละ 21.9 ตามลำดับ

สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างนิยมเปิดรับมากที่สุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างจะเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่บ้าน / ที่พัก เป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 198 คนคิดเป็นร้อยละ 51.7 รองลงมาได้แก่ ระหว่างเดินทาง จำนวน 92 คนคิดเป็นร้อยละ 24.0 เวที / หอประชุม

จำนวน 69 คนคิดเป็นร้อยละ 18.0 และน้อยที่สุดที่ทำงานจำนวน 24 คนคิดเป็นร้อยละ 6.3 ตามลำดับ

สรุปโดยรวม คนกรุงเทพฯ นิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อวิทยุที่บ้าน/ที่พัก มีระยะเวลาในการติดตามเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มาเป็นเวลามากกว่า 8 เดือน ซึ่งความถี่ในการเปิดรับนั้นจะไม่แน่นอน โดยเป็นการเปิดรับไปเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง

ความพึงพอใจที่ได้รับจากเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

ความพึงพอใจที่ได้รับจากเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในที่นี้ จะพิจารณาแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านข่าวสารความรู้ ด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ และด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ปรากฏว่า

ความพึงพอใจด้านด้านข่าวสารความรู้ที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพิ่มความสามัคคีในครอบครัว จำนวน 119 คนคิดเป็นร้อยละ 28.81 เป็นจำนวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ เพื่อทันสมัย ทันเหตุการณ์ จำนวน 114 คนคิดเป็นร้อยละ 27.60 เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง จำนวน 102 คนคิดเป็นร้อยละ 24.70 เพิ่มวิสัยทัศน์ใหม่ ๆ จำนวน 78 คนคิดเป็นร้อยละ 18.89

ความพึงพอใจด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงามหรือศิลปะต่างๆ ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพื่อคลายเหงา มีจำนวนมากที่สุด 154 คนคิดเป็นร้อยละ 34.76 รองลงมาได้แก่ เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน จำนวน 147 คนคิดเป็นร้อยละ 33.18 เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว จำนวน 74 คนคิดเป็นร้อยละ 16.70 เพื่อเพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต 68 คนคิดเป็นร้อยละ 15.36 น้อยที่สุด

ความพึงพอใจด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว มีจำนวนมากที่สุด 134 คนคิดเป็นร้อยละ 30.04 รองลงมาได้แก่ เกิดความกล้าแสดงออก จำนวน 121 คนคิดเป็นร้อยละ 27.13 เป็นที่ยอมรับของเพื่อน จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 21.75 และน้อยที่สุด เกิดความมั่นใจในชีวิต จำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 21.08

ความพึงพอใจด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ มีจำนวนมากที่สุด 118 คนคิดเป็นร้อยละ 29.57 รองลงมาได้แก่ เพื่อบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จำนวน 109 คนคิดเป็นร้อยละ 27.32 เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุมเร้า จำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 23.56 และน้อยที่สุดคือ เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ จำนวน 78 คนคิดเป็นร้อยละ 19.55

การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในที่นี้ แบ่งออกเป็น การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลิน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสาร และการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ ปรากฏว่า

การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง พบว่า เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่างมีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 196 คนคิดเป็นร้อยละ 51.2 รองลงมาได้แก่ เพื่อใช้เวลาให้หมดไป (ฆ่าเวลา) จำนวน 153 คนคิดเป็นร้อยละ 39.9 และน้อยที่สุดคือ เพราะไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับจำนวน 34 คนคิดเป็นร้อยละ 8.9 ตามลำดับ

การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลิน พบว่า เพื่อให้ได้อารมณ์ความรู้สึกมีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 142 คนคิดเป็นร้อยละ 37.1 รองลงมาได้แก่ เพื่อความสบายใจ จำนวน 133 คนคิดเป็นร้อยละ 34.7 และน้อยที่สุดคือเพื่อความบันเทิงจำนวน 108 คนคิดเป็นร้อยละ 28.2 ตามลำดับ

การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ พบว่า เพื่อผ่อนคลาย หรือคลายเครียดมีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 121 คนคิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมาได้แก่ บทเพลงมีความหมายกินใจ จำนวน 94 คนคิดเป็นร้อยละ 24.5 เพื่อพักผ่อน จำนวน 87 คนคิดเป็นร้อยละ 22.7 และน้อยที่สุดคือ รำลึกถึงวันเก่า ๆ จำนวน 81 คนคิดเป็นร้อยละ 21.1 ตามลำดับ

การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสาร พบว่า จังหวะและทำนองไพเราะมีเป็นจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 125 คนคิดเป็นร้อยละ 32.6 รองลงมาได้แก่ นักร้องเสียงดีมีลูกเอื้อน จำนวน 106 คนคิดเป็นร้อยละ 27.7 การประสานเสียงของคนตรีดี จำนวน 86 คนคิดเป็นร้อยละ 22.5 และน้อยที่สุดคือ มรดกวัฒนธรรมที่ควรรักษาไว้จำนวน 66 คนคิดเป็นร้อยละ 17.2 ตามลำดับ

การใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์ พบว่า เพื่อฝึกร้องตามจังหวะและทำนองมีจำนวนมากที่สุดเท่ากับ 163 คนคิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมาได้แก่ เพื่อเข้าใจประเพณีและสังคม จำนวน 123 คนคิดเป็นร้อยละ 32.1 และน้อยที่สุดคือ เพื่อนำเนื้อหาของบทเพลงไปพูดคุย จำนวน 97 คนคิดเป็นร้อยละ 25.3 ตามลำดับ

โดยสรุป การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของคนกรุงเทพฯ ที่ได้รับจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในด้านต่าง ๆ กันนั้นล้วนแล้วแต่ส่งผลในทางบวกให้คนกรุงเทพฯ ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์นั้น

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทางประชากรที่ต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรด้านลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ ส่วนพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ได้แก่ ประเภทของสื่อ ความถี่ที่เปิดรับ ระยะเวลา ลักษณะในการเปิดรับ และสถานที่ที่เปิดรับ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ส่วนใหญ่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัยที่ตั้งไว้ ยกเว้น ลักษณะทางเพศที่ต่างกัน ระยะเวลาการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนลักษณะทางการศึกษาที่ต่างกัน ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน มีความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ดังนี้ ความพึงพอใจด้านข่าวสารความรู้ ความพึงพอใจด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ ความพึงพอใจด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ ความพึงพอใจด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ประเภทของสื่อที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ ในด้านการหลีกเลี่ยงจากสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับ ความถี่ ลักษณะในการเปิดรับ และสถานที่ที่เปิดรับ ที่ต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงามหรือศิลปะต่าง ๆ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นอกจากนี้แล้วไม่เป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 3 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ต่างกัน

ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรการใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ดังนี้ การใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง การใช้ประโยชน์ด้านความเพลิดเพลิน การใช้ประโยชน์ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ การใช้ประโยชน์ด้านความรู้ข่าวสาร และการใช้ประโยชน์ด้านการนำไปปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ด้านการใช้เวลาว่าง ด้านความเพลิดเพลิน และด้านการพักผ่อนหย่อนใจ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ระยะเวลาในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ในด้านความเพลิดเพลิน ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ ด้านความรู้ข่าวสาร และด้านปฏิสัมพันธ์ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สถานที่ที่เปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ในด้านความเพลิดเพลิน ด้านการพักผ่อนหย่อนใจ และด้านปฏิสัมพันธ์ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ลักษณะการเปิดรับที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์ในด้านความเพลิดเพลิน ด้านความรู้ข่าวสาร และด้านปฏิสัมพันธ์ ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.2 อภิปรายผล

หลังจากที่ได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่น่าสนใจในการอธิบายถึงความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ นำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน จากผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ปฏิบัติตามสมมติฐานทางสถิติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กล่าวได้ว่า พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์นั้นไม่แตกต่างกันตามลักษณะทางประชากร ซึ่งมีความสอดคล้องกันกับแนวคิดของเบอร์โลที่ว่า ผู้ส่งสารในที่นี้คือเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จะทำหน้าที่ในการสื่อสารได้ดีหรือไม่เพียงไร ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติในด้านระบบสังคม กล่าวคือ สังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของบุคคล ทั้งนี้เพราะบุคคลขึ้นอยู่กับกลุ่มทางสังคมทั้งที่เป็นปฐมภูมิและกลุ่มทุติยภูมิ ดังคำกล่าวของ ปรมะ สตะเวทิน ที่ว่า ลักษณะที่สำคัญของการสื่อสารมวลชนเกี่ยวกับลักษณะของสาร กล่าวคือ จะต้องอยู่ในลักษณะสาธารณะ ซึ่งลักษณะของเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ในที่นี้ถือได้ว่าเป็นลักษณะสาธารณะ เพราะมุ่งส่งไปยังสาธารณชนไม่ใช่ส่วนตัว ดังนั้นเนื้อหาของสารที่เผยแพร่ออกไปจึงกว้าง ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้รับรู้จึงทำให้ผู้รับสารทั้งหลายสามารถที่จะรับทราบข่าวสารเดียวกันได้

ผลการศึกษายังสอดคล้องกันกับทฤษฎีกลุ่มสังคมของ De Fleur (1966) ที่ว่า บุคคลที่มีลักษณะทางสังคมคล้ายกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ ชาติพันธุ์ ศาสนา และภูมิสำเนา จะแสดงพฤติกรรมการสื่อสารคล้ายคลึงกันหรือพฤติกรรมในแนวทางเดียวกัน ซึ่งพฤติกรรมการสื่อสารนี้ได้แก่ การเปิดรับสื่อ ความพอใจในสื่อ และอุปนิสัยการใช้สื่อร่วมกัน ดังคำกล่าวที่ว่า อายุเป็นลักษณะประการหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์ผู้รับสารซึ่งอายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม โดยทั่วไปแล้วคนที่มีอายุน้อยมักจะมีความคิดแบบเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์ ใจร้อน มากกว่าคนที่มียุมากกว่ามักจะมีความคิดแบบอนุรักษ์นิยม ยึดถือการปฏิบัติ มีความระวัง และมองโลกในแง่ร้ายมากกว่าคนอายุน้อย ซึ่งลักษณะเหล่านี้มีสาเหตุมาจากประสบการณ์ชีวิต

ผ่านยุคเช็ญต่างๆ ตลอดจนมีความผูกพันที่ยาวนาน และมีประโยชน์ในสังคมมากกว่าคนอายุน้อย ซึ่งลักษณะของการใช้สื่อก็ต่างกันไป คนอายุน้อยมักจะใช้สื่อมวลชนเพื่อความบันเทิง ในขณะที่คนที่มีอายุมากมักจะใช้สื่อมวลชนเพื่อแสวงหาข่าวสารมากกว่าความบันเทิง แต่ผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่าความแตกต่างกันทางประชากรศาสตร์ไม่มีผลต่อพฤติกรรมการเปิดรับเพลงสุนทราภรณ์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเพลงสุนทราภรณ์เป็นเพลงไทยสากลที่มีความเป็นอมตะ อีกทั้งเนื้อร้อง ทำนอง และดนตรีประกอบนั้นมีลักษณะที่เปิดรับแล้วจะสื่อถึงภาพความสนุกสนานรื่นเริง หรือบางเพลงก็ระบายภาพชีวิตในช่วงนั้น ๆ ได้กลมกลืน จึงทำให้ผู้เปิดรับมีแต่ความรู้สึกยินดีเมื่อได้ฟัง ประทับใจไม่รู้เบื่อ ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นประชาชนที่มีความแตกต่างกันทางเพศ อายุ การศึกษา ฯลฯ

สอดคล้องกับแนวคิดด้านประชากรศาสตร์ที่กล่าวว่าหลักการของความเป็นเหตุเป็นผลกล่าวคือ พฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เกิดขึ้นตามแรงบังคับจากภายนอกมากระตุ้นเป็นความเชื่อที่มนุษย์ดำเนินชีวิตตามแบบฉบับที่สังคมวางเป็นแม่บทไว้ให้ พฤติกรรมของคนที่มีอายุในวัยเดียวกันจะเป็นเช่นเดียวกัน เนื่องจากสภาพสังคมได้วางแบบอย่างไว้ให้แล้วสำหรับคนรุ่นนั้น ๆ สังคมทำให้ผู้หญิงมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมแตกต่างจากผู้ชาย คนที่มีการศึกษามีพฤติกรรมแตกต่างไปจากคนที่ด้อยการศึกษา กล่าวโดยสรุปคือ แนวคิดด้านประชากรศาสตร์เชื่อในความคิดที่ว่า คนที่มีคุณสมบัติทางประชากรที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันไปด้วย และนอกจากองค์ประกอบเกี่ยวกับอายุ เพศ การศึกษา สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนถึงทัศนคติ ความเชื่อต่าง ๆ จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเปิดรับสารแล้ว คุณสมบัติเฉพาะของผู้รับสารก็มีความต้องการที่แตกต่างกัน ดังนั้น ลักษณะเฉพาะของสื่อแต่ละชนิดมีส่วนทำให้ผู้รับข่าวสารจากสื่อมวลชนมีจำนวนและองค์ประกอบที่แตกต่างกัน เพราะผู้รับสารจะเลือกรับข่าวสารเฉพาะอย่างที่สามารถสนองความต้องการและความพึงพอใจของตนเอง

สมมติฐานที่ 2 และ 3 พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ต่างกัน มีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์แตกต่างกัน จากผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า มีทั้งที่เป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัยและไม่เป็นไปตามสมมติฐานทางการวิจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กล่าวได้ว่า การตัดสินใจรับข่าวสารจากสื่อมวลชนของบุคคลขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ทั้งปัจจัยภายใน ได้แก่ ทักษะคิด ความสนใจดั้งเดิมที่มีอยู่ ความพึงพอใจ และความคาดหวังส่วนตัว เป็นต้น และปัจจัยภายนอก ได้แก่ อิทธิพลของสื่อมวลชนในการส่งเสริมและโน้มน้าวความคิดเห็น หรือทักษะคิดเดิมให้เป็นที่ไปตามที่สื่อมวลชนนั้นต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเลือกรับสาร ซึ่งทำการวิเคราะห์ผู้รับสารในที่นี้ คือคนกรุงเทพฯที่จะต้องมีข้อจำกัดในการรับสาร

อย่างไรก็ตาม ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ พบว่า ผู้รับสารกลุ่มนี้จะรับสื่อโดยการเลือกสรรเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ส่วนตัวอันนำไปสู่แบบแผนต่าง ๆ ของการเปิดรับสื่อ ในที่นี้ก็คือ เพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่มีผลโดยตรงต่อการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ อันเป็นผลมาจากปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกตามที่กล่าว ตลอดจนองค์ประกอบด้านจิตใจ และองค์ประกอบด้านสังคมของผู้รับสาร

การศึกษาซึ่งสอดคล้องกับความคิดของเควิสสัน ที่ว่า คนเราทุก ๆ คนมีความเกี่ยวพันอย่างยิ่งต่อสังคมและสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว ซึ่งสภาพแวดล้อมดังกล่าวเป็นสาเหตุให้แต่ละบุคคลมีความต้องการเลือกใช้สื่อหรือเลือกรับข่าวสารเพื่อสนองความพอใจ และสอดคล้องกับความต้องการของสังคม (พัชนี เชมจรรรยา และคณะ, 2530) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Klapper (1960) เกี่ยวกับผลหรืออิทธิพลของการสื่อสารมวลชน และสรุปให้เห็นถึงความสามารถของการสื่อสารมวลชนในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลว่า โดยปกติการสื่อสารมวลชนไม่ใช่สาเหตุที่สำคัญเพียงประการเดียว ที่ทำให้เกิดผลในผู้รับสาร แต่จะทำหน้าที่ร่วมกันหรือผ่านปัจจัยและอิทธิพลที่เป็นตัวกลางอื่น ๆ มากกว่า และประสิทธิภาพของการสื่อสารมวลชนนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะต่าง ๆ ของการสื่อสาร

การศึกษาในครั้งนี่ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ สุกรี เจริญสุข (2531) ที่ว่า ทุกชีวิตในสังคมมนุษย์มีประสบการณ์ที่แตกต่างกัน มนุษย์มีความแตกต่างกัน ดังนั้น การสร้างงานศิลปะดนตรีย่อมแตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ของความรู้สึกรู้สึกนึกคิด อารมณ์ สิ่งแวดล้อม ประสบการณ์ แต่ทุกเพลงเป็นการบันทึกเหตุการณ์ของชีวิตในแง่มุมที่แตกต่างกัน เพลงจึงเป็นของทุกคน เพื่อทุกคน การผิวปากในห้องน้ำ การฮัมเพลงเมื่ออยู่คนเดียว หรือเมื่อใดก็ตามที่นำเอาเพลงมาให้ความสุขกับชีวิต บทเพลงนั้นเป็นบทเพลงแห่งชีวิต ซึ่งเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ก็เป็นเพลงที่นิยมของคนกรุงเทพฯเช่นกัน

ดังคำกล่าวของทฤษฎีการสื่อสารที่ว่าแทนที่จะมองว่าสิ่งเร้าอันเดียวจะสามารถก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้แบบเดียวกันหมดในผู้รับสารทุกคน นักการสื่อสารเริ่มมองเห็นว่าคุณสมบัติต่าง ๆ ของผู้รับสารก็เป็นปัจจัยสำคัญในการที่จะกำหนดรูปแบบของปฏิกิริยาตอบโต้ในผู้รับสารด้วย ตามทฤษฎีนี้การจะส่งข่าวสารใด ๆ ออกไปต้องมีการศึกษาวิเคราะห์ผู้รับสารคือ ประชาชนด้วยเพื่อเข้าใจความต้องการ แรงจูงใจ บุคลิกภาพ ค่านิยม ทักษะคติโลกทัศน์ ประสบการณ์ อิทธิพลกลุ่ม อิทธิพลครอบครัว และสภาพวัฒนธรรมต่าง ๆ ของผู้รับสารก่อน จึงจะมาจัดวางยุทธวิธีของการสื่อสารคือ การเลือกผู้ส่งสาร สร้างสาร และการเลือกสื่อในการกระจายข่าวสาร เพราะตามทฤษฎีนี้เชื่อว่า ถ้าหากข่าวสารใดไม่สอดคล้องกับความรู้ ความคิดเห็น ความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคติหรือปทัสถานของกลุ่มแล้วข่าวสารนี้จะไม่ได้รับความสนใจ ประชาชนจะปิดรับข่าวสารดังกล่าว หรือถ้าเปิดรับก็จะไม่สนใจอย่างแท้จริง และสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อการตีความข่าวสารที่ได้รับด้วย ดังนั้น การสร้างสารจะต้องกระทำกันอย่างพิถีพิถัน เพื่อไม่ให้เนื้อหาของข่าวสารขัดต่อความเชื่อ ความรู้สึก ค่านิยม และตัวแปรอื่น ๆ ที่มีอยู่ในตัวผู้รับสาร และนอกจากผู้รับสารจะเลือกเปิดรับเลือกให้ความสนใจ ตลอดจนเลือกรับรู้ และตีความหมายสาร ให้สอดคล้องกับ ทักษะคติและความเชื่อของตนแล้ว ผู้รับสารยังเลือกที่จะจดจำเนื้อหาสาระของสารที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของคนอีกด้วยและในขณะเดียวกัน ก็มักจะลืมข่าวสารที่ไม่ตรงกับความสนใจของตนเอง

5.3 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. เพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์นั้นจัดว่าเป็นมรดกทางดนตรีที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวแม้กาลเวลาจะผ่านมานาน หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นสื่อส่งวัฒนธรรมของไทยประเภทหนึ่งก็ว่าได้ ดังนั้น เพื่อดำรงไว้ซึ่งมรดกวัฒนธรรมทางดนตรีของไทย สื่อมวลชนผู้ทำหน้าที่เผยแพร่ให้ประชาชนทั่วไปได้รับฟัง/ชม จึงควรให้ความสำคัญต่อการนำเสนอรายการเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ให้มากขึ้น

2. เพลงมีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลอย่างมาก ฉะนั้น ผู้ที่มีหน้าที่ผลิตบทเพลงต่างๆ จึงควรคำนึงถึงเนื้อหาและจังหวะที่บรรจุในแต่ละบทเพลงที่จะส่งผลต่อผู้รับสาร โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่นับวันจะมีแต่ความรุนแรง

5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาในครั้งต่อไปควรจะทำการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นหรือเยาวชน เพื่อนำมาซึ่งแนวคิดและข้อสรุปใหม่ ๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมการเปิดรับของวัยรุ่นหรือเยาวชน ที่มีต่อเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ซึ่งมีความแตกต่างจากเพลงไทยสากลในยุคปัจจุบัน โดยสิ้นเชิง รวมทั้งการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้จากการเปิดรับของวัยรุ่นและเยาวชน ตลอดจนเพื่อขยายขอบเขตของการศึกษาวิจัยในสาขานิติศาสตร์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

DRPU

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- กาญจนาศพันธ์ (สง่า กาญจนาศพันธ์). **ยุคเพลงหนังและละครในอดีต**. กรุงเทพฯ : เรื่องศิลป์, 2518.
- กานท์นิรนาม. “เพลงเพื่อชีวิตในความคิดของศิลปิน.” **สยามใหม่**. 5 (พฤศจิกายน 2525).
- กิ่งแก้ว อัคราทร. **คติชนวิทยา**. พระนคร: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2519.
- ขวัญเรือน กิตติวัฒน์. **พลศาสตร์ของการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา, 2531)
- จ้านง รังสิกุล. **สนทนาพาที**. พระนคร : แพรวพิทยา, 2517.
- จินตนา คำรงค์เลิศ. **วรรณกรรมเพลงลูกทุ่ง**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.
- เจตนา นาควัชระ. **ทฤษฎีเบื้องต้นแห่งวรรณคดี**. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2521.
- “คนตรีตะวันตก” **สูจิบัตรโครงการงานถนนดนตรี**. 2, ม.ป.ท., 2528.
- บุญยงค์ เกศคง. **วรรณกรรมวิเคราะห์**. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร, 2525.
- ปรมะ สตะเวทิน. **หลักนิเทศศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์, 2533.
- ปราณี วงษ์เทศ. “เพลงพื้นบ้าน.” **วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร** 2. (กรกฎาคม-กันยายน 2533).
- พจน์ บุญจินดา, ร.ต.อ. “คำขวัญจากคณะกรรมการตัดสิน.” **ที่ระลึกงานตัดสินเพลงแผ่นเสียงทองคำพระราชทาน ประจำปี 2522**. กรุงเทพฯ : สมาคมดนตรีแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2523.
- พิมพ์สวัสดิ์ สุขสวัสดิ์. **บทเพลงสำหรับเด็ก**. กรุงเทพมหานคร: สุทธิสารการพิมพ์, 2521.
- พูนพิศ อมาตยกุล. **ดนตรีวิจักษ์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สยามสมัยจำกัด, 2529.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พีระ จิรโสภณ. “ทฤษฎีการสื่อสาร” เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาหลักและทฤษฎีการสื่อสาร. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532.
- มนตรี ตราโมท. โสภโศงแสง. กรุงเทพฯ : เรือนแก้วการพิมพ์, 2527.
- บุบผา เบ็ญจรงค์กิจ. การวิเคราะห์ผู้รับสาร. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534. (เอกสารถ่ายสำเนา)
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2531.
- วุฒิชัย ชำนง. พฤติกรรมการตัดสินใจ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2523.
- ศิริชัย ศิริเกษ และ กาญจนา แก้วเทพ. ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป., 2531.
- เสถียร เขยประทับ. การสื่อสารและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- สุเทพ โชคสกุล. “อิทธิพลของเสียงเพลง” มติครุ. 20 สิงหาคม, 2516.
- สุนนมาลย์ นิ่มเนติพันธ์. คนตรีไทย. ภาควิชาดุริยางค์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา, 2524.
- เสรี วงษ์มณฑา. หลักและทฤษฎีการสื่อสาร. (เอกสารประกอบการสอน) กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2535.
- สมาคมนักแต่งเพลงแห่งประเทศไทย. ความเป็นมาของคนตรีไทยสากล. หนังสือประกอบการวันรำลึกบรมครูผู้ให้กำเนิดวัฒนธรรมด้านคนตรีไทยสากล. 3 กันยายน 2526, กรุงเทพมหานคร : สมาคมนักแต่งเพลงแห่งประเทศไทย, 2526.

บรรณานุกรม (ต่อ)

วิทยานิพนธ์

- กรพินธุ์ จารูวร. “ดนตรีไทยร่วมสมัยกับอัตลักษณ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- จิรวรรณ กาญจนนันท์. “เนื้อหาเพลงไทยยุคนิยม การรับรู้ประโยชน์ และความพึงพอใจจากการฟังเพลงไทยสากล” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- รุ่งฤดี ห่อนาค. “รูปแบบการดำเนินชีวิต การเปิดรับเพลง กับความพึงพอใจที่มีต่อเพลงไทยสากลของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- สมกมล ลิ้มปิจัย. “บทบาทของระบบธุรกิจเพลงไทยสากลต่อการสร้างสรรค์ผลงานเพลง” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- นิโลบล โควาพิทักษ์เทศ. “การวิเคราะห์เพลงไทยสมัยนิยมตามทฤษฎีของสุนทรียศาสตร์ยุคหลังสมัยใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.
- พรพิไล เทพคำ. “เพลงคำเมืองกับวัฒนธรรมชาวล้านนา : วิเคราะห์เนื้อหาเพลงคำเมืองช่วง มกราคม-ธันวาคม 2537.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

บรรณานุกรม (ต่อ)

สุมณฑา ศักดิ์ชัยสมบุญ. “เพลงไทยสากลตามนโยบายของจอมพล ป.พิบูลสงคราม พ.ศ. 2481-2487.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจารึกภาษาไทย ภาควิชาภาษา ตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2540.

อมรพันธ์ อุดสาหกิจ. “อิทธิพลของเพลงไทยสมัยนิยมที่มีผลต่อจริยธรรมของเยาวชน.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา ภาควิชาศึกษาศาสตร์ – การสอน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.

ภาษาอังกฤษ

Books

Atkin, Charles K. **Anticipate Communication and Mass Media Information seeking.** Public Opinion Quarterly 36, 1973.

De Fleur. **Theories of Mass Communication.** New York : David McKay Co., 1966.

Dominick, J.R. **The Dynamics of Mass Communication.** New York : McGraw Hill Pub, 1990.

Katz, Elihu and Paul F. Lazarsfeld. **Personal Influence : The Past Played by People in the Flew of Mass Communication.** Glencoe, Illinois : The Free Press, 1974.

Klapper, Joseph, T. **The Effects of Mass Communication.** New York, The Free Press, 1960.

Rogers, E.M. **Communication Technology.** New York : Free Press, 1969.

Scharman, Willbur. **Mass Media and National Development.** Stanford University and unesco, 1973.

Draft

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

ความนิยมเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ของคนกรุงเทพฯ

ตอนที่ 1 : ลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

1 () ชาย	2 () หญิง

2. อายุ

1 () ต่ำกว่า 20 ปี	2 () 21 – 30 ปี
3 () 31 – 40 ปี	4 () 41 – 50 ปี
5 () 51 ปีขึ้นไป	

3. อาชีพ

1 () ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	2 () ธุรกิจเอกชน / ลูกจ้าง
3 () ธุรกิจส่วนตัว / อิสระ	4 () นิสิต / นักศึกษา
5 () แม่บ้าน/ทำงานบ้าน	6 () อื่น ๆ.....

4. ระดับการศึกษา

1 () ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	2 () ปวช. / ปวส.
3 () ปริญญาตรี	4 () ปริญญาโท
5 () ปริญญาเอก	6 () อื่น ๆ.....

5. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน (โดยประมาณ)

1 () ต่ำกว่า 10,000 บาท	2 () 10,001 – 15,000 บาท
3 () 15,001 – 20,000 บาท	4 () 20,001 – 25,000 บาท
5 () 25,001 บาทขึ้นไป	

ตอนที่ 2 : พฤติกรรมการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์

1. โดยปกติท่านเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์จากสื่อใดบ้าง
(ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)
 - 1 () วิทยุ
 - 2 () โทรทัศน์
 - 3 () เทป/ซีดี
 - 4 () คอนเสิร์ต
 - 5 () อื่น ๆ.....
2. ความถี่ในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
 - 1 () เปิดรับทุกวัน (ไม่ได้เปิดรับเฉพาะวันที่ติดธุระ)
 - 2 () เปิดรับบ่อย ๆ (3 - 4 วันต่อสัปดาห์)
 - 3 () เปิดรับบ้าง (1 - 2 วันต่อสัปดาห์)
 - 4 () ไม่นำแน่นอน
3. ระยะเวลาในการติดตามเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ ไม่จำกัดสื่อ

1 () มากกว่า 8 เดือนขึ้นไป	2 () 4 - 8 เดือน
3 () 1 - 4 เดือน	4 () น้อยกว่า 1 เดือน
4. ลักษณะในการเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์
 - 1 () ตั้งใจเปิดรับ ไม่เปลี่ยนช่องเลย
 - 2 () ตั้งใจเปิดรับ แต่เปลี่ยนช่องบ้าง แล้วกลับมาช่องเดิมอีก
 - 3 () เปิดรับไปเรื่อย ๆ ตั้งใจบ้างในบางครั้ง
 - 4 () เปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อน
5. สถานที่ที่ท่านนิยมเปิดรับเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มากที่สุด
 - 1 () บ้าน / ที่พัก
 - 2 () ที่ทำงาน
 - 3 () ระหว่างเดินทาง
 - 4 () เวที/หอประชุม/การแสดงคอนเสิร์ต

ตอนที่ 3 : ความพึงพอใจที่ได้รับจากเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์

1. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ท่านเปิดรับสร้างความพึงพอใจในด้านข่าวสารความรู้ (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)
 - 1 () เพื่อทันยุค ทันเหตุการณ์
 - 2 () เพิ่มความสามัคคีในครอบครัว
 - 3 () เพื่อการสนทนากับเพื่อนฝูง
 - 4 () เพิ่มวิสัยทัศน์ใหม่ ๆ
2. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์สร้างความพึงพอใจในด้านประสบการณ์ทางอารมณ์เกี่ยวกับความสวยงาม หรือศิลปะต่าง ๆ (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)
 - 1 () เพื่อคลายเหงา
 - 2 () เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน
 - 3 () เพื่อความอบอุ่นในครอบครัว
 - 4 () เพื่อเพิ่มสีสันทางศิลปะให้ชีวิต
3. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์สร้างความพึงพอใจในด้านความน่าเชื่อถือ ความมั่นใจ ความมั่นคง และสถานภาพอันเป็นที่ยอมรับ (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)
 - 1 () เกิดความกล้าแสดงออก
 - 2 () เกิดความกลมเกลียวในครอบครัว
 - 3 () เป็นที่ยอมรับของเพื่อน
 - 4 () มีความมั่นใจในชีวิต
4. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์สร้างความพึงพอใจในด้านการหลีกเลี่ยงสภาพความเป็นจริงชั่วขณะ (ตอบได้มากกว่าหนึ่ง)
 - 1 () เพื่อลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ
 - 2 () เพื่อบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
 - 3 () เพื่อขจัดความขัดแย้งในใจ
 - 4 () เพื่อคลี่คลายปัญหาสังคมที่รุ่มร่า

ตอนที่ 4 : การใช้ประโยชน์จากการเปิดรับเพลงไทยสากลในยุคสุนทราภรณ์

1. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ที่ท่านเปิดรับมีประโยชน์ในด้านการใช้เวลาว่าง
 - 1 () เพื่อใช้เวลาให้หมดไป (ฆ่าเวลา)
 - 2 () เพราะไม่มีรายการอื่นให้เปิดรับ
 - 3 () เพื่อให้มีอะไรทำในช่วงเวลาว่าง
2. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์มีประโยชน์ในด้านความเพลิดเพลิน
 - 1 () เพื่อความบันเทิง
 - 2 () เพื่อให้ได้อารมณ์ความรู้สึก
 - 3 () เพื่อความสบายใจ
3. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ให้ประโยชน์ในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ
 - 1 () เพื่อพักผ่อน
 - 2 () เพื่อผ่อนคลาย หรือคลายเครียด
 - 3 () รำลึกถึงวันเก่า ๆ
 - 4 () บทเพลงมีความหมายกินใจ
4. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ให้ประโยชน์ในด้านความรู้ข่าวสาร
 - 1 () การประสานเสียงของคนตรีดี
 - 2 () จังหวะและทำนองไพเราะ
 - 3 () นักร้องเสียงดีมีลูกเอื้อน
 - 4 () มรดกวัฒนธรรมที่ควรรักษาไว้
5. ท่านคิดว่าเพลงไทยสากลยุคสุนทราภรณ์ให้ประโยชน์ในด้านการนำไปปฏิบัติสัมพันธ์กับผู้อื่น
 - 1 () เพื่อนำเนื้อหาของบทเพลงไปพูดคุยกับผู้อื่น
 - 2 () เพื่อฝึกร้องตามจังหวะและทำนองเดิม
 - 3 () เพื่อเข้าใจประเพณีและสังคมในสมัยนั้น ๆ มากขึ้น

ประวัติผู้เขียน

นางสาวเอนกนัน นันดีะคุม เกิดวันที่ 22 กรกฎาคม 2514 ที่จังหวัดพะเยา จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สาขา การจัดการ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในปี พ.ศ. 2539 จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตร์ธุรกิจ ที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ในปี พ.ศ.2541 ปัจจุบันเปิดโรงงานทำแคบหมูไร่มันที่ จังหวัด นนทบุรี

D
P
U